

Böyle adalete böyle tıp: Adli Tıp

Adli Tıp Kurumu'nu sınıflar üstü-siyasetler üstü bir yere koyup, demokratik ve adil bir kurum olduğu/olabilirliği ön kabulünden hareketle, yaşanan sorunların birkaç düzenleme ve atama ile çözüleceğini iddia edenler tam da bunca yıldır haksız, tarafkır, kindar, politik kararlara imza atan bir kurumun tüm çürümüşlüğüne rağmen ayakta kalmasına ihtiyacı olanlardır. Bu kesim bizzat devlet çekirdeğinin görüş ve beklentilerini ifade etmektedir. Nihayetinde cumhurbaşkanı A. Gül, ATK içinde ya-

pılmasına öncü olduğu birkaç kadro değişikliği ile asıl amacının kuruma "neşter vurmak" değil "makyaj" yapmak olduğunu ortaya koymuştur. Kimi kurul başkanlarının yerlerini değiştirmek ve birkaç atama yapmakla makyajın da en ucuzunun kullanıldığı ortaya çıkmıştır.

Sorunu tartışma biçimleri devlet çekirdeğinin-kinde uzak olmayan ve devletten "zihniyet değişimi, vicdan, merhamet ve affedicilik" gibi soyut talepleri olan burjuva-liberal aydın ve köşe yazar-

ların somut menzilleri de bu noktaya kadardır. A. Gül'ün ATK'ya yaptığı makyajın bu çevrelerin gönlünü hoş etmesi muhtemeldir. Başını Taraf, Radikal, Milliyet gibi gazetelerin çektiği bu kesimler, yapılacak birkaç tadilatın sonra ATK'nın varlığı ve yapısıyla ilgili herhangi bir kaygı taşımamaktadır zaten.

Oysa ATK rejimin yapısal ihtiyaçlarını karşılayan ve görevini/işlevini yerine getiremediği için değil **tam da yerine getirebildiği için** çürüyen ve çürümek zorunda olan bir kurumdur. Sınıfların olduğu bir toplumda hiçbir kurum sınıf gerçekliğinin dışında ve tarafsız bir şekilde kalmaz. **□ Sayfa 12**

İŞÇİ-KÖYLÜ

Sayı: 46

* 21 Ağustos-3 Eylül 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

Pandoranın kutusundan tasfiyecilik çıktı

YARGI+TECRİT+ ADLİ TIP= ÖLÜM

Devletin F tipi işkence evlerinde onlarca tutsak, tedavileri yapılmaksızın, ya bir bodrum köşesinde ya da bir morgun hemen yanı başındaki bir "mahkûm koğuşunda" yaşama tutunmaya çalışıyor. **Güler Zere** de onlardan biri. Elbistan Kapalı Hapishanesi'nde kansere yakalanan Zere, hastalığının en kritik aşamasında... Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin verdiği raporları hiçe sayan ve bugün teşhir olmuşluğun son derekesinde olan **Adli Tıp Kurumu**, Zere için idam hükmünü çoktan vermiş bulunuyor.

İsmet Ablak, Erzurum Hapishanesinde "Boğuluyorum" diye diye, tedavi edilmeyerek ve de serbest bırakılmayarak katledileli daha bir ay oldu. Ama devlet, yeni ölümlere hazırlanıyor.

Zere ve tüm diğer tutsakları yaşatmak, onları zulüm evlerinden almak için sesimizi tutsakların sesine katalım. İstanbul, İzmir, Adana, Ankara ve daha birçok ilde Güler Zere başta olmak üzere tüm hasta tutsakların özgür bırakılması için düzenlenen eylemlere katılalım. **□ Sayfa 7**

"Tasfiyenin açılımı"

- ✓ "Kürt sorunu" konusunda bir süredir "açılım" seferberliği başlatan TC devleti, sorunun çözümünü, ulusal hareketin tasfiyesinde arama çabalarını devam ettiriyor.
- ✓ Her türlü demokratik dönüşümden uzak olan faşizm, bir yandan çözüm için "Kürt açılımı"ndan bahsederken diğer yandan Kürt ulusal güçlerine yönelik imha ve inkâr saldırılarına devam etmektedir.
- ✓ Devrimcilerin görevi, her kayıt ve şart altında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve ulusal hareketin demokratik taleplerini sahiplenmektir.

Gerici-emperyalist projeler ezilenlerin sorununu çözemez!

Kürt Ulusal Sorunu'na ilişkin tartışmalar içerde, bölgede ve Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerinde denetim kurma ve bölge politikalarının oluşturulmasında etkin olmaya çalışan emperyalist merkezlerde sürüyor. Elbette ki bu tartışmalar sadece bugüne özgü değildir, onlarca yıldır sürüyor. Ama dönem dönem iç ve dış koşullarda yaşanan kimi gelişmeler sorunun daha üst düzeyde tartışılmasına vesile oluyor. Peki bu adımlarla, Kürt işçi ve emekçilerinin siyasal, ekonomik, örgütlenme vb. tüm alanlarda özgür bir ortam ve

refah düzeyi yakalamaları sağlanabilir mi? Bu sorunun cevabını verebilmek için, içinden geçilen süreçte şöyle bir göz atmakta yarar vardır.

Her şeyden önce, "Kürt sorununu çözme" iddiası ile işletilen ve adına "Kürt Açılımı" verilen sürecin, emperyalist patentli bir proje bağlamında ortaya çıktığını çok iyi görmek gerekmektedir. Ancak şunu belirtmek gerekiyor ki, emperyalistler (ve de onların uzantıları) ezilen halkların ve ezilen ulusların sorunlarını çözmezler/çözemezler. Çünkü, birincisi; emperyalistlerin sorunların

çözücüsü değil, yaratıcısı olduğu gerçeği, son yıllarda başta Irak özgünlünde olmak üzere, Ortadoğu'da ve de dünyanın birçok bölgesinde birçok kez açığa çıkmıştır. Ayrıca, emperyalistlerin kendi sınıfsal çıkarları için işçi ve emekçilerin birliğini, ortak mücadelesini önlemek için ulusal, dinsel, mezhepsel çelişkiler üzerinde her zaman oynadığı gerçeğidir. "Kürt Açılımı" süreciyle birlikte, Irak Kürt federal hükümeti ile TC arasındaki ilişkilerde de bir gelişme olduğu gözlenmektedir. **□ Sayfa 3**

► "İşçi bilendi; öfke ve kin içinde!"

Aralık 2008'den beri direnişte olan Sinter işçileri, fabrika önünde gerçekleştirdikleri direnişlerini, tüm zorluklara karşı sürdürüyorlar. Aralık 2008'de 370 işçinin sendikası olduğu işten çıkarılmasıyla gündeme gelen direniş, birçok işçinin ağırlıklı olarak ekonomik nedenlerle direnişi sürdürmemiş olmasına getirse de, direnişi hala sürdürenler, kararlılıklarını korumaktalar. **□ Sayfa 4**

► Fındık üzerinde oynanan oyunlara son!

"Üretici köylüyü denetim" altına alma adı altında yapılan saldırılar son günlerde fındık üreticisini bir silindir gibi ezip geçiyor. Kayıt dışı fındık ağaçlarının sökülmesi, kayıt sisteminde yer almayan üreticilerin istihdamının kesilmesi veya düşürülmesi gibi saldırılar üreticileri veya düşürülmesi gibi saldırılar üreticileri zor durumda sokmuştur. Fındık-Sen bir açıklama yaparak fındık üreticilerini örgütlenmeye çağırdı. **□ Sayfa 5**

İşçi-köylü'den

Kör karanlık mahzenlerden tuğla da biz sökelim

Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

"Açılım"dan "çözüm"e tasfiye süreci

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Birleştirici ve geliştirici olan işçilerin gerçek hareketidir

Sayfa 4

Pusula

Görev ve sorumluluklara dair bazı notlar (3)

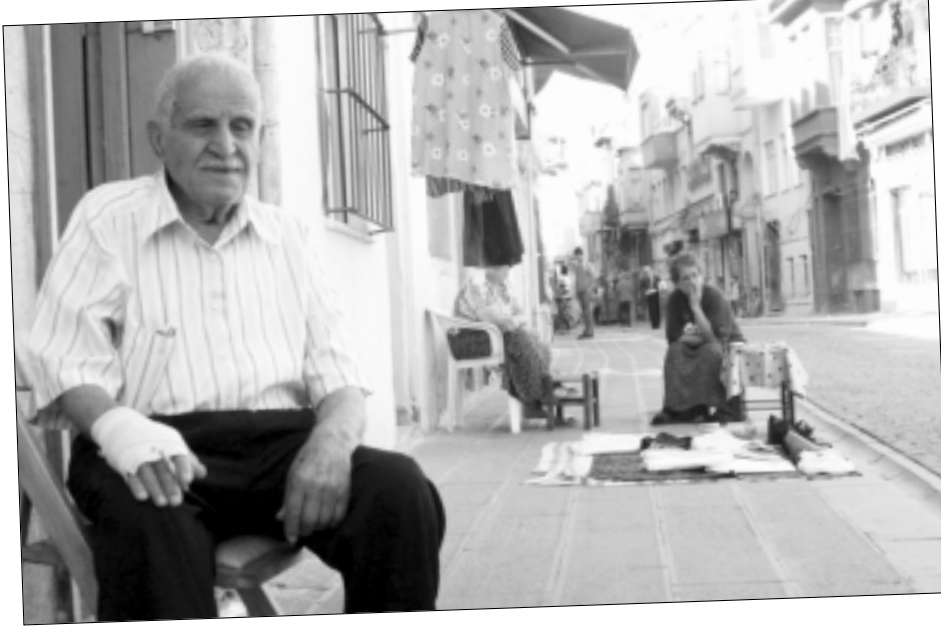
Sayfa 11

Evrensel Bakış

Geciken her hamle, karşı hamleyi daha da büyütüyor

Sayfa 13

SOSYALİZME SEVDALI YÜREK; SARKİS ÇERKEZYAN

Sarkis Çerkezian, 1915 soykırımından bir yıl sonra, sağ kurtulan Ermenilerin sürgün edildiği Halep'te dünyaya gözlerini açmıştır.

1915 sadece o dönemi yaşayanların değil, daha sonra dünyaya gelenlerin de yaşamına damga vuran bir yıldır. Bunun sebebi elbette yaşanan acıların büyüklüğüdür. Ermeni halkının deyimiyle sonraki kuşakların yaşamlarının üzerine dahi bir gölge gibi inen bir "büyük felaket"tir yaşanan. Sarkis Çerkezian'ın ya da ona yakın olanların deyimiyle söylersek Sarkis amcanın yaşamı da daha doğmadan 1915'in izleriyle şekillenmiştir. Sürgünde bir bebek olarak dünyaya gelir ve yaşamının sonraki yılları da göç yollarında geçer. Önce zorla sürgün edildikleri Halep'ten, 1918'de Konya-Kara-

man'a, kendi topraklarına ulaşmaya çalışır ailesi ve elbette "tehcir"den önce yaşadıkları yerde "tehcir"den sonra geriye kalan bir şey yoktur. Sarkis amcanın kendi anlatımıyla "koskoca banker olan babasının iki paket tütün alacak parası kalmamıştır". Bu topraklarda yaşayan diğer tüm Ermenilere olduğu gibi sahip oldukları her şey yağma edilmiştir. Ailenin yapabileceği tek şey hayatı yeni baştan kurmaya çalışmaktır. Kuşkusuz bu da kolay olmaz. Karaman'a geldiklerinde Ermeni erkekleri yeniden sürgün edilir, babası Gazaros Çerkezian kaçıp dağlarda saklanır, aylar sonra yakalanıp hapse atılır. 1921 yılında hapisten çıktığında haber gönderir ailesine, onları Ereğli'ye çağırır. Annesi Aruşyak çocuklarını da alıp Ereğli'ye geldiğinde Ga-

Mamoste rahmetkür!

Bu ay ardarda iki Ermeni ustayı, iki önemli değeri kaybettik. Bir, sosyalizmi yüreğinin her çarpışında hisseden, emeğini marangoz dükkanından, umutlarını dükkanının gizli matbaasından bastığı yayından besleyen Sarkis Usta... Diğeri ise, Kürtlere olan vefa borcunu söylediği türkülerin Kürtçe sözlerinde ifade eden, cümbüşün ustası; acıların, sürgünlerin yolcusu Aram Tigran. Bu topraklara acısını gömmüş, ama vefa ve sadakatinden hiç ödün vermemiş iki ustayı saygıyla anacağız!

zaros'un başka bir yere sürgün edildiğini öğrenir. Gazaros bu sefer Kayseri'ye sürgün edilir ama yolda kaçar ve ailesinin yanına, Ereğli'ye ancak aylar sonra döner. Anne ve babası bir taraftan yoksulluğun getirdiği sıkıntılarla boğuşsalar da çocuklarını okutmak isterler. Bunun için anne Aruşyak, kocasını orada bırakarak çocuklarını da alıp İstanbul'a gider. Ancak İstanbul'da nice çabasına rağmen gücü çocuklarını okutmaya yetmez. Öykü bugünde şahit olduğumuz nicesinden farksızdır aslında; hüküm yoksulluk tarafından verilmiştir. Sarkis Çerkezian zorunlu olarak ayrılır okuldan ve bir marangozun yanında çalışmaya başlar ve ilerde bir marangoz ustası olur.

Bu topraklarda yaşayan Ermenilerin yaşadıklarından nasibini alır yaşamı boyunca. Bilindiği gibi Türk egemen sınıfının Ermeni ulusuna yönelik saldırıları 1915'le sınırlı değildir. TC devleti bu konuda Osmanlı'dan devraldığı politikaları daha da sistemli bir şekilde sürdürmüş-

tür tarihi boyunca. Sarkis Çerkezian da tüm ömrü boyunca yapılanlara şahit olmuş, ötesinde birebir yaşamıştır. Varlık vergisi, peşi sıra gelen zorunlu askerlik ve Aşkale sürgünü, 6-7 Eylül saldırıları ve daha nicesi bu topraklarda yaşayan bir Ermeni olarak onun da kapısını çalmıştır.

Fakat bir Ermeni olarak onun en önemli özelliği sosyalizme duyduğu sevdadır. Kendi sözleriyle; "Ben zaten ruhen komünistim. Kendimi bildim bileli öyle hissettim. Türkiye'de olduğum için TKP'li oldum. Ermenistan'da olsam, oradaki partiyey girerdim. Ama Türkiye'de hem Ermeni hem komünist olmak... Ben çok mu akıllıydım, yoksa çok mu deliydim?" diyerek özetliyordu meseleyi. O bir yandan bu ülkede yaşayan bir Ermeni olmanın zorluklarını yaşarken ve sistemin gerçekliğini yaşayarak öğrenirken diğer yandan da sınıf mücadelesi içinde tavrını ezilenlerden yana koymuş bir emekçidir. TKP içinde örgütlenir ve elinden geldiği kadar hizmet eder sınıf mücadelesine. O artık sıradan bir marangoz değil TKP'nin gizli matbaacısıdır. Marangoz dükkanının altında yaptığı gizli bölmede yıllarca TKP'nin illegal yayın organı olan "Atılım" gazetesini basar. Yine bir TKP'li olarak TİP içinde faaliyet yürütür.

Dönemin sol muhalefeti içinde Kemalizm'den, Türk şovenizminden nasibini almış anlayışlara karşı, ezilen Ermeni ulusuna mensup bir devrimci olmanın getirdiği içgüdülerle karşı koyar. Kendi anlatımından dinleyelim; "Zihni Anadol, 'Türk Solu' diye bir dergi çıkarıyordu. Bir miting sonrası Zihni, 'Bizim dergiye bir yazı yazsana' dedi. 'Ben o dergiye gıcığım' dedim. 'Niye?' diye sorunca da anlattım; 'Bu memleket Migros geldi 'Türk Migros' dediniz. Bilmem ne geldi 'Türk' oldu. Bu halkın kucuna yerleştirilen bütün kazıklar böylesi bir jëlatine sarıldı, öyle yerleştirildi. Şimdi de siz 'Türk Solu' diyorsunuz. Eğer solunuz sadece size aitse, bizim ne işimiz var içinizde. Biz enternasyonal insanlarız. O zaman ben gideceğim, bir Ermeni solu bulacağım, orada çalışacağım." Kemalizm'in yarattığı tüm sakatlıklarla hesaplaşmaktan uzak olsa da onun bu sözleri değerli ve öğreticidir.

Sarkis Çerkezian yaşamı boyunca sosyalizme duyduğu özlemi eskitmeden sürdürmüş, kendi deyimiyle "doğal bir komünist" olarak kalmıştır. "Ben hayat-taki safımı iyi seçtiğime inanıyorum. Komünist oldum. Bu yaşa kadar hep insanların iyiliği için, düşmanlıkları gidermek için çalıştık. Halklarımızın bir daha benzer acılar yaşamaması için, aralarındaki gereksiz perdelerin kaldırılmasına uğraştık. Emeklerimin boşa gitmediğini düşünüyorum. Halklarımızın çektiği acıların tekrarlanmaması, gelecek hiçbir neslin benzer yıkımlar, kıyımlar yaşamaması en büyük dileğim" diyerek içinde taşıdığı özlemi ifade ediyordu Sarkis Çerkezian...

Ermeni ulusuna mensup bir devrimci olarak sistemin çeşitli milliyetlerden halkımıza karşı zorbalığını yaşayarak gören, Ermeni ulusunun yaşadıklarının sorumlusu olarak sistemi yargılayan ve neredeyse bir asrı bulan ömrünü doğru bildiği şekilde sosyalizme adanmış Sarkis Çerkezian artık aramızda değil. Onun koca bir ömre sığmayan özlemi, şimdi yeni kuşakların yüreğindedir. Ve kazanılacak gelecek ona ve devrimin nice gizli kahramanına hediye edilecektir.

HALKIN BAĞRINDAN BİR SANATÇI; ARAM TIGRAN

1934 yılında Batman'ın Sason ilçesinin Bienda köyünde dünyaya gelen Aram Tigran, küçük yaşlarda ailesiyle birlikte Suriye'nin Qamişlo bölgesine göç etmiştir. Henüz küçük yaşlarda müziğe ilgi duymaya başlayan Aram Tigran önce ud çalmayı öğrenmiş, daha sonra ise eserlerini cümbüş eşliğinde söylemeye başlamıştır. Ermeni ulusuna mensup bir sanatçı olan Aram Tigran, yaşamı boyunca 12 Kürtçe albüm yaptı, 100'den fazla Kürtçe ve Ermenice şarkının söz ve müziğine imza attı. Tigran, bugüne kadar Kürtçe, Ermenice, Süryanice, Arapça, Yunanca, Zazaca ve Türkçe şarkılardan derlediği 435 şarkıyı seslendirdi. 1966 yılında Ermenistan'a gitti ve Ermenistan radyosunda 18 yıl çalıştı. Bu dönemde müzikal tekniğini önemli oranda geliştirerek sanatında ustalaştı.

Müzikal üretiminde halk kültürünü temel alan bir sanatçıydı. Sanat yaşamına ilk başladığı zamanlardan itibaren halkın içinde olmayı, oradan beslenmeyi esas almıştı. Bir röportajında "kendimi geliştirmek için ve sanatımın halka dayanması için halkın içinde olmaya karar verdim" diyerek bu durumu ifade etmiştir. Sanatını en başından bu anlayışla ele alan Tigran bunun en iyi yolunun düğünler, gecelere çıkmak olduğunu fark eder ve buna yoğunlaşır. Bu süreçte kendi sözleriyle hem kendini ortaya koyar, hem de halkla sanat üzerine, müzik üzerine konuşmalar yapma olanağı bulur. Bu onun için "halkla buluşmanın yoludur"! Sanat yaşamı boyunca koruduğu bu anlayış onun tavrıdır aynı zamanda. Bundan dolayı eserlerinde yansıyan, halkın dertleri, özlemleri, istemleri olur. Onun halkla kurduğu bağ karşılığını da bulmuş, Aram Tigran halkın sevgisini kazanmıştır. "Ben insanların yaşadıklarını dile getiriyorum. Halkın çektiği acıları sanatımda işliyorum. Özellikle Kürt ve Ermeni halklarının çektiği dertleri çeken biri olarak çok iyi biliyorum. Bu halkların coğrafyasını da iyi tanıdığımı düşünüyorum. Bunu da sanatımın ayrılmaz bir parçası olarak kullanıyo-

rum. (...) Bu iki halkın derdi çok büyük. Onun için direniş ve yaşama sevinci kadar, keder ve üzüntü de kültürlerine sirayet etmiş. Halklarını çok iyi tanıyorum. Kendime bakarak halkımı anlatmaya çalışıyorum. Onların hepsinde benden bir parça, benim hepsinde bir parçam var. Dolayısıyla kendilerini bir parça da olsa müziğimde buluyorlar" sözleri onun halkla kurduğu bağın niteliğini de özetler niteliktedir.

Bu yaklaşım müzikal tekniğini geliştirme fırsatını da verir Aram Tigran'a. İlk olarak ud çaldığı halde daha sonra cümbüş çalmaya başlar. Cümbüşü ilk kez bir köy düğününde görür ve etkilenir. Daha sonra kendisi de cümbüş çalmaya başlar.

Tigran'ın en önemli özelliklerinden biri Ermeni ulusuna mensup olduğu halde daha çok Kürtçe söylemesi, Kürt müziğine yönelik çalışmalar yapmasıdır. Bunun geri planında yatan neden ise garpcıdır. Kendi sözleriyle artaralım; "Benun birinci nedeni babam ve annemin Kürtçe dışında asla başka bir dille birbirleriyle konuşmamalarıydı. Evde sürekli Kürtçe konuşuyorlardı. Birbirleriyle bir kere bile Ermenice konuştuklarını görmedim. Annem de babam da Kürtçeyi çok iyi biliyorlardı. Ben de onlardan öğrendim Kürtçeyi. (...) İkinci olarak Babam Kürtleri çok seviyordu. Babam sürekli, 'Ben Kürtler sayesinde hayattayım. Bugün karşımdaysan ve seni görüyorsam bunu da Kürtlere borçluyum. Onun için sana vasiyetim sürekli Kürtler ve Kürt kültürünün hizmetinde ol. Kürtlerin dostu ol ve onların yanında yer al' diyordu. Çünkü Ermeni katliamı zamanında Kürt bir aile onu korumuştur. Bunun için kendini borçlu hissediyordu Kürtlere karşı. Kendisini Kürtlerden biri gibi görüyordu. Ben de zaten bu kültürün içinde büyümüş biri olarak, hem babamın vasiyetini

yerine getirdim hem de istediğim bir uğraş verdim."

Kıscası onu Kürt kültürüyle buluşturan Ermeni halkının yaşadığı tarihsel acılardır. Yine de o, sadece Kürt ve Ermeni kültürünü değil yaşadığı coğrafyada bulunan diğer uluslardan halkın kültürünü de öğrenmeye çalışmış, eserlerinde bu çeşitlilikten beslenmiştir.

Yakın zaman önce aramızdan ayrılan Aram Tigran'ın cenazesi TC devletinin çıkardığı "bürokratik engeller" nedeniyle, vasiyet ettiği ve "benim için bir rüya" dediği Diyarbakır'a gömülemedi. Aram Tigran TC vatandaşı olmadığı için cenazesinin Türkiye'ye gömülmesi Bakanlar Kurulu'nun iznine bağlıydı ve bu izin verilmedi. Aram Tigran'ın son isteğine karşı gösterilen bu tutum TC devletinin ikiyüzlülüğünü de açık eder niteliktedir. Bir süredir "Kürt açılımı"na yoğunlaşan, Kürt kültürü üzerine nameler dizen devlet erkânı, sıra Aram Tigran'ın vasiyetine geldiğinde karakterini belli etmiştir. Kuşkusuz çıkarılan engeller onun sanat yaşamı boyunca aldığı tavrıla ilgilidir. Halkın acıları ve özlemlerini sanatıyla bütünleştirmiş olan bu ustanın, faşizmin öfkesini kazanmış olması bizim açımızdan şaşırtıcı değil. Fakat açıktır ki, faşizm onu engellemek için geç kaldı, çünkü halkın usta öğrencisi, şimdi söylediği türküler ve geride bıraktığı ömrüyle halkın bağrındadır.

GERİCİ-EMPERYALİST PROJELER EZİLENLERİN SORUNUNU ÇÖZEMEZ!

Kürt Ulusal Sorunu'na ilişkin tartışmalar içerde, bölgede ve Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerinde denetim kurma ve bölge politikalarının oluşturulmasında etkin olmaya çalışan emperyalist merkezlerde sürüyor. Elbette ki bu tartışmalar sadece bugüne özgü değildir. Onlarca yıldır sürüyor. Ama dönem dönem iç ve dış koşullarda yaşanan kimi gelişmeler sorunun daha üst düzeyde tartışılmasına vesile oluyor. Peki bu adımlarla, Kürt işçi ve emekçilerinin siyasal, ekonomik, örgütlenme vb. tüm alanlarda özgür bir ortam ve refah düzeyi yakalamaları sağlanabilir mi?

Bu sorunun cevabını verebilmek için, içinden geçilen süreçte şöyle bir göz atmakta yarar vardır.

Her şeyden önce, "Kürt sorununun çözme" iddiası ile işletilen ve adına "**Kürt Açılımı**" denilen sürecin, emperyalist patentli bir proje bağlamında ortaya çıktığını çok iyi görmek gerekmektedir.

Ancak şunu bilmek gerekiyor ki, emperyalistler (ve de onların uzantıları) ezilen halkların ve ezilen ulusların sorunlarını çözmezler/gözlemmezler. Çünkü, birincisi; emperyalistlerin sorunların çözümünü değil, yaratıcısı olduğu gerçeği, son yıllarda başta Irak özgülnde olmak üzere, Ortadoğu'da ve de dünyanın birçok bölgesinde birçok kez açığa çıkmıştır. Ayrıca, emperyalistlerin kendi sınıfsal çıkarları için işçi ve emekçilerin birliğini, ortak mücadelesini önlemek için ulusal, dinsel, mezhepsel çelişkiler üzerinde her zaman oynadığı da gerçektir. Kürt açılımı süreciyle birlikte, Irak Kürt Federal Hükümeti ile TC arasındaki ilişkilerde de bir gelişme olduğu gözlenmektedir. Bu ilişkilerin temelinde her şeyden önce bu feodal-burjuva önderliklerin sınıfsal karakterleri yatmaktadır. Bu güçler kendi sınıfsal çıkarları için ABD, Türkiye, Irak arasında PKK'ye karşı oluşturulan üçlü koordinasyonunda da şu veya bu şekilde yer almaktadırlar. TC Dışişleri Bakanı'nın sık sık Irak'a yaptığı ziyaretle Maliki'nin yanı sıra, Talabani ve Kürt kökenli dışişleri bakanı arasında yapılan görüşmelerin gözden kaçırılmaması gerekir. Ve ne-redeyse görüşmelerin çoğunda "terörizm"e karşı mücadele, öncelikli gündemler arasında yer almaktadır. Dolayısıyla "Kürt açılımı" vb. tartışmaların yürütüldüğü bugünlerde, Kürt

Federal Hükümeti'nin hem iç icraatları hem de emperyalizmle olan ilişkilerinin yol açtığı veya açacağı sonuçlar doğru okunmalıdır. Yine bu güçlerin bundan sonra PKK hareketine karşı nasıl bir tutum alacakları da tartışmalı ve güven verici değildir.

Tartışmaları Nasıl Yorumlamak Gerekir

"Kürt açılımı" eksenli yürütülen tartışmalarda sorunun çözümüne dair iyimser olmak için ortada fazla neden yoktur. Ama ne yazık ki bu sürece iyimserlik gömleği giydirenlerin sayısı hiç de azımsanacak gibi değildir. Bu "iyimserliğin", hükümet kanadında yapılan çeşitli açıklamalara dayandırılması ise daha da dü-

şündürücüdür. Oysa hükümetin icraatları ortadadır. Özellikle Tayyip Erdoğan'ın "Tek vatan, tek bayrak, tek millet" söylemlerinin devam ettiği, Kürtlere dönük çok yönlü linç vb. saldırıların, gerillaya dönük operasyonların hala sürdüğü bir dönemde, "anayasal güvence" veya "özerklik" temelindeki talepleri olumlu karşılaması düşünülemez. Kaldı ki İçişleri Bakanı'nın da açıkladığı gibi, "Kürt açılımı" denilen proje AKP'nin değildir. Çerçevesi ABD emperyalizmi tarafından çizilen bu proje, yine emperyalist dayatmalar sonucu, artık devletin projesidir.

Şunu da sormak gerekiyor ki; devlet madem sorunun "çözümünden" yana, o halde ABD, Irak ve Kürt federal yönetimiyle birlikte, neden PKK'yi tasfiye etmenin planları peşindedir? Üçlü ittifakin peş peşe yaptığı toplantılar,

bölgeye dair "iyi şeyler" olacak mesajları neyi ifade etmektedir?

Bugün TC devleti sözcülerinin yaptığı kimi açıklamalar veya attığı adımlar, sürece yayılmış, ama çerçevesi daraltılmış bazı pratik adımların işaretlerini içermektedir. TC Başbakanı Erdoğan'ın, DTP Genel Başkanı Ahmet Türk'le görüşmesi, A. Gül'ün Bitlis konuşmasında ismi değiştirilmiş bir ilçenin Kürtçe ismini (Norsin) telaffuz etmesi gibi.

Üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı bölümünün açılması konusunda Mardin'deki bir üniversitede yapılan başvuru ise bu yönlü de adımların atılacağına işaretlerini vermektedir. "Bu sorun parlamento çatısı altında çözümlenmelidir" açıklamaları, DTP dışında hiç kimseye bir

Tayyip Erdoğan'ın sorunun çözümü için atılacak adımların sürece yayılması stratejisini, her bakımdan inisiyatifini ele alma, silahlı güçleri hareket-siz bırakarak zayıflatma, bekle-gör politikalarıyla umutsuzluk yaratma vb. temelde okunak gerekir.

görüşmenin yapılmayacağına ifade etmektedir. DTP ile yapılacak görüşmelerin çerçevesi de tek taraflı olarak belirlenmeye çalışılacaktır. En azından şu an görünen budur.

Tayyip Erdoğan'ın sorunun çözümü için atılacak adımların sürece yayılması stratejisini, her bakımdan inisiyatifini ele alma, silahlı güçleri hareket-siz bırakarak zayıflatma, bekle-gör politikalarıyla umutsuzluk yaratma vb. temelde okunak gerekir. Bu yönlü politikaların yürütüldüğü ülkelerde mücadele eden parti ve örgütlerin süreçte içinde ne tür dramatik sonuçlarla karşı karşıya kaldıkları tarihsel örneklerle ortadadır.

Yaşamakta olan tartışmaların burjuva-feodal partiler cephesindeki yankıları üzerinde de kısaca durmakta yarar vardır.

MHP'nin tutumu hiç de şaşırtıcı değildir. Ama gelinen aşamada bu tutum, devletin asıl sahipleri tarafından çok da destek görececek bir tutum değildir ve bu politika ırkçılığı, sovenizmi daha da körükleyerek yer yer fiili saldırıların yaşanmasına vesile olabilir. Ki son dönemde Kürtlere dönük çeşitli vesilelerle gerçekleştirilen saldırılarda bir artış gözlenmektedir.

CHP'nin son olarak yaptığı kırmızı çizgiler açıklaması, anadilde eğitim sorununa karşı da net bir tutum içermektedir. Anadilde eğitime karşı çıkış, "DTP'yi muhatap almak İmralı'yı muhatap almak anlamına gelir" yönlü açıklamaları, "Terör ile Kürt sorunu birbirine karıştırılmamalıdır, silahlar koşulsuz bırakılmamalıdır" vb. söylemleri, CHP'nin faşist yapısına uygun olduğu gibi, aslında CHP'nin de, devletin genel yaklaşımından pek de farklı bir tutum içinde olmadığını göstermektedir.

Velhasıl; ne emperyalist patentli "Kürt açılımı" ne de sürece ilişkin A. Öcalan'ın 15 Ağustos'ta sunacağını söylediği, ancak daha sonraki günlere ertelenen "Yol Haritası" Kürt sorununu çözmez/çözmeyecek, böylelikle birçok çevrenin sorun "çözülecek" beklentileri de pratik olarak yaşam hakkı bulmayacaktır.

Gözardı edilmemesi gereken diğer bir nokta ise; taraflar arasında bir görüşmenin olması dahi, sorunun "çözüleceği" anlamına gelmez. Elbette ki TC devletinin bu yönlü bir adım atmasının, kendi içinde bir anlamı olacaktır. Ama yaşanan birçok tarihi tecrübeden hareketle, bu tartışma sürecinin, özellikle gerillaya dönük kapsamlı saldırıların sonuçlanacağına ileri sürmek, hesaba katmak da anti-bilimsel bir değerlendirme olmayacaktır.

Proleter çözüm ve bakış açısı göz ardı edilemez

Elbette, Kürt ulusunun kimliğinin tanınması, anadilde eğitim, kültürel gelişimini içeren tüm demokratik taleplerini savunmak, sahiplenmek önünde engel değildir. Bilakis bu zilerin görevidir.

Ancak bir yandan bu görevi yerine getirirken, diğer yandan da ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, gerçek çözümün ancak sınıfsal bir bakış açısıyla sağlanacağına vurgu yapmak ve bu bakış açısına uygun olarak Kürt işçi ve emekçilerinin sınıfsal bazdaki sorunluluklarını hatırlatmak da gerekmektedir.

Sınıfsal Yaklaşım

"AÇILIM"DAN "ÇÖZÜM" E TASFİYE SÜRECİ

AKP Diyarbakır milletvekili İhsan Arslan'ın, "Öcalan'ın katkısını almak gerekiyor", Hakkâri milletvekili Rüstem Zeydan'ın ise "Erdoğan DTP ile görüşmeli" demesi üzerine, 22 Temmuz'da yaptığı konuşmada "söz ola kestire başı" desturunu veren Tayyip Erdoğan bu kadar çabuk değişimi alamazdı. Öyleyse aradan üç hafta geçmeden DTP ile görüşmesi ve akabinde grup toplantısında "başlı başına açılım", "tarihi" diye nitelenen 11 Ağustos tarihli "duygusal/ağlatıcı" konuşma nasıl ortaya çıkmıştı? Bu konuşmada faili meçhuller, kayıplar, köy boşaltmalar, OHAL'ler konu ediliyor, resmi yaklaşım aykırı sözler sarf ediliyordu...

Aslında gelişmeleri birbirinden kopartarak takip edenler, farklı olaylardaki tutumları unutarak izleyenler bu yaşananlara şaşırabilirler. En çok şaşkınlık ise devlete ve egemen sınıflara ilişkin kafa karışıklığı yaşayanlar ile yanlış bakış açısı taşıyanlarda görülecektir. AKP'nin 7 yılı bulan hükümet etme serüvenindeki "Kürt sorunu" politikası ve pratiğine dair kısa bir bel-let turu dahi bu gelgitlerle ilgili hemen herkeste mutlaka bazı aydınlatıcı sonuçlar ortaya çıkaracaktır.

Ancak sorun AKP'ye de aşan bir boyutta yol almakta ve "Kürt sorunu"nu çözüme konusunda "kader" ağlarını daha geniş bir parantezde örmeye çalışmaktadır. Tam da bu ne-

denle, AKP temsilcilerinin dün gece çok farklı sözler sarf etmesi, hatta yakın tarihler içerisinde çelişkili beyanlarda bulunması kimseyi şaşırtmamalıdır. Bunun birincisi için özünde zerre kadar samimiyet olmaması, burjuva demokrat manada dahi "çözüm" bağlamında bir sürecin işletilmeye çalışılmadığıdır.

Daha önce de belirttiğimiz geniş parantez, Ortadoğu bölge gerçekliğidir. ABD'nin Irak (hatta Afganistan) işgalinde gelinen aşama, Kürt kartının bölge çapında artan değeri, Türk devletine önümüzdeki dönem biçilen rolün daha fonksiyonel hale geldiği, geleceğidir. Diğer yandan çeyrek asrı doldurmuş savaşta, en son verileri 29 Mart seçimleriyle alındığı üzere, Türk devletinin "silahla" çözüm üretme seçeneğinde giderek daha fazla çıkmaza girmektedir. Gelinen aşamada, 500 milyar dolara ulaşan faturayı daha fazla büyütmenin de koşulları zorlanmaktadır.

Bir kez daha altını kuvvetle çizelim, egemenlerin "çözüm" ya da ona hizmet anlamında sözü edilen "açılımı", başından beri sözünü ettiğimiz gibi Ulusal Hareket'in tasfiye edilmeye çalışılmasından başka bir şey değildir. "Demokratikleşme" olarak da adlandırılan bu süreç, hiçbir esaslı konuda demokratik adım atmayan bir hükümet eliyle "çözüm" yönünde sonuçlandırılması ummak/beklemek, en

haffinden gelişmeleri yanlış okumak şeklinde nitelenmelidir.

Buna öncelikle devletin yapısı, sosyal-ekonomik düzen, emperyalizmle ilişkiler engeldir ama savaşın geldiği nokta itibarıyla da her ne kadar egemen sınıflara önemli darbeler indirilmiş, ciddi başarılar elde edilmiş, büyük bir potansiyel yaratılmışsa da, "ulusal sorun"un "çözümü"ne yetecek bir aşamaya ulaşılamamıştır. Özellikle de Hareket 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren izlediği çizgi ile önemli ölçüde mevzi kaybına girmiş ve askeri güçlerin ciddi bir bölümünü yurt dışında konumlandırmak suretiyle kitle hareketlerine ve barışçıl mücadele biçimlerine dayanmayı (savunma ağırlıklı) temel alan bir rotada "politika" yapan hatta çekilmişdir.

Burada ulusal sorunun çözümünden kast edilen hiç kuşkusuz Ulusal Hareket'in en ileri hedefleri anlamındadır. Bu da ilk çıkış yıllarındaki "ayrı devlet kurma" hedefini bir kenara bırakırsak, bugün geldiği noktadaki, anayasa ve yasalarda düzenleme bağlamında eşit kimlik tanımlı beraber ikinci resmi dil kullanımı, ana dilde eğitim başta olmak üzere kültürel haklar ve yerel yönetimlerde özerkliğe kadar genişleyen düzenlemeleri (yerel meclisler) içermektedir. Bunlara eklenenler savaşın sonuçlarıyla ilgilidir ve "suçların" soruşturulması, koruculuğun kaldırılması, "genel af", Öcalan'ın koşulları vd. talepler ile ilgilidir. Muhataplık sorunu ise bütün bunların görüşme usulüne ilişkindir...

Faşist diktatörlüğün değişim geçirme sürecine girmesi söz konusu değildir. Böyle bir şey klasik tabirle eşyanın tabiatına aykırıdır. Nitekim sürecin baş aktörü Erdoğan daha birkaç hafta önce

-tam da bu dönemde- demokrasinin teminatı olarak sürece polisi sonra da TSK'yı zikretmek suretiyle rejimin nitelediği konusunda anlamlı vurgularda bulunmuştur. Kaldı ki yargıdan eğitim kurumlarına, ekonomik alandan hanelerdeki icraatlara, polisin uygulamalarından bizzat Ulusal Hareket'in güçleriyle, komünist ve devrimci mevlizlere karşı çok yönlü saldırıların sınıf mücadelesinin akan pratiği doludizgin sürmektedir.

Egemen sınıfların AKP eliyle Kürt sorunu konusunda açılımdan çözüme "tasfiye" amaçlı yönelime girmesi büyük bir kampanyaya dönüştürülmüştür. Öyle ya, cumhuriyet tarihinin en önemli, birinci öncelikli, 29 "isyan"a neden olan en kritik sorunu çözümlenmektedir. Adeta seferberlik ilan edilmiştir. Herkes bu konuyu yazmaktadır, çizmekte ve tartışmaktadır. Büyük bir beklenti oluşmuş, bu hükümetin "karakterliliği" konusunda kanaat sahibi olanların sayısı giderek artmaya başlamıştır. Buna AKP'nin önceki hükümetlere göre alışılmamış söylemlerle bulunması ve farklı usullere yönelmesi kadar hiç kuşkusuz Ulusal Hareket'in tutumu neden olmaktadır. Nitekim karşılıklı "çalıştay"lar yapılmakta, paslaşmalarda bulunulmaktadır. Bu arada 15 Ağustos yaklaşırken hamle üstünlüğünü kaptırmama adına "şaşırtıcı" çıkışlar peşi sıra gelmektedir.

Dahası aydınlar, ilerici, demokrat hatta devrimci partiler, kurumlar ve gruplar da sıraya girmiş ve sorunun çözümüne ilişkin deklarasyonlar, bildiriler yayımlamaya başlamışlardır. Bunların büyük bir bölümü "iyimser" havadadır ve "barış" talebi ekseninde "uzlaşma"nın bir an önce gerçekleştirilmesini temenni etmektedir. Bu açıklar-

malarda genel olarak Ulusal Hareket'in ileri sürdüğü bazı demokratik talepler şu veya bu biçimde savunulmakla beraber, egemen sınıfların istediği zemine gelmekte ve tasfiye koridoruna girilerek sürece teslim olunmaktadır.

Daha çok kısa bir süre önce "ya sev ya terk et" diyen kadınların, çocukların vurulmasına fetva veren Erdoğan'ın bugün "annelerin ideolojisi, siyaseti yoktur", "bizi birbirimize düşürmek kime haddine" demesine tav olunması inanılır gibi değildir. CHP ve MHP'nin klasik tavrı karşısında oldukça sınırlı tutum takınması, belirli bir taban zeminde oluşacak imajın kendisinde yarıttığı rahatsızlık nedeniyledir. Oy kaygısı, klik çatışmalarında öfkeyi bilemenin etkili aracıdır. Aynı şekilde, CHP ve MHP de Ulusal Hareket'i tasfiye hususundaki olası bir başarı karşısında panik yaşamaktadır. Bütün dertleri/çabaları bunu engellemeye yöneliktir...

Komünistler açısından sorun Ulusal Hareket'in politikalarına endekslilik olarak ele alınmaz. Ulusal Hareket'in politikası, talepleri ve çeşitli aşamalarındaki tavrı elbette önemlidir ve komünistler bunları da dikkate alarak tavrı belirlemek durumundadır. Ulusal Hareket'in özel değerlendirmeler ile sürece farklı beklentiler içerisine girmesi ve ona uygun politika ve taktiklerle hareket etmesi olumsuzdur. İleri sürdüğü demokratik talepler desteklenmeli, yürütüldüğü kampanyalarda bu zeminde ortaklaşılmalı ya da koşullara göre bağımsız çalışmalara girilmelidir. Ancak, hükümetin tasfiye planına çanak tutan, kendi idam fermanını imzalamayan, o plana alet olan politikaları, tutum ve pratikleri desteklenmemelidir.

Örneğin, kendilerinin ilan ettiği bi-

Bu konudaki ilkesel yaklaşımları sulandıran, zayıflatan her tutuma karşı ideolojik bazda net tavır alınması ise meselenin bir diğer önemli yanını oluşturmaktadır. Çünkü bugünkü güçler dengesinde bakarak proleter bakış açısını, proleter çözümü göz ardı edenler, küçümseyenler tarihsel gerçeklikle mutlaka yüzleşirler.

Bunun içindir ki, bu gerici-emperyalist projeleri işlemeye hale getirecek olan tek güç, sınıf bilinçli proleter işçi ve emekçilerin, sınıfsal çıkarları eksteninde geliştirecekleri pratik tutumlar olacaktır.

Emekçilere dönük hak gasplarının üstü örtülmek isteniyor

Kürt sorununa yönelik işletilen bu süreç, daha uzunca bir zamana yayılacak gibi görünürken, süreç egemen sınıflar açısından, kriz bahaneli saldırıların perdelenmesine de hizmet edecek biçimde ele alınmaktadır.

IMF ile yapılması beklenen anlaşma öncesi, yine IMF'nin ön koşul olarak getirdiği bir dizi ekonomik "önlem" paketleri, sessiz sedasız hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Özel İstihdam Yasası, İşsizlik Fonu'nu sermayeye peşkeş çekmeye dönük yasal düzenlemeler, kamu harcamalarındaki kısıtlamaları artırmaya dönük adımlar ve daha bir dizi, emekçileri yakından ilgilendiren, hayatı önemdeki mesele, aynı günlerde gündeme getirilmiştir-getirilmeye devam etmektedir.

Emek hareketinin, sarı-reformist-bürokrat sendikal önderliklerin yoğun çabaları sayesinde iyice dibе vurmuş bir görüntü sergilemesinden de alınan cesaretle işletilen, bu emeğe dönük hak gaspı süreci ise, artık emek-sınıf güçlerinin ciddi bir müdahalesini, zorunluluktan da öte bir pozisyona taşımıştır.

Emek cephesindeki sessizliğin bozulması, öncelikli ele alınması gereken sorunların ilk sıralarındaki yerini korumaktadır.

Söylenmeye çalışılan şudur ki; emek güçleri ve de özellikle devrimci ve komünist güçler, Kürt meselesine ve tartışılan çözüm önerilerine yönelik tavrını ortaya koyarken, bu yönlü pratik adımlar atarken, sınıf çelişkilerini iyice derinleştiren, işçi emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştıran kriz merkezli saldırıları geri püskürtmeye dönük de, acil eylem planları yapma zorunluluğu ile karşı karşıyadır.

çimde, -kimi hareketlerin de katıldığı gibi- Öcalan'ın henüz duymadığı yol haritasında ortaya konacak "çözüm", şimdiden gözü kapalı bir biçimde "desteklenecektir" tarzında bir yaklaşım kabul edilemez. Nitekim böyle denemekle beraber, 8 Ağustos'ta "Günlük'te yayınlanan röportajında Murat Karaylan, Öcalan'dan 4 Ağustos 1999'daki gibi "sınır dışına çekilme" önerisi gelirse "çok zor uygularız", "ben böyle bir talimatı ikinci kez vermem" demekte ve bunun çok "pahaliya" (500 den fazla şehit) patladığı eleştirisini getirmektedir.

Hâkim sınıflar, bir ulusal kurtuluş hareketini "tasfiye" koridoruna sokmaya ilk kez kalkışmıyor. Bu "uzlaşma" prosedürü altında belli bir vadeye yayılarak da olsa Türkiye'de ilk defa oluyor/olacak ama dünyada sayısız kez gerçekleşti. Ulusal ya da küçük burjuva önderlikli hareketlerin masa başında nasıl çöktüğü, önceden girdikleri "çözüm" sürecinin masada nasıl nihayete erdirildiği birçok ülke deneyinde görüldü. Ama aynı biçimde sınıf mücadelesinin dinamikleri bu safhalarda, tasfiye süreçlerini bozan/engelleyen roller de oynadılar ve teslimiyetin önüne geçebildiler.

Şimdi Kürt ulusal sorunun yeni bir aşamaya taşınabileceği kritik bir döneme gelmiştir. Ulusal Hareket'in tasfiyesine yönelik planların bozulması görevi, demokratik taleplerde ısrar ve doğru zeminden ayrılmayı başarmak suretiyle yerine getirilebilir. Ulusal sorunun gerçek manada çözümü için proletarya önderliğinde devrimin yolunu açmak da ancak böyle deneyleri birkırtirmek suretiyle mümkün olacaktır...

"İŞÇİ BİLENDİ; ÖFKE VE KİN İÇİNDE!"

Aralık 2008'den beri direnişte olan Sinter işçileri, fabrika önünde gerçekleştirdikleri direnişlerini, tüm zorluklara karşı sürdürüyorlar.

Aralık 2008'de 370 işçinin sendikali olduğu için işten çıkarılmalarıyla gündeme gelen direniş, birçok işçinin ağırlıklı olarak ekonomik nedenlerle direnişi sürdürmemiş olmasını getirirse de, direnişi hala sürdürenler, kararlılıklarını korumaktalar.

İşçilerin patrona açtıkları işe iade davası da, direnişe paralel olarak görülmeye devam ediyor. Ancak dava normal süresini hayli aşmış durumda.

Son duruşması 4 Ağustos'ta görülen işe iade davası, patronun reddihâkim talebi nedeniyle, 13 Kasım'a ertelendi. Yani dava böylece birkaç aya daha uzadı.

Sinter işçilerini direnişin 236. gününde ziyaret ederek, süreçlerine ilişkin son gelişmeleri öğrenmek istedik. Yanlarına gittiğimizde, işçileri, kasar-ekmek-domates-salatlık ve içe-

ekten oluşan, öğlen yemeklerini yerken bulduk. İsrarları karşısında birlikte yemek yerken, bir yandan da direnişin gidisatına ilişkin sohbet ettik.

Sohbetimize, 370 kişiyle başlayan direnişçi sayısındaki düşüşün nedenleriyle başladık.

İşçiler, birçok arkadaşlarının direnişe devam etmemesini, daha çok da ekonomik koşulların zorlaması olarak açıklıyor. Bir kısmı yeni işe girmiş, bazıları ise havaların ısınmasıyla birlikte, köyelerine çalışmaya gitmiş. Direnişe devam etme noktasında ikna edemedikleri de olmuş. Ancak "bunların sayısı fazla değil" dedikten sonra "süreç uzadı, insanların geçim sıkıntısı da artıyor" diye ekliyorlar.

Direnişe devam eden işçilerin İş-Kur'dan aldıkları işsizlik parasının süresi de dolmuş. "Bundan sonra bizi de ekonomik olarak oldukça zorlu günler bekliyor" diyorlar. Bu sıkıntıyı bir nebze hafifletmek için bir bağış kutusu koymuşlar.

Sinter işçileri kendilerini zorlu günlerin beklediğini söyleseler de, direnişten vazgeçme niyetinde değiller. "Onur meselesi yaptık. İşçi bilendi, öfke ve kin içinde" sözleri de bunu doğruluyor. İlk günlerdeki sorunlarını "devlet çözer" düşüncesinden de eser kalmamış. "Artık biliyoruz ki devlet de patron gibi bize 'git açlıktan geber' diyor" diye özetliyor yaşadıklarını.

İşçiler devlette patronlar arasındaki işbirliğine de örnek veriyorlar. Sinter Metal 40 yıldır metal sektöründe olmasına karşın, lastik sektöründe gösteriyormuş kendini. Buna ilişkin de şikâyetle bulunmalarına karşın, hiçbir araştırma, denetim gerçekleştirilmediğini, bundan cesaret alan patronun da rahatlıkla "benim önümde hiçbir engel yok" diyebildiğini söylüyorlar.

Direnişin sürdüğü günlerde taşeron işçi getirilmiş ve bunu engellemek istediklerinde ise, polis devreye gire-

rek, patronun taşeron işçileri fabrikaya sokmasını sağlamış. Direnişten hemen sonraki günlerde gerçekleşen bu duruma ilişkin: "Oysa yasal olarak patronun işten çıkarmalarından dolayı, altı ay yeni işçi çalıştırması gerekiyor" diyorlar.

Az sayıda işçinin direnişi bıraktığını ve bunların da şu an fabrikada sigortasız olarak çalıştırıldığını, aynı zamanda da İş-Kur'dan para aldıklarını söylüyorlar. Buna ilişkin de şikâyetle bulunmuşlar, ancak hiçbir müdahale olmamış.

Tüm bu gelişmelere karşın, direnmekte kararlı olduklarını da yineliyorlar. Patronun direnişi dağıtma girişimlerini boşa çıkarmak gibi bir hedefleri olduğunu söylemeyi de unutmuyorlar.

Sinter işçileri direnişin ilk günlerinde sık sık ziyarete gelen destekçilerin son dönemde fazla gelmemesini

Krizi fırsata çevirenler

DENİZBANK

Krizin ilk patlak verdiği dönemde, toplu işçi çıkarma olmayacağını söyleyen Denizbank yönetimi, sözünde durmuş ve toplu işçi çıkarılmaya gitmemiştir. Ancak bankanın şubelerinden birçok eleman "farklı farklı" nedenlerle işten atıldı. 2009'da krizden kaynaklı sıkıntı yaşayacaklarını ifade eden Denizbank 2009'un ilk altı ayı için kâr patlaması yaptı. Banka 6 aylık net kârını geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 43 artışla 264 milyon TL'ye çıkarttı. Bu haliyle de krizi fırsata çevirenler köşesine ismini yazdırmış oldu.

den duydukları rahatsızlığı da dile getiriyor ve diyorlar ki: "Asıl mücadelemiz şimdi başlıyor. Desteklerini şimdi gösterinler. Çünkü destek ve dayanışma bize esas olarak bundan sonra lazım."

(Kartal)

Sinter işçisi Taksim'deydi

Sinter işçileri 5 Ağustos günü Taksim Tramvay Durakları'nda biraraya geldiler ve "İşimizi istiyoruz" yazılı pankart açarak Galatasaray Meydanı'na yürüyüşüne geçtiler. Oldukça coşkulu geçen eyleme Genç-Sen, DİSK, ATV-Sabah işçileri, Tekstil-Sen, Deriş ve Maskara Tiyatrosu çalışanları destek verdi. Eylemde, "Örgütlü işçi yenilmez" dövizleri açan işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması", "Sinter Metal işçisi direnişin simgesi", "Atılan işçiler geri alınsın" vb. sloganlar haykırıyorlar. Ayrıca metal işçileri, fabrika işgalinde polis saldırısına uğrayan Güney Kore işçilerine taşıdıkları dövizlerle ve sloganlarla selam gönderdiler.

Lise önünde sona eren yürüyüşün ardından basın açıklamasını Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. Metal işçilerinin teslim olacağını düşünenlerin yanıldığını belirten Serdaroğlu direnişi daima büyütürerek bu tür yalanları boşa çıkaracaklarını söyledi. Serdaroğlu'nun ardından bir konuşma yapan Avrupa Metal İşçileri Federasyonu Politika Danışmanı (EMF) Tony Murphy işçi sınıfına yönelik gerçekleştirilen saldırıların sona ermesi için mücadele edeceklerini ve bu direnişleri dünya kamuoyuna taşıyacaklarını belirtti. (İstanbul)

KENT A.Ş.'DE DİRENIŞ POLİS SALDIRISI ALTINDA SÜRÜYOR

1 Mayıs 2009 gününden bu yana çıkarıldıkları işlerine geri dönmeye talebi ile gerek Örnekköy'de bulunan şantiyelerinde gerekse de zorla çıkarıldıkları şantiyelerinden sonraki çadırlarında olsun direnişlerine devam eden Kent A.Ş. işçilerine polis saldırısı devam ediyor.

Direnişteki işçiler, 3 Ağustos günü

şantiyede bulunan belediye ait çöp kamyonlarının dışarı çıkartılıp taşeron firmaya verilmesini engellemek istedikleri için saldırıya uğradılar. CHP'li Belediye Başkanı Cevat Durak'ın talimatı ile çöp kamyonlarını almaya gelen onlarca polise işçiler izin vermek istemeyince polislin gazlı ve coplu saldırısı ile karşıya kaldılar. Arbede esnasında polis çöp kamyonlarını dışarı çıkarmayı başardı, ancak işçilerin sonraki çabaları ile araçların büyük bir bölümü tekrar şantiyeye getirildi. Yaşanan çatışmada birçok işçi yaralandı, 6 işçi hastaneye kaldırıldı.

Saldırının ardından orada bulunan

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla, "95 gündür şantiyenin önünde bir yandan iklim şartlarıyla mücadele ederken bir yandan da Cevat Durak'a karşı mücadele veriyoruz" diye konuştu. (İzmir)

Kent A.Ş.'de çalışan 276 işçi Nisan ayının sonunda İzmir'e bağlı Bayraklı ve Karşıyaka ilçe belediyelerinin ayrılması ile "hizmet alanı daralması" gerekçe gösterilerek Karşıyaka belediyesinden işten çıkartılmıştı. 1 Mayıs 2009'da önceden çalışmakta oldukları Örnekköy'deki şantiyelerinde direnişe başlayan işçiler, şantiyeden zorla çıkartıldıkları gündün itibaren şantiye karşısında kurdukları çadırla aileleri ile birlikte direnişlerine devam ediyorlar.

DİRENIŞLER DAYANIŞMAYLA BÜYÜR

ENTES'te çalışırken işten atılan Gülistan Kobatan'ın başlattığı direniş, 100'ü günler yaklaştı. Kobatan'ın fabrika önünde sürdürdüğü bu direniş, hiç kuşkusuz, krizin bedelini çalışanlara ödetmeye çalışan sermayeye işçi cephesinden verilen onurlu cevaplardan biri. Bu direniş aynı zamanda da, çift kat sömürülen ezilen sınıfların kadınlarına mücadeleden başka

seçenek olmadığı mesajını vermesi bakımından da ayrı bir öneme sahip.

Gülistan Kobatan, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin büyüdüğü bu süreçte başlattığı direnişinde emek dostlarının yoğun desteğini alıyor. Ancak Kobatan direnişi süresince, kendisi gibi direnişte olan işçilerin direnişleriyle de dayanışma içinde olmayı ihmal etmiyor.

Direnişinin 92. gününde yaptığımız ziyarete kendisinin de aktardığı gibi, kâh Halkalı kâğıt işçilerinin grevini ziyaret ediyor, kâh ATV-Sabah çalışanlarının grevleri kapsamında gerçekleştirdikleri yürüyüşlere katılarak, sınıflarının mücadelesine destek veriyor.

Yaptığımız ziyaret sırasında, ENTES direnişinin 100. günü vesilesiyle bir etkinlik yapılacağını da öğreniyoruz. Gülistan bize, bu etkinlik için çıkarılan çağrı metnini veriyor ve haklı olarak, tüm sınıf dostlarını ve emekten yana kesimleri bu 100. gün etkinliğinde direnişine omuz vermeye çağırıyor. Bu çağrıya kulak ve-

relim. Çünkü direnişler ancak dayanışmayla büyür! (Kartal)

Emekçinin gündemi

Birleştirici ve geliştirici olan işçilerin gerçek hareketidir

İşçi sınıfı hareketindeki dağınıklık ve sendikaların kararsız tutumu sürecin temel sorunları olarak herkesçe görülebiliyor. İşçi hareketini birleştirmeye ve sendikaları tabandan zorlamaya dönük öneriler her zaman olduğu gibi yine tekrarlanıyor. Ancak bunun nasıl gerçekleşeceği konusunda çok somut bir tablo çizilemediğini söylemek mümkün değil. Devrimci hareketlerin, sendikaların ve birçok örgütlenmenin kendi özgüllüklerini temel alarak önerilerde bulunduğu ve yönelimler sunduğu bir durumda var olan tablonun değişeceğine dair en azından kısa vadede bir umut görünmüyor. İşçi hareketindeki sorunlara dair belirlemelerin üç aşığı beyhüsu aynı olduğu durumda ortak adımların geliştirilememesi yeni olmasa da ülkemiz sınıf hareketi-

nin gerçekliğine işaret ediyor. Diğer yandan bu gerçeklik ihtiyacı duyulan ortak tutumları ortadan kaldırmıyor.

Sınıf hareketi birçok kere göstermiştir ki işçilerin ve halkın mücadelesini birleştiren çoğu kez mücadelenin kendisi olmuştur. Tek bir yerde başlayan bir direnişin daha geniş anlamlar kazanarak temsili bir boyuta ulaştığı ve birleştirici bir misyon üstlendiği durumlar az değildir. Birçok örgütlenmenin uzun tartışmalar sonucunda sağladığı birlikteliğin ortaya çıkan hareketin etrafında sağlanabilmesi sınıf hareketinin önemli bir özelliğini göstermektedir. İşçiler adına hareket eden birçok örgütlenmenin iradesinden bağımsız olarak direnen işçilerin ve diğer emekçilerin yarattığı hareket birçok kesimden önemli bir destek gö-

rebilmekte ve onları peşinden sürükleyebilmektedir. Bu nedenle süreç özgülden bir yandan değişik örgütlerle birlikte hareketin kaygısını taşıırken diğer yandan çapı küçük de olsa gerçek hareketler yaratmaya veya kendiliğinden gelişen hareketleri ileritip taşıyaya özel bir önem verilmelidir.

Krizin işçi ve emekçilere yarattığı faturayı, çığ gibi büyüyen işsizlik ve yoksulluğu ne kadar tespit edersek edelim halkın politik hareketliliğinin ekonomik gelişmeleri doğrudan takip edemediğini bilmeliyiz. Kitlel ve birleşik bir mücadelenin hangi safhada gerçekleşeceğini, hangi direnişin sınıf hareketinde bir kıvılcım özelliği göstereceğini kestirmek çoğu kere mümkün değildir. İşçi ve emekçilerle canlı ve kalıcı bağları olan bir örgütlenmenin gelecekte hareketin çapı ve yönelimine dair çeşitli öngörülerde bulunması mümkün olabilir. Ancak bu durumda da tam bir tablo sunmak olası olmayacaktır. Bu durumda temel bir görevimiz direnişleri artırmak, bunu geniş

emekçilere duyurmak ve mücadelenin kazanımlarının her yönden propagandasını yapmak olacaktır. Ücretlerin düşürüldüğü, çalışma koşullarının ağırlaştırıldığı ve milyonlarca emekçinin işsizlik korkusuyla yaşadığı şartlarda birçok fabrika ve atölyede işçilerin örgütlenmeyi ve mücadeleyi tartıştığını akıldan çıkarmamalıyız. Denebilir ki bir kararsızlık durumu hâkimdir. İşçiler örgütlenmenin ve direnişe geçmenin kendilerine ne getireceğini kestiremiyorlar. Ancak her geçen gün başta bir seçeneğinin kalmadığını da fark ediyorlar. Devrimcilere, sınıf bilinçli işçilere bu aşamada önemli bir sorumluluk düşüyor. Bu doğrudan organik bir temayı gerektiren politik bir etkiyi de zorunlu kılıyor. İşçileri yaşanan direnişler konusunda bilgilendirmek, örgütlenme yol ve yöntemlerini onlara yardımcı olmak, yalnız ve güçsüz olmadıklarını hissettirmek işçilerin harekete geçmesinde birçok kere belirleyici bir yerde durmaktadır.

Bugün sendikanın ne olduğu ya da

yasal hakları konusunda herhangi bir bilgiye sahip olmayan on binlerce işçi mevcuttur ve birçok işçi kendilerine yardımcı olması için devrimcilerin ve sendikaların kapısını çalmaktadır. Tekstil atölyelerinde, taşeron şirketlerde ve genel olarak küçük çaplı üretimin yapıldığı işletmelerde bu duruma rastlamak daha olasıdır. İşçiler içerisinde değişik en yoğun kesimi bu işçiler oluşturmaktadır. Diğer yandan en bilinçsiz ve örgütsüz işçiler de buralarda çalışmaktadır. İşçileri örgütlü mücadelesinde bilinçlendirmeye çoğu kere en baştan başlamak zorunda kalınca da bu durum yanıltıcı olmamalıdır. Çünkü aynı işçilerin sınıfsal özelliklerinin yoğunluğu onların mücadelesindeki kararlı duruşlarının da teminatı niteliğindedir. Düne kadar sendikalara ve devrimcilere çok farklı bir gözle bakan, devletin gerici ideolojisinin etkisindeki birçok işçinin direnişler etrafında yaşadığı bilinç sızması halen önemli bir örneği oluşturmaktadır. Çok kısa sürelerde birçok önyargının kırıldığı ve

devrimcilerle işçiler arasındaki "aşıl-maz duvarların" aşıldığı mücadele süreçleri devrimcilerin ve sendikaların işçilerin sınıf çıkarları etrafında harekete geçmesiyle mümkün olabilecektir.

Dağınık ve parçalı da olsa tekil direnişlerin ve örgütlenme çalışmalarının değeri küçümsememelidir. Tüm bunlar işçi sınıfının bilinç hanesine kazınan vazgeçilmez adımlar olarak kaydedilmelidir. Önemli olan bunları işçilere kavratılabilmek ve genişletilebilmektir. Ne kadar fazlasını istesek de mücadelenin bu görece küçük ama somut adımlarla ileriye taşınacağı unutulmamalıdır. Nicel birlikler nitel sınıfların da koşullarını yaratırlar. Güçlü bir sınıf hareketini yaratacak olanın işçi sınıfının kendi gerçek hareketi olduğunu bilerek devrimci misyonumuza sabırla fakat kendiliğindencilerle düşmeden yerine getirebilmeliyiz. İşte o zaman gerçek birlikteliğin ve sınıf mücadelesinin kendiliğindencilerle düşmeden yerine getirebilmeliyiz. İşte o zaman gerçek birlikteliğin ve sınıf mücadelesinin kendiliğindencilerle düşmeden yerine getirebilmeliyiz. İşte o zaman gerçek birlikteliğin ve sınıf mücadelesinin kendiliğindencilerle düşmeden yerine getirebilmeliyiz. İşte o zaman gerçek birlikteliğin ve sınıf mücadelesinin kendiliğindencilerle düşmeden yerine getirebilmeliyiz.

BU FABRIKADA ÜRETİMİ ÜVEY EVLATLAR YAPIYOR!

Patronun dayatmacı tutumuna karşın Selülöz-İş'e üye Halkalı Kâğıt Fabrikası işçileri 17 Temmuz'da başlattıkları grevlerini taviz vermeden sürdürüyor. Direnişleri ile ilgili bilgi almak üzere işçilerle bir röportaj gerçekleştirdik.

- Kendinizi tanıtabilir misiniz?

- Adım **Engin Toprak**. 9 yıldır Halkalı Kâğıt Fabrikası'nda Laboratuvar bölümünde çalışmaktayım.

- Greve başlama sürecinizi kısaca özetleyebilir misiniz?

- 2009'un 1. ayı itibarıyla işveren 0 zam dayatması ile görüşmelere başladı. Tabi bu 7 aylık bir süre içindi. Yalnız 7. aya gelene kadar patron bir rakam belirtmedi. 7. aya yaklaşıldığında bir açıklama yaparak 2009'un sıfır zamlı geçilmesini, 2010 yılı içinde 80 lira zam verilmesini önerdi. Sendikamız da krizi gözönüne alarak 2009'un sıfır zamlı geçilmesini kabul etti. Fakat 2010'da işçilerin bu kaybının giderilmesi için 80 lira yerine 120 lira zam istedi. Görüşmeler bu öneriden sonra tıkandı ve son toplantıda patronun uzlaşmaz tavrı üzerine sendikamızla birlikte greve gitme kararı aldık.

- Peki, bundan sonraki tutumunuz ne olacak?

- Buradaki hiç kimse grev meraklısı değil. Bizler haklarımız verilmediği için greve çıktık. Bu durumun gelişmesinden öncelikli olarak patron sorumludur. Bu saatten son-

ra bizim taleplerimiz daha farklı olacak. Eski sözleşmeyi kabul etmeyeceğiz. Bundan sonra 2009 yılı için de zam isteyeceğiz.

Bu noktada sendikalardan ve demokratik kitle örgütlerinden maddi, manevi yardımlarını bekliyoruz. Kendimiz de bir takım sosyal aktiviteler yaparak sesimizi tüm kamuoyuna duyurmaya çalışacağız. Bu noktada bir gece düzenlemeyi düşünüyoruz.

- Grev boyunca ne gibi sıkıntılar yaşadınız?

- Buradaki arkadaşlarımız 500 ile 700 lira arasında ücret için çalışan kişilerdir. Halile bu insanlar grev süresince maaş alamamış kişilerdir. İstanbul gibi bir bölgede grevde olan bizlerin maaş alamaması oldukça zor bir durumdur. Bunun için acil olarak çeşitli pratiklerle hem grevimizi hem de kendimizi maddi-manevi anlamda güçlendirmemiz gerekiyor. Tabi ki bu sıkıntıları da direnişi büyütme inancımızla aşacağız.

- Patronun sizlere yönelik saldırıları oluyor mu?

- Şu ana kadar pek bir saldırı gerçekleşmedi ama devamlı olarak gerek polisler gerekse de patron yandaşları tarafından gözetlenmekteyiz. Burada günün 24 saati nöbet tutuluyor. Greve başladığımız ilk gün yemekhanede çalışan 2 kadın arkadaşımızı içeriye çağırıldılar. Ama arkadaşlarımız hiçbir şekilde taviz veremeyerek içeriye girmediler.

Onun dışında şef kadrolarını araya sokarak direnişi durdurmaya çalıştı. Bizlere "işçi-

ler olarak gidin, patronla anlaşın" diyerek sendikayı devre dışı bırakmaya çalışıyorlar.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bizlerin burada iki bölümü var, biri kâğıt diğeri ise kartondur. Kâğıtta günlük 350 ton, kartonda ise 100 ton üretim yapıyoruz. Fabrikanın kadro eksikliğinden kaynaklı iki bölümde de üretimi biz gerçekleştireyorduk. Bizlerin yaptığı bu fedakârlıklar sayesinde fabrikanın kazancında artış gerçekleşti; hem de bu kriz sürecinde. Ama patron krizi fırsata çevirdi; krizin tüm yükünü işçilerin üzerine yıkmak istedi.

Aslında bizim haykırışımız buydu. **Biz 80 TL için greve çıkmadık. Bugün üzerimize kesilmek istenen kriz faturası nedeniyle grevdeyiz.**

Daha önceden fabrika olarak birçok kazanımımız oldu ama patron bunların hiçbirini bize vermedi.

Fabrikayı bu duruma getiren bu fabrikanın işçileriydi. Grevden önce Çalışma Bakanlığı'nın talimatı ile 8 kişi işe alındı. Bu arkadaşlarımız elektrik bölümünde çalışıyor. Bu işçiler için den maaş alamayan arkadaşlarımız vardı. Bir arkadaşımız maaşını istemeye gittiğinde İnsan Kaynakları Müdürü "Sizin paranız olsa öz evladınıza mı verirsiniz, yoksa üvey evladınıza mı?" gibi bir soruyla arkadaşımıza telinde bulunuyor. Şimdi ben İnsan Kaynakları Müdürüne söylüyorum. Bu fabrikada 82 işçi çalışıyordu şimdi 74'ü yok. Sen git öz evlatlarınla üretim yap, bakalım yapabilecek misin?

(İstanbul)

Emekliler sefalet zammını protesto etti

Devlet bir taraftan kriz bahanesi ile bir avuç sermaye sahibinin kârlarına kâr katan düzenlemeler yaparken, bir yandan halk gençliğine okulların kapısını kapatan harç zamları yapmakta, diğer yandan da 8 milyon 700 bin emekliyi yüzde 1.83 sefalet zammı ile ölüme mahkum etmekte. Bu sefalet zammına karşı Bursa'da Emekli-Sen 4 Ağustos günü bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Çakırhamam önünde başlayan yürüyüş sloganlarla Ulucami Postanesi'ne kadar sürdü. Şube Başkanı **Günay Onayman** yaptığı açıklamada özellikle SSK ve Bağkur emeklilerinin koşullarına değindi. Eyleme aralarında Partizan, KESK ve BATTIS'in de bulunduğu kurum temsilcileri destek verdi.

(Bursa)

Mevsimlik işçilerin dramı bitmiyor

Mevsimlik işçilerin yaşamlarını işkenceye çeviren çalışma koşulları giderek daha azgınlaşırken trafik kazaları da yalarını bırakmıyor. Herhangi bir sosyal güvencesi olmayan tarım işçilerinin son kaza haberi **Şanlıurfa**'dan geldi. Düce'ye fındık toplamak için giden tarım işçilerini taşıyan araç kaza yaptı. Kaza sonucunda 3'ü ağır olmak üzere 15 işçi yaralandı.

(H. Merkezi)

Sega patronu geri adım attı

Tuzla Organize Deri Sanayi için deri kurulu bulunan Sega Kimya Otomotiv Fabrikası'nda çalışırken işten çıkarılan işçilerin fabrika önünde başlattığı direniş sona erdi.

Yaklaşık bir buçuk ay devam eden direnişte, işçilerin kararlı tutumu patrona geri adım attırdı. Alacakları ödenmeden işten atılan işçilere ödeme yapmaya yanaşmayan patron, fabrika önünde süren direnişin verdiği "rahatsızlığa" daha fazla katlanamayarak, işçilerin alacaklarını ödeme sözü verdi.

Bunun üzerine direnişi bitiren Sega işçileri, gruplar halinde paralarını almaya başladılar.

(Kartal)

FINDIK ÜZERİNDE OYNANAN OYUNLARA SON

"Üretici köylüyü denetim" altına alma adı altında yapılan saldırılar son günlerde fındık üreticisini bir silindir gibi ezip geçiyor. Sertifikalı üretim modelleri birbirini kovarken çıkarılan yeni bir uygulama üreticinin istihdam kaynaklarını yok etmektedir. Kayıt dışı fındık ağaçlarının sökülmesi, kayıt sisteminde yer almayan üreticilerin istihdamının kesilmesi veya düşürülmesi gibi saldırılar üreticileri zor duruma sokmuştur. Tüm bu saldırılara karşı **Fındık Üreticileri Sendikası** yaptığı açıklamayla fındık fiyatlarının olması gereken oranlarını açıklarak tüm fındık üreticilerini örgütlenmeye çağırdı.

Üreticiye saldırılar durmuyor

Fındık Üreticileri Sendikası'nın yaptığı açıklamada artan girdi fiyatlarının baz alın-

madan bir fiyat belirlendiği ve bu fiyatların fındık üreticisine bir yararının dokunmadığı belirtildi. 2009 sezonu içinde fındığın kilogramının 6.86 TL olması gerektiğinin ve ancak böyle bir rakamın üreticileri rahatlatacağına söylediği açıklamada ayrıca fındık alımında TMO'nun değil FİSKOBİRLİK'in desteklenmesi gerektiği vurgulandı.

2009 sezonu içinde fındık arazilerinin dönümüne verilen 150 TL'nin krizin derinleştiği böylesi bir süreçte artırılması gerekirken aksine **tarım havzaları modeli** ile kayıt dışı arazilerin istihdamı kesilmekte ve bu da yetmezmiş gibi kayıt dışı fındık ağaçları sökülmeye çalışılmaktadır. Açıklamasında bu saldırılara da değinen sendika 750 m rakımın üzerinde fındık alanlarının sökülme kararı özellikle Ordu, Giresun ve Trabzon

gibi fındığın anayurdu olmuş bölgelerde gerçekleştirilmek isteniyor.

Saldırıları durmuyor, mücadelemiz de durmayacak!

TMO içinde yaklaşık 535 bin ton fındık bulunduğu ve bu stokların denetlenmesi için üretici örgütü temsilcilerinden oluşan bir izleme-gözetleme komitesinin olmayışının eleştirildiği açıklamada ürünlerin gizlice tüccarlara servis edildiği ve bu yolsuzluğun kamuoyundan ve fındık üreticilerinden gizlenmeye çalışıldığı belirtildi. Fındık üreticisine yönelik gerçekleştirilen yasa tuzaklarının kaldırılması ve üreticinin kalkınabilmesi için tüm fındık üreticilerini ve üretici örgütlerini ortak mücadeleye çağırdı. (H. Merkezi)

KRİZ PATRONLARA KÂR, İŞÇİYE ÖLÜM GETİRMeye DEVAM EDİYOR

İnsan yaşamının hiçe sayıldığı, insanların bir kum torbası kadar bile değerinin olmadığı tersanelerden ölüm haberleri gelmeye devam ediyor.

Tuzla Tersaneleri'nde ölümün adresi bu kez (ve çok kez olduğu gibi) **Tuzla Gemi Tersanesi**'ydi.

Tuzla Gemi Tersanesi'ne bağlı çalışan taşeron firma Güven Raspa Boya bünyesinde çalışan **İrfan Uçkur** adlı işçi, iş güvenliği alınmadan çalıştırılması sonucu yaşamını yitirdi.

Uçkur, "raspa" adı verilen işi

yaparken 380 voltluk elektrikle kapılarak can verirken, bir işçi de ağır yaralandı.

Ardı arkası kesilmeyen iş cinayetlerinden birinin daha yaşanması üzerine bir eylem yapan Limter-İş Sendikası, tersanelerde son sekiz ayda yaşamını yitiren işçi sayısının 10 olduğunun altını çizdi ve yetkilileri bir kez daha göreve çağırdı.

Limter-İş Sendikası tarafından 15 Ağustos günü, sabah saat 07.45'de yapılan eylemde yapılan açıklamada, patronların krizi kâra çevirmelerine karşın, işçi sağlığını ve iş güvenliğini tamamen rafa kaldırdıkları vurgulandı. Tuzla Gemi'de bugüne kadar 11 işçinin yaşamını yitirdiği de hatırlatılan açıklamada, kitlenin "**Kaza değil bu bir cinayet**", "İşçiler birleşin ölümleri durdurun", "**Artık ölmek istemiyoruz**" sloganları ile sona erdi.

(Kartal)

İGDAŞ İŞÇİSİ HAKLARI İÇİN DİRENİYOR!

İGDAŞ' bağlı taşeron şirket olan Beypınarlılar bünyesinde çalışan sayaç okuma işçileri ücretlerin geç verilmesi ve keyfi olarak yapılan kesintiler nedeniyle 12 gündür direniyor.

Çalışma alanında yapılan hak gasplarını kamuoyuna duyurmak için sayaç okuma iş-

çileri 14 Ağustos Cuma günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "**Haklarımız için 12 gündür direniyoruz**" yazılı pankart açan işçiler adına basın metnini okuyan **Tarık Yüce**, 4857 sayılı İş Kanunu esas alınarak hazırlanan çalışma koşullarının sayaç okuma işçilerini mağdur ettiğini ve patron tarafından çeşitli hak gasplarına uğradıklarını açıkladı. 12 gündür direnişte olduklarını belirten Yüce, direniş sayesinde ücretlerini aldıklarını söyledi. Yüce daha sonra kıdem ihbar tazminat haklarını ve sayaç okumada taşeron şirketlerin yasaklanmasını istedi. Açıklamanın ardından DKÖ'lerin okunan mesajları ile eylem sona erdi. (İstanbul)

"KAYBETTİĞİMİZ CANLARIN HAYATLARI KIYMETSİZ Mİ?"

Onlar 8 haftadır "**adalet için**" Taksim Tramvay Durağı'nda eylem yapıyorlar. Gözleri yaşlı analar, babalar, kardeşler, evlatlar; onlar! Yani geride kalanlar... Davutpaşa'da hayatlarını yitirenlerin ve yaralananların gönlü yaşlı aileleri...

7. Hafta

8 Ağustos Cumartesi günü bir araya gelen aileler adına basın açıklamasını bu

kez, patlamada hayatını kaybeden Hasan Akhun'un annesi **Nafiye Akhun** okudu. Anne Akhun, "**Üzüntülüüz, öfkeliyiz; bir o kadar da kararlıyız**" diyerek 20 aydır bir soruşturma bile açılmamasına hatıta soruşturma açmalarının engellenmesine tepki gösterdi. "Kaybettığımız canlarımızın, yaralananlarımızın hayatları kıymetsiz mi? Biz adalet isteyen ve arayanların hissesine hukuk devleti düşüyor mu?" diye soran

Akhun, adalet için mücadele etmeye devam edebileceklerini söyledi.

8. Hafta

Davutpaşa'da yakınlarını yitirenler, **15 Ağustos Cumartesi** günü yine Taksim Tramvay Durağı'ndaydılar. Eylemde, öfkeleri kadar kararlılıklarını da dile getiriyorlardı. Tek istekleri, adaletin yerine getirilmesi; çünkü onlar "bir daha Davutpaşalar olma-

sin", başka insanlar ölmesin, başka canlar da yanmasın istiyorlar.

Aileler adına bu haftaki açıklamayı, **Aziz Akhun** yaptı. Akhun, tek amaçlarının, Davutpaşa davası için soruşturma yasağının önündeki engelleri yok etmek ve adil bir yargılama yapılmasını sağlamak olduğunu söyledi.

(İstanbul)

Davutpaşa'da hayatını kaybedenlerin yakınları her Cumartesi 11.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda eylemlerine devam ediyor.

KÜRTLER VARDIR, BİREYSEL OLMAK KAYDIYLA!

29 Mart yerel seçimlerinde DTP'nin İğdir'da da seçimleri kazanmasını sınıra dayandırdıkları şeklinde yorumlayan Cemil Çiçek, mesele Türkiye-Suriye sınırındaki mayınların temizlenmesine gelince Başbakanın paranın dini-imanı yoktur söylemine uygun hareket ediyordu. Para Cemil Çiçek'in bütün sınırlarını kaldırıyordu elbette, yani onun bile bir sınırı vardı. Tabi bir de onun savunduğu sınırların nasıl oluştuğu!

Başbakan Erdoğan, Türkiye-Suriye sınırındaki mayınların temizlenmesi ile ilgili konuşurken geçmişte farklı kimlikte olanların

kovulduğunu, bunun da faşizan bir yaklaşımın ürünü olduğunu ifade etti. Tabi o bunu diğer ulus ve azınlıklara yapılanlar nedeniyle söylemiyor bundan dolayı acı çekmiyordu, onun derdi, her zaman olduğu gibi o zamanlar da sermayeydi!

Yine de şu soruyu sorma hakkımız var; farklı etnik kimlikte olanlar neden kovuldu? Bu soruya Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün söyledikleri yanıt olarak kabul edilebilir. V. Gönül, Rumlar ve Ermeniler olsaydı bugün bu devletin olmayacağını söylüyordu. Yani bu devlet diğer ulus ve azınlıkların imha, inkâr ve asimilasyonu ve sermayelerine el koymasına inş edilmiştir...

Ve bugüne gelindiğinde Başbakan yine konuşuyor; Kürt "açılımı" diyor, Ahmede Xani, Şivan diyor... Neden bu sorunların 30 yıldır çözülmediğinin hesabını soruyor, maliyetleri hesaplıyor. Bu 30 yılın neredeyse üçte biri sanki kendi hükümeti dönemi değilmiş gibi! Unutuyor/unutturmaya çalışıyor; kadın da olsa çocuk da gereği yapılanları, yağın bombaları, sınır ötesine

taşan operasyonları...

Tüm bu icraatların başındaki isimlerden olan başbakanın söylediklerinde samimi olup-olmadığını pratiklerinden çıkarabiliriz. Başbakanın samimiyetinin ölçüsü tek bayrak, tek millet, tek dil söyleminde ve bunu beğenmeyen çekip gitmesini istemesinde yatıyor. Başbakan samimi değildir, çünkü o, diğer ulus ve azınlıkların tam da kendisinin dile getirdiği "teklik" politikası sonucu yok sayıldığını, imha ve asimilasyona tabi tutulduğunu gayet iyi biliyor. Bu politikanın en "cesur" savunucusu olan birinin yapılanlardan ders çıkardık demesi bu nedenle bir anlam ifade etmiyor.

Bunun bugün en somut karşılığı Kürt ulusuna karşı izlenen politikadır. Söz konusu olan imha ve inkâr politikasının bir başka biçimde devam ettirilmesidir. Estirilene iyi şeyler olacak havasının karşılığının ne olduğunu Başbuğ ABD'de açıkça ifade etmişti. Şurası kesin ki Kürtler için iyi şeyler olmuyor-yapılmıyor (geliştirilen saldırılar bunu gösteriyor). Adına çözüm denilen ve bir fırsatın yakalandığı ifade edilen süreç ulusal hakların-taleplerin bireysel hak ve taleplere indirgenmesi, ulusal hareketin -özellikle de silahlı gücünün- tasfiye edilmesi-parçalanması, mücadelesinin geriletilmeye çalışılmasıdır. Yakalanan uyum, sunulan çözüm budur... Önce Kürtler bir ulus olarak yok sayılıyordu,

dili-kültürü yasaklıydı. Bugün ulus olarak yok sayma devam ediyor. Dil ve kültür üzerindeki baskılar-saldırılar sürüyor. Devletin muhatap almadan ben yaptım-ben verdim oldu mantığıyla kendi kontrolünde attığı çarpık adımlar vardır. Onlar da yürütülen mücadelenin sonucudur. Bugün artık Kürt yoktur denmiyor. **Kürtler vardır ama ulus değildir deniliyor, izlenen politika budur.** Haliyle Kürtler ulus olarak görülmeyince onların ulusal hak ve talepleri de görmezden gelinerek bireysel hak ve taleplere indirgeniyor.

Türk ulusundan başka ulus ve azınlıkların yok sayılmasını, imha ve asimilasyona tabi tutulmasını sağlayan tek dil, tek bayrak, tek millet politikası devletin üzerinde yükseldiği en temel politikasıdır. Başbakanın yaptığı ne bir özleştirme ne de bugüne kadar uygulanan politikanın değişeceği anlamına gelir. Aksine bu söylemiyle suyu bulandırmaya, her şey güllük-gülistanlıkmış gibi sunmaya çalışarak gerçekleri karartmaya çaballıyor.

Eğer bugün çözümden bahsedilecekse uluslar arasındaki ayrımcılık ortadan kaldırılarak Kürt ulusuna da Türk ulusunu sahip olduğu haklara tanınmalı, kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı teslim edilmelidir.

(Tekirdağ 1 Nolu Hapishanesi'nden bir İK okuru)

XEMGİN ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

Bir yandan "Kürt açılımı" tartışmaları hummalı bir şekilde devam ederken, bilumum devlet erkani gözyaşlarına boğulurken diğer yandan ormanlar ateşe verilmeye ve çatışmalarda gerillalar katledilmeye devam ediyor. 5 Ağustos'ta Şırnak'ın Beytüşşebap İlçesi'ne bağlı Kato Dağı'nda çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Erhan Şimşek'in (Xemgin) cenazesi Muş'un Malazgirt İlçesi'ne bağlı Lyıkompşu Köyü'nde gerçekleştirildi.

Cenazede kitle sık sık "**Şehid nimirin**" ve "**HPG cepheye misillemeye**" sloganlarını attı. Yapılan yürüyüşten sonra Şimşek'in cenazesi mezarlıkta toprağa verildi. Defin işlemlerinden sonra devrim ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra konuşan DTP Malazgirt İlçe Başkanı Yavuz Kılıç, aileye başsağlığı diledi.

(H. Merkezi)

ARIZLI HALKI BARINMA HAKKINDA KARARLI

17 Ağustos 1999 depreminde evleri yıkılan Arızlı halkı, kendilerine tahsis edilen deprem konutlarının ellerinden alınmasına dönük çabalara karşı mücadelesini sürdürüyor. Arızlılar bu mücadele kapsamında Kocaeli'de Sabri Yalın Parkı İnsan Hakları Anıtı önünde "barınma hakkı çadırı" kurdular.

7 Ağustos günü ise, çadırın bulunduğu yerden Kocaeli Valiliği önüne kadar süren bir yürüyüş gerçekleştiren Arızlı halkı, Valiliğin evlerini ellerinden alarak, AKP'li bürokratları, bu evlere yerleştirme çabasına sert tepki gösterdiler. Sloganlar eşliğinde yürüyen Arızlılar, aynı zamanda seslerini Kocaeli halkına da duyurmaya çalıştılar ve halkın desteğini istediler.

Sorunu çözeceğini düşünerek gittikleri Belediye İl Meclisi üyelerinin ise, sorunu çözmek bir yana, kendileriyle adeta alay eden bir tutum içine girdiklerini söyleyen Arızlılar, barınma haklarının ellerinden alınmasına müsaade etmeyeceklerini ve barınma haklarını gasp etmeye çalışanlardan hesap soracaklarını belirtiyorlar.

15 Ağustos günü, konutlarına Bölge Çalışma Müdür Yardımcısı Hasan Kale taşınacağını duyan depremzedeler, bunu protesto etti. Protestoya saldıran polis, 10 kişiyi gözaltına aldı. Ertesi gün Hasan Kale'nin "evinin" önüne gelen depremzedeler konutun camlarını kırarak tepkilerini gösterdiler.

(Kartal)

BARAJLARA HAYIR

İstanbul Esenyurt'ta biraraya gelen yaklaşık 30 kurumun örgütlediği **Esenyurt Kültür Sanat Festivali**'nin Tunceliler Günü'nde, Munzur'a yapılmak istenen barajlar protesto edildi. Dersim halkına yönelik uzun yıllardır süren inkar, baskı ve katliam politikalarının biri de Dersim'in simgesi Munzur üzerinde yapılması planlanan, yörenin doğal yapısını bozacak ve orada yaşayanları mağdur edecek olan barajlardır. Festivalde konuşan Esenyurt Tunceliler Dernek Başkanı **Hüseyin Kalanç**, **Dersim'in barajlarla hapishaneye çevrilmeye çalışıldığı ancak bunu başaramayacaklarını** belirterek, "**Dersim'e sefer olur ama zafer asla!**" dedi.

(H. Merkezi)

BÖYLE ÖLÜR KÜRT ÇOCUKLARI...

Onları yoksullukla harmanlanmış, mayınlarla parçalanmış, ölümlerle kardeş olmuş ve ille de savaşla kuşatılmış bir çocukluktu. Ve elle tutulacak kadar gerçek, canını yakacak kadar acı...

Türkiye'de Kürt olmak, ama ille de Kürt bir çocuk olmak her açıdan zor! Yoksullukla sınırları çizilmiş bir yaşamdır onların; oysa çocuksan her şeyi sınırsız yaşamak istersin. Oyun alanların mayınlarla belirlenmiştir; oysa çocuksan her yer senin için oyun alanıdır. Ölümlerle yaşam ikiz kardeş gibidir bu coğrafyada; oysa çocuk ölümü düşünmez, onca geniş hayal dünyasında ölüm anlamsız bir kavramdır. Savaşsa sadece oyuncak silahlarla konuşun oğlunu ağzından çıkan sesle öldürüyor-

muş gibi yapmaktır, birazdan ayağa kalkacağını bilerek...

Ama tüm bu çocukluk tarifler Kürdistanlı çocuklar için gerçek dışıdır, yalandır, masaldır... Onları yoksullukla harmanlanmış, mayınlarla parçalanmış, ölümlerle kardeş olmuş ve ille de savaşla kuşatılmış bir çocukluktu. Ve elle tutulacak kadar gerçek, canını yakacak kadar acı...

Ve işte bunun bir kanıtıdır 6 Ağustos günü **Hakan Ulaş**'ın Siirt'in Baykan ilçesinde kimliği belirsiz kişilerce taran-

mış halde bulunan bedeni. Hakan, 10 yaşındaydı. Hakan, 10 yaşında koyunları otlatmaya gitmişti. Ve Hakan 10 yaşından bir adım ötesini göremeyecek artık.

DTP Siirt İl Başkanının yeğeni olduğu ifade edilen Hakan'ın katledilmesi, AKP'nin "Kürt açılımında" bir ayrımı bile olmayacaktır, ama büyüyen Hakanlar bunların hesabını soracaktır!

(H. Merkezi)

"TERÖRİST" AĞAÇLAR İMHA EDİLDİ!?

Toprağın can damarları olan ormanlar, gözünü kâr ve egemenlik hırsı bürümüş ezen sınıf tarafından binbir türlü yollarla yok ediliyor, yağmalanıyor. Akdeniz ve Ege kıyılarındaki geniş ormanları kâr hırsıyla gözü kapalı yok eden bencil sistem, T. Kürdistanı'nda düzenlediği operasyonlarda ormanları yakıyor.

Şırnak'ın Cudi ve Gabar dağlarında ve ardından Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde ormanlar, askerler tarafından, bölgeye düzenlenen operasyonlar esnasında yakıldı. Şır-

nak'taki yangının ardından Şırnak Orman ve Çevre Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamada "güvenlik gerekçesiyle" yangına müdahale etmeyen TE-MA ve Orman Bakanlığı kınandı.

Bölgedeki orman yangınlarına karşı başlatılan "**10 bin ağaca 10 bin imza**" adlı imza kampanyasında toplanan imzaların 10 binin üzerinde olduğu ve bunların en kısa zamanda yerine ulaştırılacağı belirtildi.

(H. Merkezi)

HALKIN TEPKİSİ ÜZERİNE BAZ İSTASYONU KALDIRILDI

Birçok bölgede halkın yoğun tepkisine rağmen gizli gizli ya da açıktan yerleştirilen baz istasyonlarına karşı direnen **Samandağ Yenimahalle** halkı istasyonun kurulmasını engelledi.

Yerleşim alanına yakın bir yerde baz istasyonu kurulmak istendiğini öğrenen **Liman** semti halkı, istasyonun bulunduğu yere giderek tepkilerini dile getirdi. Protestoya, Samandağ Yerel Çalışma Platformu da destek verdi.

Polisin yoğun "önlem" aldığı protesto sırasında vatandaşlar, alkış ve sloganlarla mahallerinde baz istasyonu istemediklerini ifade

etti. Kendi bölgelerinde şebeke sorunu olmadığını, bütün telefonların normal şekilde çalıştığını ifade eden vatandaşlar, burada baz istasyonunun kurulmasına anlam veremediklerini kaydetti.

Olay yerine gelen ve Samandağ İlçe Kaymakamlığı görevini yürüten Vali Yardımcısı **Ali Muhittin Vural**, vatandaşlarla görüşti. Vural, yetkisi dahilinde baz istasyonunun kurulmasını durdurduğunu ifade ederek, halktan bu konuda çalışanlara kolaylık göstermelerini istedi. Ardından şirket görevlileri monte ettikleri istasyonu sökmeye başlayınca, kalabalık alkışlarla dağıldı.

(H. Merkezi)

FAŞİST BASKI VE TERÖRE SON!

Son dönemlerde her türlü demokratik-meşru eylem ve etkinliğe karşı copunu, gaz bombasını, panzerini eksik etmeyen kolluk güçleri 11 Ağustos'ta Ankara Mamak İşçi Kültürüne sabah erken saatlerde bir baskın

düzenleyerek iki kişiyi gözaltına aldı. Saldırıya karşı BDSP tarafından Taksim Tramvay Duranğı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saat 18.00'de biraraya gelen BDSP üyelerine **DHF**, **ESP**, **Partizan**, **SGD**, **Kaldıraç**, **Öğrenci Kolektifleri**, **Alınteri**, **EHP**, **Tüm-İGD**, **Gençlik Muhalefeti** ve **Tecrite Karşı Sa-**

naçılar destek verdi. Eylemde "**Faşist baskı ve teröre son, gözettiler serbest bırakılsın**" yazılı pankart açan kitle sık sık "**Faşizme karşı omuz omuz**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**", sloganlarını attı. Burada yapılan açıklamada saldırının Mamak İşçi Kültür Sanat Festivali'nin ardından gerçekleştiği belirtilerek amacın toplumsal mücadele dinamiklerini ezmek olduğu vurgulandı.

15 Ağustos Cumartesi günü de Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen BDSP'liler, tutuklanan iki kişinin ardından **14 Ağustos'ta** bir arkadaşlarının daha gözaltına alındığını belirterek bir basın açıklaması düzenlediler. Baskı ve terörün kriz ortamında daha da tırmandırıldığını belirten BDSP'liler, saldırıların devrimci sınıf mücadelesine yönelik olduğunu söylediler.

(İstanbul)

YARGI + TECRİT + ADLİ TIP = ÖLÜM

Güler Zere ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle her Cuma yapılan kitleli yürüyüş 7 Ağustos Cuma günü de kitleselliği ve coşkusuyla göz doldürdü. Taksim tramvay durağında saat 19.30'da başlayan yürüyüş "Yaşasın devrimci dayanışma", "Katil devlet hesap verecek", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "İçerde dışarıda hücreleri parçala" sloganları ile başladı. "Kanser hastası Güler Zere'ye Özgürlük" pankartının açıldığı yürüyüşte "Bilimsel özerk adli tıp istiyoruz", "Yargı+Tecrit+Adli Tıp=Ölüm" vb. dövizler taşındı. Galatasaray Lisesi önünde sona eren yürüyüşün ardından konuşma yapan Zere'nin babası Haydar Zere kızının tedavi edildiği hastane için de sağlıklı olmadığını, görüntü amaçlı çekti düzen verildiğini söyledi. Kızının tabutunu almak istemediğini belirten Haydar Zere,

Üskül'ün açıklamalarına da tepki gösterdi.

Ardından söz alan yazar **Cezmi Ersöz**, Zere'nin ölümüne pençeleştirdiği her gün, hücrelerinde hastanede tutsak kaldığı her gün mücadeleyi büyüteceklerini belirtti. Konuşmaların ardından basın metnini okuyan Av. **Behiç Aşçı** verilen raporlara rağmen Zere'yi ölüme terk eden zihniyetin birebir savunucuları olan Cumhurbaşkanı, Adalet Bakanı, Adli Tıp Kurumu, 3. İhtisas Kurulu, Elbistan C. Savcılığı ve Elbistan Hapishane müdürlüğünün olayların sorumluları olduğunu belirterek Zere'nin derhal serbest bırakılmasını istedi.

Zere için özgürlük nöbeti başladı

Tutuklu olarak tedavisinin yapılmasına dönük rapor veren ve Çukurova Üniversitesinde Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından verilen raporları kabul etmemekle Zere'yi ölüme mahkûm eden Adli Tıp Kurumu da protesto edildi. 10 Ağustos Pazartesi günü saat 12.30'da Yenibosna Adli Tıp Kurumu önünde bir araya gelen kitle "**Güler Zere'ye özgürlük için nöbetimiz**" yazılı pankart ve "**Zere'ye özgürlük**" yazılı dövizler taşıyarak sık sık "**Güler Zere'ye özgürlük**" vb. sloganları attılar. Burada basın metnini okuyan ÇHD üyesi, Av. **Oya Aslan**, Zere hakkında sağlık raporu hazırlayan Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun raporuna itiraz ettiklerini ve yeniden olumlu bir sağlık raporu hazırlanması için başvuruda bulduklarını söyleyerek itirazın kabulü ve yeniden sağlık raporunun hazırlanması süresince özgürlük nöbetinde olacaklarını belirtti. Aslan'ın ardından konuya ilişkin basın açıklamasını okuyan Av. **Naciye Demir**, etiğe, tıp bilimine, hukuka aykırı raporları ile bağımsızlığını ve güvenliğini yitiren ve lağvedilmesi gereken Adli Tıp'ın bugün devrimci tut-

sakları ölümüne mahkûm ettiğini söyledi.

Açıklamanın ardından ÇHD üyesi avukatlardan **Oya Aslan**, **Kemal Aytaç**, **Ebru Timtik** ve **Naciye Aslan** Adli Tıp Kurumu'ndan yetkili bir kişiyle görüşme talebinde bulundu. Güvenlik görevlisi tarafından içeri alınmayan avukatlar ile görevli arasında kısa süreli tartışma gerçekleşti. Tartışmanın ardından avukatların talebi reddedildi. Yenibosna'daki ATK önünde gece-gündüz nöbet tutuluyor. Zere'nin durumunun yeniden görüleceği 27 Ağustos günü ise sabah saat 08.30'dan itibaren binlerce insan ATK önünde olacak. (İstanbul)

çekleştiren devrimci kurumlar hasta tutsakların serbest bırakılması talebini yinelediler.

7 Ağustos günü Bayraklı Adliyesi'nde bulunan Adli Tıp Kurumu önünde bir araya gelen **Alinteri**, **BDSP**, **ESP**, **DHF**, **Halk Cephesi**, **Erol Zavar**'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu ve **Partizan** gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile Adli Tıp Kurumu'nun usulsüzlüklerini teşhir ederek, Güler Zere, Erol Zavar, Samet Çelik ve yaşamı tehlike altında olan diğer tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebini yineledi. Yapılan açıklamada Adli Tıp Kurumu'nun devrimci ve yurtsever tutsaklar için verdiği anti-bilimsel kararlara ve tutsakları ölüme terk etmesine değinirken çok basit sebeplerle tahliye edilen kontracılar örnek gösterilerek uygulanan bu çifte standarttan ötürü kurumun lağvedilmesi gerektiği söylendi.

Basın açıklaması "Bizler Güler Zere ve tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Yaşama hakkı en temel hak, bizler hasta tutsakların yaşama hakkını savunuyoruz. Lütuf değil, merhamet değil hak-kımız olani istiyoruz" sözleri ile sona erdi.

Güler Zere katlediliyor!

Bir araya gelen devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar; Zere ve diğer hasta tutsaklar için her Cuma düzenledikleri eylemlerinin 3.'sünü gerçekleştirdiler. Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan binlerce insan, hasta tutsakların serbest bırakılması için Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Kitle, Grup Yorum'un marşları ve coşkulu sloganlar eşliğinde İstiklal Caddesi'nin ortasında 10 dakika oturma eylemi yaptı.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyesi **Nazmi Algan**, egemenlerin hasta tutsakları katletmek istediğini ama buna izin vermeyeceklerini belirtti. Algan "onlar yalanın sahibi, biz ise gerçeğin sahibiyiz. Onlar çürümüş bu düzenin, biz geleceğin sahibiyiz" diyerek adalet mücadelesini yükseltmeye devam edeceklerini vurguladı.

(İstanbul)

BURSA

Güler Zere için Bursa'da 7 Ağustos günü ÇHD'nin çağrısıyla 20'nin üzerinde kurum bir araya gelerek Timurtaşpaşa otobüs duraklarından Adli Tıp Kurumu önüne kadar yürüdü. Kitle adına basın açıklamasını okuyan ÇHD Bursa Şube Başkanı **Aslı Yetkin** ATK'yı teşhir etti ve "Güler Zere başta olmak üzere diğer tutuklu ve hükümlüleri öldürtmeyeceğiz" dedi.

13 Ağustos günü ise yine aynı kurumlar kent meydanında toplanarak AKSİP il binasına alkış ve sloganlarla yürüdü. Sekiz imha politikası teşhir edilirken, "hapishanelerde yaşanacak yeni ölümleri engellemek için tecrite karşı mücadeleyi kararlı bir şekilde büyütmeliyiz" denildi.

Okmeydanı

Güler Zere özgürlüğünde hasta tutsakları için yapılan eylemlerden bir tanesi de **10 Ağustos 2009** Pazartesi günü Okmeydanı'nda Halk Cephesi tarafından yapıldı. Saat 20.00'de toplanan kitle ellerinde Zere'nin resimlerini taşıyarak yürüyüşe geçti. Eylem sırasında "**Güler Zere'ye özgürlük**", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları atıldı. Sağlık Ocağı önüne gelen kitle burada basın açıklamasını dinledi ve ardından eyleme son verildi. Eyleme **Okmeydanı Halkevi**, **SODAP**, **Partizan**, **Köz** dergisi, **ESP** ve **DHF** de destek verdi. (Okmeydanı Partizan)

İNSANLIK SUÇUNDA ZAMANAŞIMI OLMAZ!

228. Hafta

Cumartesi Anneleri, 228. haftada, Şırnak'ın Cizre ilçesindeki 20 faili meçhul cinayetle ilgili hakkında dava açılan Albay **Cemal Temizöz**'ün tahliye edilmeye çalışılmasına tepki gösterdiler. (Temizöz davasındaki 3 gizli tanık geri çekilmiş, böylelikle albay için tahliye yolu açılmıştı.)

Yapılan basın açıklamasında, Temizöz'ün masum olduğuna inanmadıklarını ve bu davanın gerçek tanıklarının kaçıp yakınları olduğunu söyleyen aileler, Albay Temizöz ve diğer JTEM, MAK, Özel Tim cellâtlarının savaş politikalarının sonucu olarak bu vahşi uygulamaları yaptıklarını belirttiler.

Basın açıklamasının ardından Barış Anneleri'nden **Şekernas Çakal** söz alarak "Yaşasın bütün dünya halklarının kardeşliği, yaşasın Kürt halkının özgürlüğü. Bütün dünya ezilen halklarını selamlıyorum" dedi.

229. Hafta

Cumartesi Anneleri, 15 Ağustos'ta yine Galatasaray Lisesi önündeydiler ve yine kaybedilen çocukları için adalet istediler. "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" diyen Barış Anneleri'nin de destek verdiği eylemde; Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ilk JTEM davasının, Genelleme'nin engellemesi nedeniyle Eylül ayında zaman aşımına uğrayacağına dikkat çekildi.

Anneler, insanlık suçlarında zaman aşımı uygulamasının hukuki değil, politik bir tercih olduğunu vurgulayarak, "Evladlarımızı kaybedenleri yargıdan kaçırılmalara göz yumanlar, bu insanlık suçunun ortakları olacaktır" dediler. (İstanbul)

F TİPLERİNDE KİTAP, TRT 3, İNGİLİZCE DÜŞMANLIĞI

Hapishanelerde, devrimci tutsaklara yönelik saldırılar devam ediyor. Özellikle, devrimcileri baskı altında tutabilmek için inşa edilen F Tipi hapishanelerde yaşanan saldırılar ve hak gaspları artıyor. Bu hak gasplarının yaşandığı hapishanelerden biri olan **Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'ndeki uygulamalar, 12 Eylül faşizmini aratmıyor. Bu uygulamalardan biri, tutsakların 20 kitaptan fazla kütüphaneye sahip olmalarının yasaklanması.

1 Temmuz'da hapishanenin aldığı bu karar için, tutsaklara 3 ay verildi. Eğer bu üç ay içerisinde tutsaklar ellerindeki 20'den fazla olan kitapları göndermezler ya da hapishanenin kütüphanesine "bağışlamazlarsa", hapishane idaresi "fazla" olan kitapları imha edecek! Bu tahammülsüzlük, tecrit-tretman saldırılarının bir parçasıdır.

Kitap uygulamasının dışında diğer hapishanelerde olduğu gibi Kürtçe yayınları, mektuplara hatta konuşmalara yönelik saldırılarda da kendinden söz ettiren Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tedaviye götürülen tutsakların, doktorların itirazlarına rağmen muayene esnasında bile kelepçeleri çözülüyor, aksine kelepçeler daha fazla sıklıkla tutsaklara adeta işkence ediliyor. Kürtçe ve diğer dillerdeki tüm kitapları "tercüme edilemiyor" gerekçesiyle el konuluyor, ancak tutsaklar tercüman parası öderlerse sahiplerine teslim edilebiliyor.

Kandıra'daki "garip" uygulamalardan biri de TRT 3'ün yasaklanması. Tutsaklara açıklanmayan bir nedenden kaynaklı hapishanede bu kanalın seyredilmesine

izin verilmiyor.

Tecrit uygulamaları ve hak gasplarıyla kendinden söz ettiren diğer bir hapishane olan Tekirdağ I No'lu F Tipi Hapishanesi'nde ise, bir tutsağa gönderilen MEB imzalı İngilizce gramer kitabına el konuldu.

Bolu F Tipi'nde ise tutsak yakınları ince arama adı altında kendilerine işkence yapıldığını belirtti.

"Hak ihlalleri kangren haline dönüştü"

IHD Ankara Şubesi de bir açıklama yaparak hapishanelerdeki sorunların artık kangrenleştiğinin altını çizdi. Adalet Bakanlığı'na konu ile ilgili faks çekilen eylemde açıklamayı kitle adına IHD Ankara Yönetim Kurulu Üyesi **Samir Yılmaz** yaptı. Yılmaz, 45/1 genelgesinin uygulanmadığını ve bakanlığın bu genelgeyi uygulamamakta kararlı olduğunu söyledi.

Ayrıca tecrit-tretmanın ağırlaştırarak devam ettiğini vurgulayan Yılmaz, Adalet Bakanlığının keyfi bir şekilde F Tipi hapishanelerde yaşam hakkını ihlal ettiğini belirterek, son olarak Sincan I No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Cebrail Doğan**, **Savaş Bolat** ve **Sercan Üstündaş**'in

Adli Tıp Kurumu'na çıkarılmasına izin verilmediğini, gardiyanların tutsaklara keyfi şekilde saldırdığını ifade etti. Yılmaz son olarak "Tüm uyarılarımıza rağmen cezaevlerinde yaşanan ihlallerin düzelmesi bir yana şiddet oranı artarak kangren haline dönüşmüştür" dedi.

(H. Merkezi/Ankara)

KANSER HASTASI TUTSAK BODRUMDA TUTULUYOR

Hapishanelerdeki hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek amacıyla bir açıklama yapan Diyarbakır TUHAD-DER, "**Cezaevlerinde yaşanan ölümlere sessiz kalmayalım**" pankartı açarak hükümetin hapishane politikasını eleştirdi. Açıklamayı TUHAD-DER Şube Başkanı **Nimetullah Yürek** yaptı. Hapishanelerde hasta tutukluların sayısının yüzleri bulduğunu ve şu anda derneklerine durumu kritik olan 19 tutsağın

daha kanser olduğuna dair başvuru yapıldığına vurgu yapan Yürek, hastaların durumlarının gün geçtikçe daha da kötüleştiğini ve uygunsuz koşullarda, yarım yamalak tedavi gördüklerini belirtti ve şunları ifade etti:

"Ergenekoncular sözde hastalık sorunları gerekçe gösterilerek tam teşekküllü hastanelerde tedavi olunca, şu an kanser hastası olan Nurettin Soysal'ın tedavi görmüş olduğu Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde hasta tutuklu ve hükümlülere odası bodrum katta olup, hastanenin orta kısmında hiçbir şekilde hava olmadığı gibi ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır." (H. Merkezi)

"TECRİT İNSANLIK SUÇUDUR!"

Adana'da oluşturulan Tecride Karşı Mücadele Platformu, kuruluşunu deklare etmek ve tecride son verilmesini talep etmek amacıyla İnönü Parkı'nda 10 Ağustos günü bir açıklama yaptı. Açıklamaya bazı demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Açıklamada sık sık "**Tecride son, devrimci tutsaklar serbest bırakılsın**", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" ve "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganları atıldı. Açıklamayı Platform Sözcüsü **İbrahim Yapıcı** okudu. Tecridin insanlık suçu olduğunu belirten Yapıcı, "Bu insanlık suçu Diyarbakır Zindanı'nda 4'ler kendi bedenlerini ateşe vererek protesto ettiler. Yine onlarca tutsak ölüm orucuna girdiler. Ölümü göğüslediler ama yine de bu insanlık suçunu kabul etmediler" dedi.

Şu anda da bu insanlık suçunun hala devam ettiğine dikkat çeken Yapıcı, tutuklu ve hükümlü olan onlarca devrimci tutuklunun hapishane koşullarında yakalandıkları hastalıklarla ölüme terk edildiğini söyledi. Aynı uygulamanın Ergenekon tutukluları için geçerli olmadığına işaret eden Yapıcı, "Diğer yandan Ergenekon iddianamesinden tutuklananlar sudan gerekçelerle hasta oldukları ileri sürülerek serbest bırakılıyor. Ama ölümcül hastalıklarla boğuşan devrimci tutsaklar cezaevi koşullarında ölümü bekliyor" diye konuştu.

(H. Merkezi)

İZMİR'DE TECRİTE KARŞI MÜCADELE PLATFORMU KURULDU

Kurulduğu günden bu yana her gün artan hak ihlalleri, baskılar ve yıldırma politikalarıyla gündemde olan tecrite karşı, ortak bir mücadele hattı izlemek için oluşturulan **Tecrite Karşı Mücadele Platformu** İzmir'de **Alinteri**, **Demokratik Haklar Federasyonu**, **Ezilenlerin Sosyalist Platformu**, **Halk Cephesi**, **Partizan** ve **Odak Dergisi** tarafından kuruldu. Hapishanelerdeki devrimci tutsaklar ile dışarının sesini birleştirmeyi ve tecrit işkencesine karşı mücadeleyi yükseltmeyi hedefleyen platform 18 Ağustos 2009 Salı günü yaptığı bir basın toplantısı ile kuruluşunu deklare etti. (İzmir)

Vartirik kıvılcımını yangına çevireceğiz! -2-

Açıklama: Elimize e-posta kanalıyla geçen röportajı haber değeri taşıdığı ve güncelliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Bu çürümüş sistemin, yıkılmaya mahkum olduğunu biliyoruz. Bugün dünya ölçeğinde yaşanan kriz de bunu kanıtıyor. Bizler bu yıkımı hızlandırma göreviyle karşı karşıyayız. Amaç ve hedeflerimize ulaşmak için kendini koruma, düşmanı yok etme ilkesine sarılıyoruz.

- 2008 yılında düşmanın gerilla güçlerine yönelim tarzı neydi? Bunun karşısında Halk Ordusu güçlerinin bu yönelime cevabı ne oldu?

Bölge Komutanı: Düşmanın 2008 yılındaki yönelimi önceki senelerden belli farklılıkları olsa da öz olarak aynı idi. Neydi bunlar? Fiili olarak gerillaya yöneliminde öncelikle ilkbaharda yoğun bir biçimde pusulama ve köyleri tutma, operasyon, araziye girme taktiğini izledi. Ve sonbahar sürecinin sonuna kadar aynı taktikleri yoğunluğu azaltarak devam ettirdi. İlkbahardaki yoğun yönelimlerin devamında **15 Haziran'da** Hozat ilçesinde güçlerimiz ve dost örgütlerden PKK-HPG güçleri 17'lerin ve PKK şehitlerinin anısına ortak bir eylem düzenleyerek düşmanın bu yönelimine cevap olmuşlardır. Düşmanın yönelimlerine karşı, düşmana dönük eylemlerimiz sadece bununla sınırlı kalmadı. 9 Temmuz'da Çemişgezek ilçesinde de ortak bir eylem gerçekleştirdik. Bunlar direkt gerillaya dönük düşman yönelimlerine verilen cevaplardır. Namlularımızın hedefinde direkt düşman güçleri oldu.

- Düşmanın bölgedeki yöneliminde gerilla ile bağlantılı olarak başka neler var?

Bölgede gerilla ile halk arasındaki ilişkiyi koparma gibi çalışmalar yürütülüyor. Düşman hareketli birlikleriyle gerilla kıyafetleri giyerek, akşam saatlerinde köylere girip bilgi almaya çalışıyor, ajan/işbirlikçilik çalışmaları yürütüyor. Köylülere yaylaya çıkma yasağı getiriyor. Çıkacağı zaman da yaylacılara özel kimlik çıkarıyor, yol kontrolleri yaparak köylülerin eşyalarının listesini tutarak, "neden-niye-kime" aldıkları gibi soruları sorarak baskı altına almaya çalışıyor. Yani belli bir bölgede ilan edilmiş bir ambargodan söz edebiliriz.

Bütün bunların yanı sıra halka dönük yaklaşımında kültürel anlamda yozlaştırma çalışmaları mevcuttur. Bunu da il ve il-

çe merkezlerinde (özellikle Pertek) yaygınlaştırdığı birahanelerle yapıyor. Buralar hem fuhuş amaçlı kadın çalıştırıyor, halk içinde güvensizlik, dejenerasyon yaratmaya çalışıyor hem de yaptığımız araştırmalar sonucu bazılarının düşmanla işbirliği içinde çalıştığını öğrendik. Bunlarla ilgili de kitle çalışmalarımızda teşhir amaçlı bir çalışma yürüttük ve Pertek ilçesinde bulunan Munzur Birahanesi'ne uyarı amaçlı bir eylem gerçekleştirdik.

Partimiz halk savaşı stratejisi doğrultusunda gerilla savaşı ile Demokratik Halk Devrimi'ni yaratmayı hedeflemekte. Oradan da sosyalizm ve nihai hedef olan komünizme ulaşmayı hedeflemektedir. Gerilla savaşı zayıf ve güçsüz, teknik olarak donanımsız bir gücün, kendinden daha güçlü ve donanımlı bir güce karşı yürütüldüğü bir mücadeleye biçimindedir. Kendi içinde büyük bedeller isteyen kanlı ve zorlu bir mücadeleye biçimindedir.

Biz kapitalist-emperyalist sisteme, komprador patron-ağa devletine karşı savaşıyoruz. Genel anlayış olarak da Mao'nun da belirttiği gibi "**Düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme**" anlayışını benimsiyoruz. Bugün düşman teknik olarak, olanaklar anlamında daha güçlüdür. Biz ise sayısal olarak ve teknik anlamda sınırlı bir durumdayız. Evet, böyle bir gerçekliğimiz var. Fakat gerçek olan bu durum bizi korkutmuyor. Çünkü biz bunu belirleyici görmüyoruz, bu durum tersine çevrilmeye uygundur. Halka dayanan bir güç önce zayıf olabilir. Ama stratejisi ve teorisinden, halkında kopmadığı sürece güçlenmesi kaçınılmazdır. Bunun için en büyük korkumuz düşmanın mevcut durumu değil, halktan kopmaktır. Gerilla güçlerimizde bu sene daha güçlü bir savaşa isteği ortaya çıktı. Düşmana olan kin arttı. İdeolojik-politik olarak da bir hazırlık söz konusudur. Bu anlamda en büyük korkumuz halktan kopmaktır.

Burada şunu tekrar belirtmek gerekir ki, biz düşmanı stratejik olarak küçümseyoruz, taktik olarak önemseyoruz ve ciddiye alıyoruz. Bundan dolayı, düşmana karşı önlemler alıyoruz. Yönelimlere giriyoruz. Burada en sağlam dayanağımız da partimizdir, kitlelerdir. Yani Komünist Partisinin ve kitlelerin mücadelemizdeki rolüdür. Bu çürümüş sistemin, yıkılmaya mahkum olduğunu biliyoruz. Bugün dünya ölçeğinde yaşanan kriz de bunu kanıtıyor. Bizler bu yıkımı hızlandırma göreviyle karşı karşıyayız. Amaç ve hedeflerimize ulaşmak için kendini koruma, düşmanı yok etme ilkesine sarılıyoruz. Amacımız devrim olduğu için, elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz/çalışacağız. **Kendimizi korumak demek, sadece mevcut güçlerimizi korumak değildir. Mücadeledeki görevlerimizi yerine getirecek gereklilikleri korumaktır. Devrimci bir ordu yaratmaktır.** Bugünkü yönelimimiz de devrimci bir orduyu inşa etmektir. Devrimci bir ordu yaratmadan, ülkemizdeki toplumsal sorunlar çözülmeyecektir. Bunun için bu orduyu yaratmak gibi ağır bir yükümüz var. Ve biz bunu başaracağımızı biliyoruz. Bu sene 8. Konferansımızın önümüze koyduğu görevler doğrultusunda bir yönelime girdik. Bize öğütlediği gibi tüm yetmezliklerimize karşı savaşa kilitleniyoruz, kitlelere güveniyoruz ve partiyle kazanacağımızı biliyoruz.

Kapıları çalın, açılacaktır!

- Kitle faaliyetinin yoğun olarak gerçekleştiği bu yıl, halkla kucaklaşmanın sizin üzerinizde ne gibi etkisi oldu?

Sidar: 2008 kitle faaliyetimiz bizim için önemli bir yerde durmakta. Uzun zamandır gerilla alanımızda, görece bir durgunluğun olduğu, halkımızda ve genel anlamda kitlemiz içinde ciddi bir beklentinin olduğu bir süreçten geçiyoruz. Bizim için şu netti. **Eğer halk savaşı geliştirecekse bu önce gerilla alanında yakalanacak bir ivmeyle olacak.** Gerilla savaşımızın temel görevi, kitleleri örgütlemek ve savaştırmaktır. Aynı zamanda dört yıldır Dersim'de olmamıza karşın gidilen köy ve kitle sayısı sınırlıdır. Ve keza var olan kitle faaliyetimizde, kitleleri örgütleme perspektifinden uzak, kendi lojistik ihtiyaçlarını karşılamaya sınırlı bir faaliyet olarak varlığını sürdürüyordu. Dersim halkını da bizim bu alana gelişimizden dolayı beklenti oluşmasına karşı, geçmişin tekrarı bir süreç gibi bakılmaya başladığı da bir gerçek. Bunun için bir çıkış yakalamak önemliydi.

8. Konferansımız tam da bu noktada halk savaşına dair önemli çıkış noktalarını önümüze koyduğunda, Partimizin politikalarını Dersim kitleleri özgü-

lünde, somutlamak göreviyle koyulduk işe. Öncelikle dar bir kitleye gitmenin özelleştirisini kendi içimizde tartıştık. "**Kapıları çalın, açılacaktır**" sloganıyla faaliyet alanlarımızda daha geniş bir kitleyle buluştuk. Yaptığımız köy toplantılarıyla daha geniş bir kitleye Partimizin sürecini anlatıp, uzun yıllar neden Dersim'de bulunmadığımızın özelleştirisini verdik. Devamında politikalarımızı, savaşı büyütme ısrarımızı anlattık. Sorunlarımızı, kitlelerin sorunlarını hep birlikte tartışmaya çalıştık. Sorunlarımızın olduğunu, bu savaşın ancak gerillayla halkın birleşmesiyle zafere ulaşacağını, kitleler olmadan bir şey olmayacağını, bizlerin onların öğrencisi olduğumuzu ve onlardan öğrenmeye geldiğimizi anlattık. Kitlelerin tepkileri beklemediğimizden daha olumlu oldu. "**Bugüne kadar neden gelmediniz?**", "İçimize ateş düşürün", "**Artık bizi örgütleyin**" diyen köylülerle karşılaştık. Ve köylüler tarafından, daha fazla otorite olarak görülmeye başladık.

Bu sene köylüler faaliyet yürüttüğümüz alanlarda sorunlarını esasta bize getirdiler. Ve bizim birçok konudaki politikamızı çok daha fazla sahiplenmeye başladılar. Bunları somut olarak gördük. Hatta gidemediğimiz bazı köylerden "Neden buraya gelmiyorlar?" çağırısı aldık. Bu gerilla birliğinin içinde de daha fazla coşkulanmamıza faaliyetimizi daha canlı, canla başla yürütmemizin dinamosu oldu. Verdiğimiz emeğin karşılığını fazlasıyla almıştık. Dersim halkı yine tüm cömertliğiyle bizi sahiplendi.

Bu elbette ki bizden öncekilerin yarattığı değerlerden kaynaklıdır. Dersim halkı halen kendisine Partizancılık diyor. Bu, bu topraklarda Partimizin ve şehitlerimizin Dersim halkı üzerinde bıraktığı olumlu etkiden kaynaklıdır. Biz de bugün bunu ileriye taşımaya, Dersim halkını örgütlemeye çalışıyoruz. Artık ne yapacağımızı biliyoruz. Belki yaptığımız çok büyük değil ama 8. Konferansımızın da dediği gibi "**yakına ama ileriye**" adım attık. Köylülerin kimi sorunlarını çözmeye çalıştık. Bunlara ilişkin yöntemler ortaya koymaya çalıştık. Kendi sorunlarını kendileri tartışmalarına, kendilerinin ortaya koymalarına yardımcı olmaya çalıştık. Ve belli oranda verimini de aldık.

Sonuç olarak, önümüzdeki dönem bizim için hem daha kolay hem de belli zor-

lukları barındıracak. Düşman uzun zamandır, Dersim'de böyle bir faaliyetle karşılaşmamıştı. Gerillanın köylülerle yoğun ilişkiye geçtiği bir süreç olmamıştı. Bunun onlar açısından yaratacağı tehlikeyi sezmişlerdir. Çünkü kitlelerle ne kadar çok buluşursak onların sorunlarını Demokratik Halk Devrimimizin sorunları haline getirirsek, savaşımız da o derece büyüyecek ve hak ettiği yeri alacaktır.

"Adımlarımızı hızlandıracağız..."

- Siz 2008'de yaptığınız ilk eyleme katıldınız. Bu eylemin amacı ve etkisini anlatır mısınız?

Ahmet: Katıldığım eylemi 2005 yılında şehit düşen 17 MKP'linin anısına yapmıştık. Onların şehit düşmelerinin yıldönümünde 17'lerden Gülnaz Yıldız'ın mezarının olduğu köyde, düşmanın operasyon güçlerine darbe vurmak bizim için önemli bir yerde duruyordu. Eylem, gerillanın hesap soruculuğunu bir kez daha dostla düşmana gösterdi. Devlet 17'leri katlederek, devrimciler ve halka umutsuzluk, karamsarlık yaymaya çalıştı. Devrim mücadelesine, gerilla savaşına karşı güvensizlik yaratmanın aracı olarak kullanma amacıyla hareket etti. Devrime karşı, gerillaya karşı "zafer" ilan etti. Düşman aslında şunu çok iyi biliyor, gerilla savaşı doğru biçimde uygulandığında yenilmezdir. Bunu biliyor, ancak kendi ömrünü uzatmak için çabalamaktan da vazgeçmiyor. Eylem sonrası da bizim olduğumuzu düşündüğü alanı saatlerce havanlayarak çaresiz olduğunu göstermiştir. Bunu doğal karşılamak gerekiyor, çünkü biz ve düşman iki ayrı sınıfı temsil ediyoruz. **Burjuvazi kendi iktidarının devamını sağlamak için elbette ki her yolu deneyecektir. Biz de onun iktidarını yıkmak ve Demokratik Halk İktidarı'nı kurmak için elimizden geleni yapacağız.**

Bunun dışında eylemimiz, bu yıl yaptığımız diğer eylemlerle birlikte Partimizin gerilla cephesindeki uzun süren sessizliğini parçalaması açısından da önemlidir. Hem buradaki yoldaşlar açısından hem de öğrenebildiğimiz kadarıyla Partimizin diğer alanlarındaki yoldaşlar açısından coşkuyla karşılandı. Şehitlerimizin hesabını sormuş olmanın gururunu, düşmana karşı bir darbe daha vurmuş

olmanın heyecanını yaşadık. Eylemi PKK'li dostlarımızla birlikte yapmış olmak, bu gururu, heyecanı onlarla birlikte paylaşmamızı sağladı, aramızdaki ilişkileri güçlendirdi. Öte yandan sıkıktığımız her kurşun her türlü silahlı mücadele kaçınılmazıya da sıkılmış oldu. Bu nokta önemli, çünkü devrim saflarına karşıımızdaki düşmandan daha fazla zarar veren bu tür tasfiyeciler/reformist anlayışların etkilerine de en iyi yanıtı buradan yönelteceğiz.

Son olarak şunları söylemek istiyorum:

Eylemlerimizin verdiği mesajların, bu gün halkımızın bilincinde yoğun bir etkisi olmasa da bunu büyütmeğe bize bağlıdır. Bugün attığımız küçük adımlar yarın atacağımız büyük adımların habercisidir. Halkımız da, yoldaşlarımız da, düşman da bunu böyle bilmelidir. 8. Konferansımız doğrultusunda adımlarımızı hızlandırdığımızdan kimsenin kuşkusu olmasın.

Militan ilk kurşunu korkularına sıkar!

- Siz de yapılan eylemlerden birine katılma şansını yakaladınız. Bir de sizi dinleyelim, eylemlerinizin politik-askeri hedefleri neydi, halkta nasıl bir etki yarattı?

Bakiş: Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, herkesçe bilinen, uzun süreli bir sessizliğin ardından, bu yıl içerisinde birkaç eylemde yer almak/örgütlemek partimiz ve gerilla birliğimiz açısından önemli bir yerde durmaktadır. Zira silahların patlaması halkımızın üzerinde bir etki yaratırken parti kitlemiz ve gerilla güçlerimiz açısından da önemli ve gereklidir.

Bu gerçeklikten yola çıkarak; gerilla birliğimiz açısından değerlendirecek olursak, yeni ve eski tüm savaşçılardan tutalım da komutanlığımıza kadar tüm bileşende uzun süren sessizliğin ardından gerilla cephesinden sınıf mücadelesine ses vermenin gururunu yaşıyoruz. Gerilla mücadelesinin Demokratik Halk Devrimi açısından temel mücadele biçimi olduğuna da değerlendirecek olursak buradaki görevlerimizi yerine getirmek de o ölçüde önemli bir yerde duruyor.

Yine düşman üzerinde bir etki yaratmak, gerilla bileşeni üzerinde etkili olmuştur. Bir gerilla ancak düşmanla karşılaştığı ve ilk kurşunu sıkıttığı zaman kendine güveni gelir ve korku ve kaygılardan sıyrılır. **"Bir militan ilk kurşunu korkularına sıkar"** sözü tam da gerilla birliğimiz açısından kendine güvenmenin tarifi olabilir. Bizler düşmanla karşılaşmanın, onun acizliği ve çaresizliğinin bir saldırı karşısında nasıl da pervasızca etrafına saldırdığının görülmesini sağladık ve biz de bunu gördük. Bu, düşman karşısında üstünlük kurmanın ne gibi sonuçlar doğuracağını görmüşesini açısından, kendine güvenin gelişimi, düşmanın niteliğinin -haksız bir savaşın bilinçsiz askerleri- görülmesi ve deneyim hazinesinin geliştirilmesi açısından son derece olumlu oldu.

Partimiz açısından ise bu eylemler çok daha önemli bir yerde durmaktadır. Yıllar sonra adım atılan Dersim'de bizden önceki şehit yoldaşların hesabını sorma ve yıllar süren sessizliği bozma açısından önemli bir yerde olduğu bir gerçektir. Partimiz 8. Konferans yöneliminin yaşam bulması açısından gerilla savaşı önemli bir yer tutmaktadır. Deyim yerinde ise yönelimin temel dayanağı gerilla savaşıdır. Ve buradan verilen ses, tüm alanlarda yankısını bulacak, tasfiyeciler anlayışlar ancak bu şekilde uzaklaşacaklardır. Bu nedenle sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı yöneliminin devamacısı olan bizler, parti yönelimini bu şekilde kavriyoruz ve yeni gerçekleştireceğimiz eylemlerle sürecin ilerle-

mesine daha da katkıda bulunduğumuz buradan ifade ediyoruz.

Yine önemli olan bir diğer nokta ise bu eylemlerin PKK ile ortak bir şekilde gerçekleştirilmiş olmasıdır. Bunun ikili bir yönü vardır. **Birincisi;** gerilla savaşı veren iki dost örgüt olarak TC faşizmine karşı aynı mevzide savaşma pratiğidir. **İkincisi;** kesintisiz biçimde ve ilerleyen bir hatta 25 yıldır gerilla savaşı yürüten PKK'nin deneyimlerinden öğrenmek, bu noktada olabildiğine bilgiye açık olmak ve yöntem geliştirmek anlamında onlardan öğrenme çabası içerisinde olmak. Bu iki noktada esas TC faşizmine karşı mücadele yürütmek oluşturuyor demek doğru olacaktır.

Son sorunuza cevap olarak ise, Che Guevara'nın sözlerini hatırlayacak olursak, **"Halk ilk kurşunda irkilir, ikinci kurşunda sesin nereden geldiğini anlamaya çalışır, üçüncü sesin yeniden gelip gelmeyeceğini anlamaya çalışır. Dördüncü ve beşinci kurşundan sonra o sese doğru yürümeye başlar."** Yani Dersim halkı güvenebileceği ve inanabileceği, öncüsünü ancak süreklileşen ve otoriteleşen, varlığını hissettiren bir gerilla savaşı ile görebilecek, ona doğru yeniden yürüyecektir.

Elbette ki bu hareketliliğin etkileri oldu halk üzerinde, gittiğimiz köylerde insanlar sevinçle karşıladılar. İşbirlikçiler korktular. Bu bir etkidir. Fakat umut olarak görülmesi için süreklileşmesi ve diğer mücadele biçimleriyle, A/P faaliyetleriyle, kitle çalışmalarıyla birleştirilmelidir ki halk bize doğru yürüsün. Biz bu emin ve kararlı adımları, kollarımızı açarak hızlandıracğız.

Yakına ama ileriye bir adım...

- Siz Çemişgezek eylemine katılan bir kadın gerillasınız. Gerek bu eyleme, gerekse diğerlerine ilişkin düşüncelerinizi dinlemek isteriz.

Ayfer: Askeri eylemlerimizin önümüzdeki politik hedeflerin yerine getirilmesinde önemli bir yeri var. Bizim savaşımızın görevi de her savaşın olduğu gibi, politik iktidarın ele geçirilmesidir. Stratejik görevimiz bu iken, bugün açısından düşmanı gerilla taktik ve yöntemleriyle yıpratmak, zayıflatma ve bunun üzerinden düşmana son darbeyi indirebilecek bir Halk Ordusu yaratmak temel amacımızdır. Keza Mao yoldaşın da dediği gibi **"ordusu olmayan bir halkın, hiçbir şeyi yoktur"**. Bugün bu gerçeklik, tüm çıplaklığıyla karşımızdadır. Gerek bu eylemi, gerekse tüm çalışmalarımızı, bu amaç doğrultusunda değerlendirmeye çalıştık. Ki 37 yıllık Parti tarihimizde verilen onca emek ve yaratılan nice değerlere rağmen bugün olmamız gereken yerin çok gerisinde durmamızda da, bu gerçekliğin yani savaşı geliştirip süreklileştirememenin ve halka mal edememenin belirleyici bir yeri vardır. Yani biz bugüne kadar gerçek bir halk ordusu yaratamadık. Bugün bu iddiayı taşıyoruz. Ve bunun adımlarını atmaya çalışıyoruz. Çemişgezek eylemini de, öncesinde yaptığımız **Zankirek** eylemini de bu iddianın mütevazı adımları olarak değerlendiriyoruz. Yani bu iki eylem, bizim açımızdan Partimizin 8. Konferansında önümüze koyduğu "yakına ama ileriye" adım atma görevini yerine getirme kararlılığımızın somut bir ifadesidir.

Partimizin ve ordumuzun doğup büyüdüğü bu toprakları yıllarca boş bırakmak zorunda kaldık. Bu hem Partimizin, hem de halkımızın devrim mücadelesinde daha güçlü adımlar atmasını büyük oranda engelledi. Halkın bize olan güveninde ve devrime olan inancında belli bir kırılma yarattı. Bugün bu güven-sizliği güvene, umutsuzluğu umuda dönüştürmek ve Partimizin Dersim top-

raklarında, kök salmasını sağlamak en önemli görevlerimizden birisidir. Tekrardan burada oluşumuz bile oldukça önemli bir adımdır. Ve halkta bir umut yaratmaktadır. **Ama sorun sadece burada olmak değildir, aynı zamanda halkla bütünleşmek, onları örgütlemek ve savaştırmak, bizi nihai hedefimize yakınlaştıracaktır.** Bu anlamıyla, bu eylemlerin gerek halk üzerinde, gerekse gerilla birliğimiz üzerinde olumlu etkileri olmuştur. Umudumuz güçlendi, kendimize güvenimiz arttı, zafere olan inancımız pekişti. **Yine tepeden tırnağa örgütlü ve en yüksek teknikte bir gücün, gerilla karşısındaki aczi ve zayıflığı bize gerilla mücadelesinin, sürecin ve ülkemiz koşullarının en doğru mücadele biçimi olduğunu bir kez daha gösterdi.** Belki bu eylemlerin çapı çok kapsamlı olmayabilir -ki Zankirek eylemi halk üzerinde beklediğimiz etkiyi yaratmamıştı- **ancak bugün bizim esas aldığımız eylemlerin kapsamı, kaç düşman unsurunun imha edildiği vb.den öte eylemin politik önemi ve etkisidir. Elbette esas olan bu eylemlilikleri ve dolayısıyla savaşı büyütmek ve süreklileştirmektir. Yoksa geçmişte ordumuzun çok daha etkili eylemlere imza attığı bilinmektedir. Ama bu eylemlerin rolünün, nedenlerinin kavranamaması dönem dönem amaçlaştırılması, dönem dönem ise hiçleştirilmesi, gerilla mücadelesini büyütemememizi beraberinde getirmiştir. Bu yüzden biz eylemlerimizin sadece sonuçlarıyla değerlendirilmesini doğru bulmuyoruz. Bu eylemlerle aynı zamanda savaşı büyütmeye iddiamızdan hiçbir zaman vazgeçmediğimizi ve vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha silahların diliyle anlatmış olduk.** Yine eylemlerimiz bir yandan savaşı çığırkanlığı yaparken bir yandan da savaşı geliştirebilecek tek güç olan Parti birliğini bozmaya çalışan her türden tasfiyeciler anlayışlara verilmiş bir yanıtıdır.

Yine bu eylemleri bölgede dayanışma içerisinde faaliyet yürüttüğümüz PKK ile ortak gerçekleştirmemizin de ayrı bir yeri ve önemi vardır. Ortak düşmana karşı ortak bir duruş sergilenmesi özellikle halk üzerinde, çok olumlu etkiler bırakmıştır. Geçmiş yıllarda bu bölgede, devrimci örgütler arasında ciddi olumsuz pratikler yaşanmış, devrimciler düşman olgusunu, devrimle halkın sorunlarını bir kenara bırakıp birbirleriyle uğraşmış, dar grup çıkarlarının peşine düşmüş bu da halk üzerinde ciddi bir güvensizliğe yol açmıştır. Ancak gerek bu eylemlerde, gerekse diğer çalışmalarımızda PKK ile yakaladığımız bu zemin halkta bir umut, düşmanda ise korku yaratmıştır. Bu eylemlerde önemsedığımız şeylerden biri de PKK'den, PKK'nin gerilla mücadelesi noktasındaki deneyimlerinden öğrenilebilir. PKK'nin gerilla savaşının taktik ve yöntemlerini muazzam bir şekilde geliştirdiği bilinen bir gerçekliktir. Bizler de bu süreçteki ilişkileneceğimiz onlardan öğrenmeyi önemsiyoruz. Bu eylemde de böyle bir ele alışımız oldu.

- Çemişgezek eylemi kadın gerillalar tarafından yapılmıştı değil mi? Bunun özel bir anlamı vardır, biraz açar mısınız?

Ayfer: Doğru, eylemi YJA-STAR gücü ile birlikte gerçekleştirdik. Elbette eylemin kadın gerillalar tarafından gerçekleştirilmesinin ayrı bir anlamı da vardır. Gerek eylem öncesi gerekse eylem anı ve sonrası bizler açısından oldukça coşku vericiydi. Toplumun kadına dayattığı misyonu reddedip dağları mesken eyleyen kadınlarımız savaşın içersinde özgürleşmeye doğru çok daha hızlı adımlar atabilmektedir. Kadın, gerek düşman ger-

çekliği gerekse yaşam ve doğa koşullarının zorlukları karşısında ciddi bir irade savaşı vermektedir. Ve bu savaş doğru yorumlama ve anlamlandırma kadının inisiyatifinin gelişimini, kendine güveninin artmasını ve dolayısıyla savaşa ve sınıf mücadelesinde daha ciddi bir rol oynamasını da beraberinde getirmektedir. Bu eylemde elde ettiğimiz başarı, kendimize güvenimizi artırdı. Gerçekten istediğimizde ve cüret ettiğimizde neler yapabileceğimizi göstermiştir. Bugün Partimiz alanımızda kadının gelişimine özel önem vermektedir. Gerek politik düzeyimizi yükselterek gerekse savaşa ve düşmana daha fazla kafa yorarak partileşmek ve askerleşmek... Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin ihtiyaçlarına daha fazla yanıt olabilmek... Bunlar her birimizin önündeki en temel görevlerdir. Bu eylemde yer alan ancak bir ay sonra düş-

manın hain bir saldırısı sonucu şehit düşen YJA-Star komutanlarından **Hewal Eylem (Aynur Erdem)** örnek almaya çalıştığımız bir savaşçıydı. **Militanlığı, düşman olan kını, yoldaşlarına, şehitlerine ve örgütüne olan bağlılığıyla hepimizin gönlünde taht kurmuştu.** O bu eylemin başından beri başarıya inanmış ve hedefe kilitlenmişti. Çıkan aksiliklere rağmen eylemin yapılmasında ısrarcı oldu. Eylemdeki cesareti, fedakârlık ve kararlılığıyla bizlere hep örnek oldu. Ve zafere olan inancın gerek bu eylemde, gerekse savaşımızın nihai amacında ne kadar önemli bir yeri olduğunu bir kez daha gösterdi bizlere. Ki bu inanç altı boş, kuru bir inanç değildi. Yaptığımız hazırlık, gösterilen çaba ve özveri bu inancı doğurmuştu. Nihai savaşımız da ancak bu çabanın geliştirilmesi ve süreklileştirilmesiyle başarıya ulaşacaktır. Bu vesileyle şehit Eylem arkadaşı da bir kez daha saygıyla anıyor ve ondan öğrendiklerimizi kendimizde yaşamsallaştırmaya çalışacağımıza dair söz veriyoruz. **(Bitti)**

Dersim halkı halen kendisine Partizancıyım diyor. Bu, bu topraklarda şehitlerimizin Dersim halkı üzerinde bıraktığı olumlu etkiden kaynaklıdır. Biz de bu gün bunu ileriye taşımaya, Dersim halkını örgütlemeye çalışıyoruz. Artık ne yapacağımızı biliyoruz.

KADINA KARŞI UYGULANAN ŞİDDET ÖRGÜTLÜ GÜÇLERLE BİTİRİLECEKTİR

Toplumdaki yeri erkekten sonra gelen kadının bu ikincil durumundan kurtulmasının önü birçok yaptırımla kapatılıyor. Aile, din, namus, örf, adet gibi yaptırımlarla baskı altında tutulan kadının üzerinden kullanılan en etkili araç ise **şiddet** olmaktadır. Kadına şiddet uygulamak için esaslı bir nedenin olup olmadığına da bakılmaz çoğu zaman. Çok basit (ev işlerini yerine getirmeme, eve geç gelme, fazla para harcama, söylenene itiraz etme vb.) etfen püften gerekçeler kadının şiddete maruz kalması için yeterli olabiliyor.

Şiddet kadının karşısına sadece fiziksel olarak değil cinsel ve psikolojik şiddet olarak da çıkabiliyor. Ya da hepsinin bir arada olduğu şiddetin her türünü de yaşayabiliyor. **Türkiye'de her 10 kadından 4'ü eşi ya da birlikte yaşadığı kişi tarafından fiziksel ve cinsel şiddete uğruyor.** Ölüm kadar varan fiziksel şiddet göze görüldüğü için cız da olsa teşhir edilip, çeşitli yasalarla yaptırım oluşturulup önüne geçilmeye çalışılırken, cinsel ve psikolojik şiddet görmezden gelinir. Kadından, kimliğinden kaynaklı uğradığı cinsel ve psikolojik şiddeti kabullenmesi, bunlara boyun eğmesi istenir. Şiddetin bu türleri toplumda meşrulaştırılır.

Her şeyin metalaştırıldığı bir toplumda kadının bedeni de metalaştırılmıştır. Birilerinin gönlünü hoş tutmak için, birilerinin zevk alması

için kadın bedeninin ortaya serilmesi cinsel şiddete en fazla maruz kalanın kadın olmasına neden olmaktadır. Kadın evlilik içinde de şiddetin

her çeşidini boyutlu bir şekilde yaşamaktadır. Kadını mülkü olarak gören erkeğin kadın üzerinde hâkimiyetinin devamlılığını sağlamak için çok sık başvurduğu araçlarından biridir şiddet. Birçok kadın eşi, eski eşi ya da birlikte olduğu kişi tarafından dövülmekte, yaralanmakta, öldürülmekte, taciz ve tecavüze uğramaktadır. Türkiye'de eşi, eski eşi ve yabirlikle olduğu erkeklerden fiziksel, cinsel ve psikolojik şiddet gören kadınların oranı % 41'dir. Özellikle eşi tarafından tecavüze uğrayan birçok kadının maruz kaldığı bu şiddet yok sayılmaktadır.

Kadına yönelik şiddetin sorunu olarak salt birey olarak erkeğe yönelmek şiddetin asıl kaynağı olan sistemin ve onun yarattığı erkek egemen anlayışın göz ardı edilmesine yol açacaktır. Hâkimiyetinin devamlılığını baskı, sömürü, katliam yoluyla sağlayan sistemin bu egemen anlayışıyla şekillenen bireylerin şiddete yönelmesi de kaçınılmazdır.

Bugün egemen sistemin sahipleri tarafından gerçekleştirilen işgalde, savaşlarda şiddet en koyu biçimleriyle yaşanır. Baskılar, katliamlar, tecavüzler yoluyla halklara kan kusturulur. Onların yürüttüğü bu işgal ve savaşlarda kadına yönelik şiddet çok daha boyutlanır ve farklı biçimler alır. Kadınlar toplu tecavüz-

lere uğrar, işkencelerden geçirilir, katledilir. Bu savaşlar kadınlar üzerinde çok büyük tahribatlar yaratır.

Bu saldırılar karşısında ses çıkaran, direnen ve mücadele eden kadınlar da yine şiddet yoluyla yola getirilmek istenmektedir. Yıllardır bu topraklarda devletin zulmüne, zorbalığına karşı koyan sayısız kadın işkencelere maruz kalmış, tutuklanmış, taciz, tecavüz ve hakarete uğramış, katledilmiştir.

Sistem susan, "yerini, haddini bilen", ezilmeye boyun eğen kadına dahi şiddet uygulanmasını onaylamaktadır. Sisteme karşı tehdit olarak görülen, başkaldıran kadına ise şiddet uygulaması açıktan izlenen bir politikadır. Bu yanı sıra ataerkillik bakışın sahiplerinden baskı ve şiddet politikalarının son bulmasını beklemek, gerçekleşmesi imkânsız bir beklenti olacaktır.

Kadınlara yönelik uygulanan her türlü kötü muamele ve şiddet uygulamaları artarak sürmektedir. En küçük bir hak ve talep etrafında örgütlenen, eşitlik ve adalet isteyen kadınlar gözaltına alınarak, tutuklanarak, cinsel taciz ve tecavüz başta olmak üzere her türlü işkence ile karşılaşmaktadır.

Bu yıl içerisinde KESK'e yapılan operasyonlarda 13 KESK'li kadın, örgüt üyesi oldukları gerekçesiyle tutuklandı. Yine Mayıs ayında Sinan Kadın Hapishanesi'nde bulunan PKK'li tutuklu **Ajda İnci** jandarmaların taciz ve saldırısına maruz kaldı.

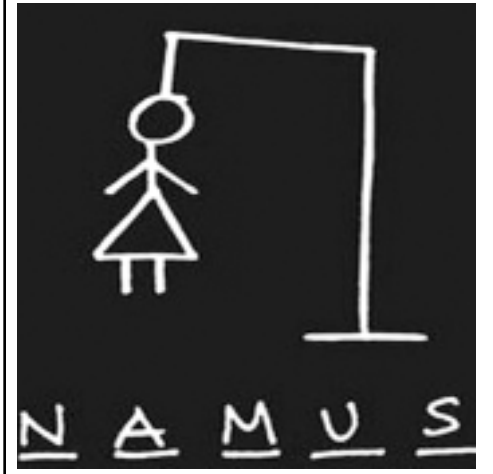
Haziran ayında ise Diyarbakır'da DÖKH üyesi bir kadın 4 sivil polis tarafından kaldığı evde cinsel tacize uğradı ve tecavüze tehdit edildi. Türkiye çapında 30'a yakın kadın yapılan operasyonlar sonucu tutuklandı.

Son süreçte devrimci, demokrat ve yurtsever kadınlara yönelen bu şiddet ve saldırıların artışı kadınlara belli örgütlülükler içinde seslerinin daha gür çıkmasını, çalışmalarında aktif olarak yer almalarını, kısacası "tehlike" oluşturabilecek boyutlarda güç oluşturabilmelerinin payı büyüktür. Devlet bekasının devamı için, eskiye oranla daha güçlü çıkmaya başlayan bu sesi işkence, tutuklama, katletme yoluyla kesmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Bugün, devrimci, demokrat ve yurtsever kadınların yürüttükleri mücadeleye yönelen her türlü şiddetin karşısında yer almalı, kadın haklarının güvenceye alınması, eşitsizliğin kaldırılması, özgür ve adil bir yönetimin uygulanması, kadınların yaşadığı sorunlara çözüm getirilmesi gibi demokratik taleplerin savunulması ve desteklenmesinde aktif özneler olmalıyız. Kadının her türlü baskı ve şiddetten nihai kurtuluşunu devrime erteleyerek, yaşananlar karşısında bir şey yapmamak devrimcilerin işi olmamalı.

(Gebze Kadın Hapishanesi'nden bir İK okuru)

YORUMSUZ

* Ekonomik kriz karşısında, geçim sıkıntısı batağına saplanan sayıları 60 bin dolayında kadının genelevlerde çalışabilmek için vesika sırası beklediği öğrenildi.

* **Halis Toprak**'in 17 yaşındaki **Nazlıcan Tağızade** ile evlenmesinin tartışmaları sürerken, işadamı evliliğin yaşının 15'e indirilmesi gerektiğini söyledi.

* Yargıtay Genel Kurulu, bir kadının maaşına el koyup çay parası dahi vermeyen, kırılan bir çay bardağının bile hesabını soran kocası aleyhine açtığı boşanma davasını onadı. Koca tazminat ve mahkeme masraflarını da ödeyecek.

* **2-3 Ağustos** tarihlerinde iki gün içinde 4 kadın katledildi.

İstanbul Beyoğlu'nda 35 yaşındaki **Zübeyde Yıldız**, beş yıl önce boşandığı eşi Zeki Kahraman tarafından çalıştığı konfeksiyon atölyesinde öldürüldü. Yıldız, Kahraman'ın tehditleri üzerine evini değiştirmiş ve savcılığa defalarca suç duyurusunda bulunmuş ancak sonuç alamamıştı.

Esenler'de Ahmet Akbaş, 23 yıllık eşi **Ferfuri Akbaş**'ı "kıskançlık sebebiyle" öldürdü. Aynı gün Gaziosmanpaşa'da Hulusi Köse "aldatıldığı gerekçesiyle" eşi **Ayşe Köse**'yi öldürdü. Diyarbakır'da kimliği belirsiz bir kişi **Azize Şimşek**'i vurarak öldürdü.

* Bitlis'in Hizan İlçesi'ne bağlı Balı (Giran) Köyü'nde intihar ettiği iddia edilen 13 yaşındaki N.K. isimli kız çocuğunun, yapılan otopsi raporunda eniştesine ait kalaşnikof silahla göğsüne vurularak öldürüldüğü ortaya çıktı.

* **Seher Haşımoğulları** 4 Ağustos akşamı eşi tarafından, Diyarbakır'ın Hazro İlçesinde silahla vurularak öldürüldü. 10 gün önce maruz kaldığı şiddet sonucu evden ayrılan Haşımoğulları'nın bir süre sonra savcılık kanalıyla Diyarbakır Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü'ne bağlı sığınma evine yerleştirildiği ve Sosyal Hizmetler Sığınma Evi'nden ayrıldığı gün eşi tarafından silahla vurulduğu öğrenildi.

* Van'ın Çaldıran İlçesi'nde de 2 çocuk annesi hamile bir kadın 11 Ağustos günü, silahla vurularak öldürüldü.

Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndaki Hitler faşizminin durdurulması noktasında ödenen ağır bedele rağmen sağlanmıştı. Bütün bu ilerlemeler kadını-erkeğiyle sosyalizmin merkezine insanı, insanın ihtiyaçlarını, mutluluğunu koyan, cins ayrımını ortadan kaldırmak için özel politikalar, hukuksal, sosyal düzenlemeler yapıp pratiğe geçiren bir sistem olmasından kaynaklanmıştır.

Bugün 1917 Ekim Devrimi kadının kurtuluş mücadelesindeki deneyimleriyle, ilerleme ve gerilemelerle de bizlere sunulan referanslardan biridir. İyi okumalı ve yararlanmalıyız.

Bu yazıda; 1- Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu (Dönüşüm Yayınları) 1. Cilt

2- Sosyalizm Diyarında Kadın-Nina Popova (İnter Yayınları)

3- Kadın ve Aile (Marks, Engels, Lenin) Sol Yayınları kitaplarından yararlanılmış ya da alıntı yapılmıştır.

Bir İK okuru

CİNSEL İŞKENCE MEŞALELİ YÜRÜYÜŞLE PROTESTO EDİLDİ

Diyarbakır'da DÖKH üyesi bir kadına polisler tarafından cinsel işkence uygulanmasına yönelik öfke dinmek bilmiyor.

DTP Van Kadın Meclisi üyeleri, yaşananları protesto etmek için Cumhuriyet Caddesi'nde meşaleli yürüyüş düzenledi. "**Cinsel şiddeti uygulayan polisler yargılsın**" pankartı taşıyan ve "Kadının özgürlüğü, toplumun özgürlüğüdür" vb. dövizler açan kadınlar meşaleler eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüşten sonra Beşyol'da kadınlar adına açıklama yapan **Pervin Özgür**, kadına yönelik cinsel saldırıları kınadı.

Son zamanlarda kadınlara yönelik gelişen tacizlerin arttığına dikkat çeken Özgür, bütün tepkilere rağmen, tacizci polislerin kollandığını söyledi. Özellikle Kürt sorununun tartışıldığı bir dönemde Kürtlere yönelik katliamların tekrar geliştiğine de dikkat çeken Özgür, "kadınlara çağrımız örgütlülüğünü geliştirerek, dili, inancı ne olursa olsun, bir araya gelerek mücadeleyi yükseltmesidir" diye konuştu.

Yapılan açıklamadan sonra kadınlar tekrar Sanaat Sokağı'na kadar yürüyüş düzenledikten sonra eylemlerine son verdi. (H. Merkezi)

ÇARLIK RUSYA'SINDAN SOVYETLERE KADIN...

Kapitalizmle birlikte metanın üretim aşamasında güç ve beceri gereksinimi azalmış, artan iş gücü talebi erkeğe göre daha da ucuz olan kadın ve çocuk emeğinde evden atölyelere, fabrikalara taşımıştır. Özel mülkiyetin hükümünü sürdürdüğü her dönemde olduğu gibi kapitalizmin yeni sorunlarıyla birlikte hem emek hem de cins olarak kadınlar sömürülenler halkasındaki yerine almıştır.

Kadının toplumdaki yeri o toplumun sosyo-ekonomik yapısına göre çeşitli özellikler gösterebilmektedir. Bu yazıda bizler devrim öncesi Çarlık Rusya'sında kadının durumuna ve ardından sosyalist devrimle birlikte yaşanan değişimlere kısaca değineceğiz.

Çarlık Rusya'sında kadın sosyal hayatta silikleşmiş; koca Çarlık iktidarı, din ve yoklukla çevrelenmişti. İyi bir hizmetçi olması dışında bir değeri yoktu. Bu gerçeklik kadınların okuma yazma ya da eğitim oranına bakıldığında da rahatça görülebilmektedir.

Kadınların sadece % 11.7'si (buna burjuva kadınlar dâhil) okuma yazma biliyordu. Üniversite ve yüksek okulda kız öğrenci sayısı çok çok azken, çoğu yüksek öğretim kurumu da kız öğrenci kabul etmiyordu.

Eğitim seviyesini yükseltmeden kadınların toplumsal yaşama ve üretime katılmasının mümkün olmadığı bilincine SSCB'de kadının eğitimine ayrıca önem verildi. Her

türlü eğitim kurumunun kapıları kız öğrencilere açıldı ve bu kurumlar yaygınlaştırıldı. 1917'den 1927-28'e kız öğrencilerin sayısı üniversitede ve yüksek okullarda öğrenim gören toplam öğrenci sayısının % 28'ine ulaştı. Kızlar 1939/40 yılına doğru öğrencilerin % 49.3'ünü oluşturmuştu bile.

Devrim öncesi iş yaşamında kamu ve hükümet işleri dâhil birçok meslek kadına kapalıydı. Kadınların % 55'i hizmetçi ve gündelikçi olarak toprak beylerinin yanında, % 25'i tarım işçisi, % 13'ü büyük sanayide ve inşaat sanayinde, % 7'si ise eğitim ve sağlık alanı dâhil diğer işlerde çalışıyordu. Sanayide yoğun olduğu alanlar ise tekstil ve konfeksiyon endüstrisi idi. Çalışma saatlerinde hiçbir fark olmamasına rağmen aynı işi yapan erkek işçinin ücretinin yaklaşık yarısını alıyordu. İnsanlık dışı iş koşullarında gebeliği bile işten kovulma nedeni olabileceği gibi anne doğum sonrasın hemen işe dönmek zorundaydı.

Bütün yıkıntı ve çarpıklığıyla, büyük sorunlarla devralındı Çarlık Rusya'sı. Kadınların üretime çekilmesi sosyalist inşa ve kadının özgürleşmesi için olmazlardandı. Kadını hapsedildiği evden çıkarmak toplumsal hayata ve üretime katılmasının önünü açmak için, kreşler, çocuk yuvaları, ortak mutfaklar, çamaşırhaneler konuldu. Eşit işe eşit ücret ilkesi benimsendi. Kalifiye olmayan emeğin niteliğini artırıcı büyük kam-

Eğitim seviyesini yükseltmeden kadınların toplumsal yaşama ve üretime katılmasının mümkün olmadığı bilincine SSCB'de kadının eğitimine ayrıca önem verildi.

FAŞİST BİR GENERALDİ BABASI...

Faşist bir general idi babası Babasına karşı başlar kavgası Baba dedi geldi savaş sırası Halkının safını seçti yoldaşım

Devrilir bu düzen mutlak devrilir Bir halk savaşçısı böyle can verir Doğruya adanmışlar yücelir kök olur Zulfün çarklarını bozdu yoldaşım

Aldı silahını sipere geçti Teslimiyet değil ölümü seçti Yaralı yaralı vuruşup düştü

(Cemil Oka şehit düştükten sonra yoldaşları ve halk arasında söylenen bir marş)

Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan **Cemil Oka (Keko)** bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir'de dünyaya geldi.

Okul yıllarında siyasal konulara ilgisi onu devrimci safalara çekmişti. Atık, kararlı ve bitmez tükenmez enerjisi ile Partizan yüreklerle buluşması da fazla zaman almadı. O dönemde İstanbul'daki hareketli siyasal yaşamın da etkisi ile kısa sürede gelişti. Örgütücü yani özellikle de askeri eylemlerdeki başarısı ile öne çıktı. Artık kamulaştırma, ihbarcı işbirlikçi ve faşistlerden hesap sorma eylemlerinin aranan ismi olur. Birçok eyleme komutan ve savaşçı olarak imza atar. Orhan Bakır'ın Buca Zindanları'ndan kaçırılma eyleminde o vardır. Onda mücadelenin sınırları yoktur. Yapılmaz denileni yapar. Yaratıcıdır. Her koşulda enerjisi ve kararlılığı ile bir olanak yaratmayı başarır.

Orhan Bakır'ın Ege faaliyetinden kısa bir süre sonra bu bölgedeki askeri faaliyetler için İzmir'e gelir. Faaliyet sırasında gittiği bir evde polislin kur-

duğu karakola düşer. Ancak atak yapısı sayesinde çatışmaya girerek kurtulmayı başarır. Kovalamaca başlar. Takip bir çıkmaz sokağa kadar sürer. Duvarların yüksekliği üç metreden fazladır ve onu aşacak bir basamak da yoktur. Ancak Cemil Oka, MİT'i çaresizlik içinde bırakarak adeta sır olmaktadır. Her koşulda üretebilme, düşmandan bir adım önde olma bilincidir bu.

Buna benzer sayısız örnek yaşanır. Cemil Oka kısa sürede düşmanın korkulu rüyası haline gelir. Düşman zine rastladığı her yeri didik didik etmektedir. Ancak Cemil onlarla alay eder. MİT tarafından Ege bölgesinde aranırken o İstanbul'da eylemedir.

İstanbul Okmeydanı'nda bir banka kamulaştırma eylemi sırasında polisler girdiği bir çatışmada yaralanmasına rağmen çemberi yarıp izini kaybetmeyi başarır. Ve parayı yoldaşlarına ulaştırır. Göztepe'de tedavi olduğu evi daha sonra tespit eden ve başlarında **Uğur Gür** ve **Mete Altan** gibi azıllı faşistlerin bulunduğu devlet güçlerinin "teslim ol" çağrısına o da diğer yoldaşları gibi silahları ile karşılık verir. Uğur Gür faşistini yaralayan Cemil Oka ağır yaralanır. Çatışma sonrası içeriye giren çelik yelekli polisler 27 Ağustos 1977'de Cemil'i alçakça katlederler.

Cemil Oka içinden geldiği aile yapısı ve babasının MİT generali olması ile öne çıkan yoldaşlarımızdandır.

Babasına karşı başlar kavgası

Zengin ve varlıklı bir ailenin çocuğudur. Rahat ve lüks içinde yaşamaktadır. Babası Nazif Oka Elazığ, Malatya, Bingöl, Tunceli ve Muş illeri sıkıyönetim komutanıdır. Asker kökenli bir ailede yetişen Cemil Oka, Partizanlarla tanıştıktan sonra hayata bakışını değiştirir. Faşist MİT generali olan babasına ve ailesinin vatan ettiği olanaklara karşı tavır alarak safını yoksul, emekçi milyonlardan yana seçer. Bir yanda halkı postalları altında inim inim inleyen babası, öte yanda buna karşı yüreği, canı kanı ile savaşanlar. Cemil yetiştiği kültüre karşı amansızca bir mücadele yürüterek çelikleşir. Önce ailesi ile karşı karşıya gelmek zorundadır. Onlarla tartışır ancak tepkileri sert-

tir. O da ailesine karşı tavır alır. Bir süre sonra evi terk eder. Bunun üzerine babası Cemil'in faaliyet yürüttüğü bölgelerde aylarca çeşitli kırıklara girerek peşine düşer. Amacı "bir anarşisti ölü veya diri ele geçirmektir". Artık feodal baba-oğul ilişkisi yerini iki sınıfın, iki dünyanın amansız savaşına bırakmıştır. Oğlu da olsa Cemil Oka bir isyancıdır. Komprador patron-ağaların bir uşağı olarak üzerine düşeni yapacaktır. Buna karşılık Cemil Oka da ezilen emekçi milyonların, zulme-sömürüye ve haksızlıklara karşı bin yılların kini ile kuşanmıştır.

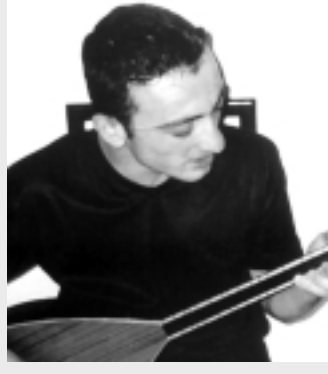
Cemil Oka'nın yaşamı iki sınıf arasındaki çatışmanın en görünür olduğu sahnelerle doludur. Yetiştirdiği ortam, ailesinin kökeni ve babasının niteliği Cemil'in duruşunu daha bir anlamlı kılmaktadır. O, doğadaki tüm yaşama ruh veren sınıf mücadelesinin derinliğine ulaşmayı başarmış ve bunun gereklerini büyük bir kararlılık ve inançla pratiğe geçirmiştir.

Cemil Oka, sınıf düşmanlarına karşı netliğin ve militan çıkışın bir örneği olarak daima ilham kaynağımız olacaktır. İçinden çıktığı kültüre karşı kendi içinde verdiği mücadele ile insanın istediğinde neler başarabileceğine dair önümüzde duran canlı bir örnektir. Bir insanın ailesine karşı koyuşu belki de ilk devrimci atılımıdır. On yıllar boyunca düzenin şekillendirdiği aile ortamında yoğrulmuş bir insanın önündeki ilk engellerdendir feodal bağları. Yüzyılların getirdiği geleneklerin ağır yükünü gençecik bilinçlere aşılacak aile. Meclisi, hükümeti ordusu, polisi, istihbaratı, devlet kurumları ile yaşamın her alanına nüfuz eden toplumsal dokunun en küçük hüccesidir aile. Birey kendi adıyla yürümeye başlayana kadar burada dışarıdaki yaşama hazır hale gelir/getirilir. İşte bu yüzden Cemil Oka'nın yaşamı değişimin hızına ve gücüne dair anlamlı dipnotlarla doludur.

O, bunlarla olduğu kadar aynı zamanda mücadele içindeki cesareti, atılganlığı, bitmez tükenmez enerjisi ve kitlelere yaydığı sevgi ile de bize her zaman başvuracağımız büyük bir miras armağan etmiştir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kenan Güzel; 11 Eylül

1985'te yılında Erzincan'da doğan Kenan Güzel, ilkokul 3. sınıfa kadar burada okudu. 9 yaşındayken ailesi ile birlikte Bursa'ya yerleşti. İlk ve ortaokulu burada tamamladı. Ekonomik zorluklar nedeniyle ailesi ile birlikte Avusturya'ya göç etti. Avusturya'da Linz Umut Kültür Merkezi'nde bağlama hocası olarak çalışmaya başladı. Gençliğin sempatisini kazanan Kenan Güzel, YDG çevresinde düzenlenen tüm etkinliklerde yer aldı. 2000 yılında ATIK-YDG Kültür Festivali'nde kendi dalında birincilik kazandı. 28 Ağustos 2001'de gittiği bir gölde boğularak yaşamını kaybetti.

Sinan Güre; 30 Ağustos

1994 tarihinde Erzincan'da Ordu Caddesi'nde bir arkadaşıyla birlikte sivil faşistlerle girdiği kavgada şehit düştü. Görgü tanıkları olayı polislin tezgahladığını söylemiştir.

KEPİR ÇATIŞMASI

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir TIKKO birliği **Ovacık Kepir Yaylası** mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürüldü. Çatışma 12 saat sürer. Savaşçılar **Yıldız Ayrık**, **İmam Cem İştmez**, **Akın Uzun** ve komutan **Dursun Erkul** ilk çatışmada şehit düşer. **Gazel Meral** ise

yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Dursun Erkul; Gerillanın

Cemil'i idi. Tecrübeli ve militandı. Taa çocukken Dersim'de soludugu nefesini Partizanlaştığında Karadeniz dağlarına taşıdı. Artvin-Şavşat halkının gönlüne taht kurdu. Gençlik yıllarında Keçiören Kuşcağız mahallesinde yoksul gecekondu Ankara'lılar kadar sevdi onu Karadeniz. Dursun Erkul 1980 öncesi mücadeleye 1990'da da gerillaya katıldı.

Yıldız Ayrık; 1968 Dersim

Merkez Çemre köyünde doğan Yıldız Ayrık (Eylem) Dersim'in Birma köyünde toprağa verildi. Cenaze töreninin olduğu gün Dersim, Mazgirt, Hozat ve köylerinde bir günlük kepenk ve kontak kapatma eylemleri gerçekleştirildi.

Akın Uzun; "Olunacaksa halkın ordusunun askeri olunmalıdır. Yoksul emekçi halkın uğruna savaşmalıdır" diye düşünmüştü Akın Uzun da. 1965 Rize doğumlu olan Akın Uzun halk ordusuna gençlik örgütü TMLGB'den katıldı. Emekçi bir ailenin çocuğu olan Akın Uzun, TC ordusunda kısa bir süre kaldıktan sonra firar etmiştir. Ve artık ayağında yoksul halkımıza zulmedenlerin postalı değil gerillanın mekabi vardır.

İmam Cem İştmez; 1973 Elazığ doğumlu olan İmam Cem

İştmez (Mete). Aslen Dersim

Ovacık'lıdır. Konfeksiyon işçisi iken 1992'de gerillaya katılan Cem İştmez, Gazel Meral ile birlikte görkemli bir cenaze töreniyle Ovacık halkının coşkulu katılımı eşliğinde toprağa verildi.

Gazel Meral; 1971 Dersim Ovacık Burnak köyü doğumlu Gazel Meral (Yıldız) bu çatışmada yaralı olarak düşmanın eline geçmiş yapılan işkenceler sonucu katledilmiştir.

Hüseyin Kılıç; Faşist TC'ye askerlik yapmayı reddederek halk ordusuna katılan Hüseyin Kılıç, 1964 yılında Dersim'in Zağge köyünde dünyaya geldi. Devrimci mücadeleye Partizan saflarında katılan Hüseyin Kılıç, örgütlü bir sempatizan olarak bir gerilla birliği ile birlikte 20 Ağustos 1983 gecesi Pülümür'ün Sampaşa Karaderbent köyüne girdiler. Hüseyin Kılıç elindeki tambura silahla köy köpeklerine karşı kendini savunmaya çalışırken emniyet mandalı açık olan silahını salladığı anda silah ateş alır ve tek kurşunla yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağına götürülen Hüseyin Kılıç, olayın ihbar edilmesi üzerine yakalanarak yaklaşık 15 saat sonra 21 Ağustos 1983'te katledilir.

İbrahim Kara-Ali Geçgel; İbrahim Kara ve Ali Geçgel 2 Eylül günü işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarıyla yerine getirdiler. Olaydan yaklaşık 1.5-2 saat sonra İzmir'in Hatay semtinde Arapderesi mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya girdiler. Uzun süren çatışmanın sonunda İbrahim Kara, aldığı yaralarla şehit düşerken Ali Geçgel önce sağ olarak düşmanın eline geçti daha sonra polisler kendisini yayılm ateşine tutarak alçakça katlederler.

Pusula

Görev ve sorumluluklara dair bazı notlar (3)

Yazının önceki bölümlerinde partili yaşama, partili mücadeleye ilişkin belli vurgular yapmaya çalıştık. Yapılan belirlemelerin pratikleştirilmesi altı çizilen eksikliklerin giderilmesi için kolektif bir çabaya ihtiyaç vardır. Bunun için gazetemizden çıkan yazıları kolektif toplantılarda tartışmak, hem kendimizin hem de komitelerimizin bu yönlü eksikliklerini tespit etmek ve gidermek için somut olarak önümüze pratik görevler koymak gerekir. Eğer bu yönlü birbirimizi teşvik edip karşılıklı olarak denetlemeyecek var olan zihinsel tembelliği, durağanlığı aşmamız mümkün değildir.

Bugün devrimci ve komünist saflarda okuma-inceleme noktasındaki yetersizliklere, siyasal geri-

liklere genel olarak herkes vurgu yapıyorsa, sorunun ciddiyeti doğru anlaşılmalıdır. Sorunlar bilgisiyle, bilme eylemiyle kavranılarak çözülür. Siyasal gerilikler, yetmezlikler, günümüzün kapsamlı sorunlarının çözümü, ideolojik cephegedeki saldırıları püskürtmeye yetmez. Bilakis bu geri durumlar aşılmadıkça sorunların altında ezilerek onların bir parçası olma veya uzaktan izleme gibi geri tutumlar tercih edilir. Dolayısıyla bizleri sarıp sarmalayan, beyinsel faaliyetteki tembellik hastalığından mutlaka kendimizi kurtarmamız gerekiyor. Bunun için de yapılması gereken, öncelikle bu yönlü **hastalığın varlığını kabul etmek** -ki söylem düzeyinde de olsa bu kabul görülmüyor- sonra ise **tedavi için gerekli olan yol-yöntem ve araçları**

devreye sokmaktır. Tarihsel tecrübe-bilgi ve bunların ışığında yürüme cesareti birçok soruyu soru olmaktan çıkarır. Şu bir gerçek ki, eğer istemlerimizde samimi ve kararlıysak, sorunlara yanıt bulmakta, bilgi ve tecrübe edinmekte zorlanmayız. Kaldı ki, zorluklar devrimciliğin doğasında vardır. Devrimcilik bir anlamıyla zorluklarla savaşma sanatıdır. Ve tabii ki ideolojik, siyasal, örgütsel tecrübe, derinliğe, uygulamaya kararlılığına sahip olunmazsa girilen bu savaşta başarı elde edilemez.

Devrimci saflarda bürokrasizm, benmerkezçilik gibi hastalıkların doğru teşhisi ve bunlarla mücadele her daim üzerinde durulması gereken önemli sorunlardır. Bu sorunlarla mücadele etme, ideolojik kökenlerini açığa çıkarıp teşhir etme eyleminde başarılı olmak için, sınıf savaşımı içinde net bir tutuma sahip olmak gerekir. Devrimci dürüstlüğü, devrimci mütevellilik bir yaşam tarzı olarak algılaya ve geleceğe dönük bir plan, bir misyon yüklenme sorum-

luluk bilincine sahip olmak gerekir. Plan ve misyon üstlenme sorumluluğundan ve kararlılığından uzaklaşmak, geçmiş anılarla durumu idare etme kolaylığına götürür. Bu da her türlü **yozaşma ve çürümeye** davetiye çıkarır.

Eğer bugün çalışmalarımızda sıkça kolektif aklı egemen kılmaktan, sorunları geniş kesimlerle tartışmaktan söz ediyorsak, buna uygun bir pratik tutum içine girmemiz şarttır. Bunun ön koşulu olarak da bir burjuva hastalığı olan **bürokratik çalışma tarzından** uzak durmamız gerekir. Evet, illegal koşullarda düzenli toplantı yapmak, toplantı gün demlerine uygun olarak hazırlıklar yapmanın zorlukları vardır. Ama biz bu çalışma tarzını bu koşullara uygun olarak belirlediğimize göre hiçbirimizin organları, komiteleri devre dışı bırakan, onların çalışma alanlarına ilişkin düşüncelerini almadan, toplantılarını denetlemeden, bireyler üzerinden talimatlarla yönetmeye kalkarsak orada Bolşevik bir çalışma tarzının gelişip kökleşmesi düşünülemez. **Çünkü, bürokrat**

çalışma tarzı kolektivizmi öldürür.

Öğrenme, dinleme, denetime açık olma MLM çalışma tarzının sakatlandığı bir ortamda, yeni militan kadrolar yerine, kendine güvensiz, eleştiriler ürker emir erleri yetişmeye başlar. İleri çıkarılır ise tam da bu çalışma tarzına uygun olarak şekillenir. Yani, yeni bürokrat adayları olur. Bu şekillenişte her zaman bürokratlara alt ilişkiler arasında bir mesafe vardır. Çünkü; bürokrat her şeyi bilen ve başkası hakkında karar vermeyi de kazanmış bir hak olarak görendir. Her şeyi bilen bir bürokratin başkalarının fikirlerinde öğrenme diye bir derdi de olmaz. Kitlelere, yoldaşlarına, kavga dostlarına tepeden bakar. Kendilerini her zaman ayrı bir yere koymak ve vazgeçilmez olarak görmek bürokratların tipik özelliklerinden biridir.

Bürokrat çalışma tarzını içselleştirilenler, yani zamanını emirlerle-genelgelerle geçirenler, kendilerini sorgulamaya da asla zaman bulamazlar(!) Sözelimi, devrimci çar-

laşmada disiplinli olma, dürüst yaşama vb. konularda sağa-sola emirler verirlir ama kendilerinin bu konularda nerede ve nasıl durduklarını sorgulama zahmetine katlanmazlar. Bundan dolayı da devrimci saflardaki bürokratlara özleştirilenden korkarlar, hesap vermezler. Çünkü onlar her zaman kendi dışındaki örgütlü güçlerin nasıl hesap vermeleri gerektiğinin hesabını yaparlar. Çünkü onlar, parti kitlesinden, kitlelerden kopuktur.

Bürokrasizmin panzehiri kolektif düşünme, kolektif harekete geçme devrimci pratiğidir. Bürokratlaşmayı önlemenin yolu, bu düşünüş tarzına uygun yaşamın her alanında devrimci bir canlılık ve hareketlilik yaratmaktır. Canlı siyasal tartışmaların olduğu, teori ile pratiğin uyumunun yakalandığı ortamlarda bürokratların hayat hakkı bulmaları daha da zorlaşır. Unutulmalıdır ki, tüm ideolojik hastalıklara karşı mücadele pratik içinde yürütüldükçe önem kazanır. Pratik, hastalıklara ayna tutar, görünmeyeni görünür kılar.

“BÖYLE ADALETE BÖYLE TIP: ADLİ TIP”

ATK rejimin yapısal ihtiyaçlarını karşılayan ve görevini/işlevini yerine getiremediği için değil tam da yerine getirebildiği için çürüyen ve çürümek zorunda olan bir kurumdur. Sınıfların olduğu bir toplumda hiçbir kurum sınıf gerçekliğinin dışında ve tarafsız bir şekilde kalmaz. ATK da sömürüye, baskıya, şovenizme ve ırkçılığa dayanan hakim sınıfların çıkarlarına hizmet ihtiyacından doğmuş ve bu sayede varlığını koruyabilmiş bir kurumdur. Aksi halde şu an mevcut olmazdı.

Kurul başkanlığına “işkenceyi ört bas etmekten” sicilli bir “doktor”un getirilebildiği oranda “tarafsız”, otopsislerin şoför ve imamdan devşirme görevlilerce yaptırılabilirdiği ölçüde “bilimsel” olan Adli Tıp Kurumu (ATK)'nun hesaplaşmaya tuttuğu devrimcilerden sonuncusu **Güler Zere** oldu.

Zere'nin hızla yayılan ve 4. evresine ulaşan ağız kanseri hastalığı onu hızla ölüme yaklaştırıyor. Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı tarafından Zere'nin durumu raporlaştırılarak devlet bürokrasisine sunuldu. Ancak ATK, şu an benzer şekilde ölüm riski altında olan 20'ye yakın devrimci, yurtsever tutsak için kestiği ölüm fermânına onu da dahil etti. Ölmesi için hapishaneye geri yolladı.

Tüm bunlar olup biterken bu ölüm fermânının hedefindeki tutsaklardan cilt kanseri hastası olan **İsmet Ablak** hayatını kaybetti. Ölüm onu, hastane morguna komşu bir hücrede yakaladı. Daha doğrusu faşist rejim tarafından “kanserden ağır ağır ölüm”e mahkum edilmiş olan İsmet'in “infaz”ı da gerçekleştirilmiş oldu. Böylece son bir yıl içinde bu şekilde öldürülerek “infaz” edilenlerin sayısı 6'ya yükselmiş oldu.

Devletin alelade bir kurumu olmasının ötesinde, iç savaş koşullarına göre yapılandırılmış ve buna uygun kadrolaştırılmış olan ATK, altına imza attığı kararlarla adli olmaksızın öte **siyasi** bir nitelik taşıdığını da ispat etmiştir. Bu konuda en etkili örneğini, F tipi hapishanelere karşı girilen ölüm orucu eylemcilerini direniş safalarını dağıtmak için iyleşemeyen Wernicke Korsakoff raporlarıyla tahliye ederek sergilemiştir. Sürecin ve koşulların değişmesinden sonra da bu kez tam tersi raporlarla aynı kişiler hapishaneye konulmaya başlanmıştır. Yani devletin ölüm orucu direnişini kırma savaşında adeta “hukusal taktik üssü” olarak gayet başarılı hizmetler vermiştir ATK.

İsmet Ablak'ın ölümüne terk edilmesi, Zere ve benzer durumdaki hasta tutsakların tahliye edilmemesi ATK'nın bilinen bu gerçekliğinin bir ürünüydü. Yani rejimin andaki çıkarına göre hizmet verişine birer örnekler. Bunlara ek olarak, son süreçte ya-

nan kimi adli olaylar da eklendi. Hükümet yanlısı bir cemaate taciiz yaslamış olan H. Üzmez'in cinsel taciz davasından, “ensesi kalın” Garipoğlu ailesinin ise bir cinayet davasından muhtemel kurtarma girişimlerinin fiyaskoyla sonuçlanması, ortaya adeta bir suçüstü durumunun çıkmış olması ATK'da yaşanan çürümüşlüğü başka bir boyutu gözler önüne serdi. Bu birikimler sonucu ATK, burjuva medyanın da başlıca gündemlerinden birisi haline geldi. Ardından da Cumhurbaşkanı A. Gül'ün girişimiyle “Devlet Denetleme Kurulu”na ATK'yı denetleme görevi verildi. Ancak gerek bu “denetleme” gerekse de burjuva medyanın tartışmalarına konu edilen şey ATK'nın özü değildir. Bu sürecin bizzat ATK'yı kurtarma, tadilatın geçirme süreci olarak geçmesi hedeflenmektedir. Bu yüzden bir basın toplantısı yaparak sürece müdahil olmaya çalışan **Türk Tabipler Birliği'nin talebi, kurumun doğrudan lağvedilmesi olmuştur haklı olarak.** Tüm gelişmeler göstermektedir ki aslında temel ayırım noktası ATK'ya biçilen misyonla alakalıdır.

“Neşter vurmak” mı, “makyaj yapmak” mı?

ATK'yı sınıflar üstü-siyasetler üstü bir yere koyup, demokratik ve adil bir kurum olduğu/olabilirliği ön kabulünden hareketle, yaşanan sorunların birkaç düzenleme ve atama ile çözüleceğini iddia edenler tam da bunca yıldır haksız, tarafkır, kindar, politik kararlara imza atan bir kurumun tüm çürümüşlüğüne rağmen ayakta kalmasına ihtiyacı olanlardır. Bu kesim bizzat devlet çekirdeğinin görüş ve beklentilerini ifade etmektedir. Nihayetinde Cumhurbaşkanı A. Gül, ATK içinde yapılmasına öncü olduğu birkaç kadro değişikliği ile asıl amacının kuruma “neşter vurmak” değil “makyaj” yapmak olduğunu ortaya koymuştur. Kimi kurul başkanlarının yerlerini değiştirmek ve birkaç atama yapmakla makyajın da **en ucuzunun** kullanıldığı ortaya çıkmıştır. Böylelikle ATK'nın kanlı siciline yakışırcaına yoluna devam edeceği anlaşılmış oldu.

Sorunu tartışma biçimleri devlet çekirdeğininin uzak olmayan ve devletten “zihniyet değişimi, vicdan, merhamet ve affedicilik” gibi soyut talepleri olan burjuva-liberal aydın ve köşe yazarlarının somut menzilleri de bu noktaya kaddır. A. Gül'ün ATK'ya yaptığı makyajın bu çevrelerin gönlünü hoş etmesi muhtemeldir. Başını Taraf, Radikal, Milliyet gibi gazetelerin çektiği bu kesimler, yapılacak birkaç tadilatın sonra ATK'nın varlığı ve yapıyla ilgili herhangi bir kaygı taşımamaktadır zaten.

Oysa ATK rejimin yapısal ihtiyaçlarını karşılayan ve görevini/işlevini yerine getiremediği için değil tam da yerine getirebildiği için çürüyen ve çürümek zorunda olan bir kurumdur. Sınıfların olduğu bir toplumda hiçbir kurum sınıf gerçekliğinin dışında ve tarafsız bir şekilde kalmaz. ATK da sömürüye, baskıya, şovenizme ve ırkçılığa dayanan hakim sınıfların çıkarlarına hizmet ihtiyacından doğmuş ve bu sayede varlığını koruyabilmiş bir kurumdur. Aksi halde şu an mevcut olmazdı.

Hasbelkader mahkemeye yolu düşmüş eli kanlı faşistlerin, kontra şeflerinin, resmi

soyuncuların, işkencecilerin, resmi tecavüz sürülerinin içinden rejimin dokusuna uyumlu olmaya devam edenlerin, ihtiyaç görülenlerin rejime yeniden dahil edildiği bir kavşak işlevi gören; yasalar ve mevzuatlarla hapishanede tutulamayan devrimci, demokrat ve yurtsever insanların ise duvarların arkasında kalmasına “teknik destek” veren bir kurumun çürümemesi eşyanın doğasına aykırıdır. Aksi halde, gözaltında kayıpların, faili “meçhul” cinayetlerin, tecavüzlerin, T. Kürdistanı'nda kazmayı nereye vursan fişkıran toplu katliamların sorumlusu general, polis ve çete başlarının üstün hizmet madalyasıyla ödüllendirildiği, taş atan Kürt çocukların yaşından büyük cezalara çarptırıldığı “adalet” dünyasında kendine nasıl yer bulabilirdi. Tencere kapak ilişkisi gibi, “böyle adalete” ancak böyle bir “tıp” uygun düşerdi. Uygun düştü de...

Kısacası ATK mevcut devlet gerçekliğinden; devletin ideolojik-siyasal yapısıyla belirlenmiş bir kurum olduğu gerçeğinden kopuk değerlendirilemez. Bu gerçeklik gözden geçirilerek değerlendirme yapmak her zaman yanılığa götürecektir. **Kendi kurum ve kadrolarında dışa vuran çürümüşlüğü birkaç “günah keçisi”ne yükleyerek rejimi baki kılmak, Osmanlıdan beri süregelen bir devlet geleneğidir.** Bugün cumhurbaşkanı A. Gül öncülüğünde ATK için de aynı geleneksel yöntem devreye sokulmuştur. Bu yüzden ATK için ileri sürülecek en hafif talebin bile, **bu kurumun toptan kaldırılmasını içermesi zorunludur.** Aksi haldeki tüm çabalar bu çürümüşlüğü katkı olmaktan öteye geçmeyecektir.

ATK ile faşizmin hayati bağları

Gelinen aşamada ATK'nın bu işler acısı hali, Ergenekon davaları, “askeri vesayete” karşı mücadele, “demokrasi standartlarının” yükseltilmesi, “Kürt açılımı” üzerinden devletin üzerine çekilmeye çalışılan demokrasi örtüsünde açılan bir gedik olmuştur. ATK'nın alelade bir adalet duygusuna sahip kesimleri dahi irkiltene, rahatsız eden kindar ve faşizan kararları, bu demokrasi örtüsü altında yaşananın gerçek yüzüne işaret etmektedir. ATK'nın mevcut hali, kuzu postunun altındaki kurdun saklayamadığı kuyruğudur. Bu durum, yaşadığımız gerçekliğin bir yanısırdır. **Ancak tamamı değildir.**

ATK'nın göz göre göre “toplumun vicdanını” ayaklar altına alıncasına aldığı kararlar, gerçekliğin diğer yanına/diğer bir özelliğine işaret ediyor. Bunca teşhir olmuşluğu göze alması, aldığı kararlardaki açık tarafkırılık, “haksızlık”; halka karşı, devrimci, demokrat, yurtsever, örgütlü kesimlere karşı ideolojik ve psikolojik savaşın bir aygıtı olmasından ileri geliyor. Devlet ATK'ya aldırttığı kararlar üzerinden bu kesimlere aşıktan gözdağı veriyor ve şu mesajı alınmasını istiyor: Şayet rejime karşı duruyor ve mücadele ediyorsanız hiçbir yerde “adalet” aramayın! Sizler için “adalet” koridoru -ölümcül hasta da olsanız- uzun yıllar hapishane ve ölümden geçiyor. Tek şansınız rejime dahil olup “uslanmaktır!” Yaşamak ya da hapse düşmeyip dışarıda kalmak istiyorsanız ideolojik-politik ve fiili olarak teslim olmalısınız! Yoksa sizi bundan hiçbir hak ve yasa kurtaramaz!

İşte ATK'nın faşist rejim için taşıdığı hayati önem buradan kaynaklanmaktadır. ATK'nın nezdinde devletin bunca teşhir olmuşluğu göze alması da bu önemden ileri gelmektedir. O yüzden gelecek zamanda ATK tıpkı askeri faşist cuntaların arttığı S. Demirel'in itiraf ettiği üzere “devlet politikaları gereği adam öldürmek”ten çekinmeyecektir. Öte yandan ATK'nın yeterince

ADLİ TIP 2. KEZ YARGILIYOR

Adli Tıp Kurumu üzerine kendisi de adli tıp uzmanı olan Şebnem Korur Fincancı'dan görüşlerini aldık:

“**Son günlerde özellikle Hüseyin Üzmez, Münevver Karabulut ve Güler Zere olaylarıyla gündeme gelen Adli Tıp, Adalet Bakanlığı'na bağlı bir kurumdur:** Buraya yöneticiler Bakanlık tarafından atanır, ancak atama yapılırken gerekli kriterler göz önünde bulundurulmaz. Özellikle birkaç yıl önce Adli Tıp ile ilgili çıkarılan yasayla daha önce kurul üyeleri için az da olsa aranan kriterler kaldırılarak, tüm bilim kurumu olma özelliğini yitirdi.

Resmi bilirkişi olan Adli Tıp konusunda, yargı, tam bir yanılsama içerisindedir:

Adli Tıp, yargı tarafından tek bilirkişi olarak algılanıyor. Oysa yasalarda böyle bir şey söz konusu değil. Üniversiteler de bilirkişi olarak geçmesine rağmen, yargı, burdan aldıklarını Adli Tıp'a göndererek onaylatıyor. Oysa üniversitelerin yargı kararlarında daha etkin olması gerekir. Çünkü sonuçta buralarda sürekli bir eğitim var ve bilimsel bir ortamda araştırma yapılabilir. Güler Zere örneğinde olduğu gibi Çukurova Üniversitesi'nin verdiği rapor yerel mahkeme tarafından Adli Tıp'a gönderildi. Aksi takdirde Yargıtay tarafından karar, zaten bozulacaktı. Yanlışlık aslında Yargıtay'dan yani en baştan kaynaklanıyor.

Adli Tıp neden Yargıtay'ın resmi bilirkişi olarak işliyor:

Aslında bu, yargının kendi içindeki devletçi anlayışının bir parçası. Özgürlükçü, nesnel, bilimsel, bağımsız yapılardan endişe duyuyorlar. Çünkü bunun devlete zarar vereceğini düşünüyorlar. Devlet kim? Devlet, aslında bu insanlar için oluşturulan bir organizasyon değil miydi? Ama bizde öyle değil! Aksine insanlardan kısıncık bir şekilde korunan bir organizasyon gibidir. Temel hata bu ve bunda yargının da etkin bir rolü var. Böyle bir yapıyı korumak ve bunda ısrar etmek de bilinçli bir tutum olarak değerlendirilmelidir. Adli Tıp,

devlet adına işlenmiş suçların aklanmasında bir araçtır. Özellikle totaliter rejimlerde, demokratik olmayan ortamlarda bunu çok açık biçimde görürüz.

Adli Tıp, yargının bağımsız olmadığına bir göstergesidir:

Adalet Bakanlığı'na bağlı bir bilirkişi kurumu, aynı zamanda, yargıya da bilirkişilik yapıyor. Yani, Adalet Bakanlığı'na bağlı Adli Tıp'ın verdiği raporlar, yargı kararlarını direkt etkileyebiliyor. En azından Adli Tıp, Sağlık Bakanlığı'na bağlı olmalıydı. Sonuçta her ikisi de sağlık alanıyla ilgili kurumlar! Zaten Adli Tıp ilk kuruluş döneminde Sağlık Bakanlığı'na bağlı bir müesseseydi.

Adli Tıp'ın hasta tutsaklara karşı tavır, unutmama ve yok saymadır:

Adli Tıp'ın bu tutumu, yalnızca siyasi tutsakları değil, adli tutukluları da etkilemekte. Onlar da benzer şekillerde ölümcül hastalığa yakalanarak, yaşamlarını yitiriyorlar. Aslında bu noktanın iyice araştırılması gerekir. Sadece siyasi tutsakları görmemek lazım! Onlar, başlarına bir şey geldikleri zaman nereye başvuracaklarını biliyorlar. Ne yazık ki adli tutuklular için bu geçerli değil! Siyasi tutsaklara kasıtlı bir tutum var, evet, ancak diğer yandan baktığımızda tüm tutuklulara karşı bir tavır var. Cezaevlerindeki tamamen unutmama ve yok sayma davranışı! Bu tavır, adeta, tutsağa 2. kez ceza vermek anlamına gelir.”

teşhir olmuşluğuna kanaat getirildiği vakit birkaç devrimci tutsağı hastalığından dolayı tahliye edilebilecektir. Ancak yapısı gereği ATK çürümeye devam etmektedir/edecektir.

Söz konusu olan tek bir can değildir

Devletin ATK eliyle ölüm fermânını yazdığı devrimci tutsakları var gücümüzle sahiplenmek zorundayız. Bu sadece tek tek tutsakların hayatlarının kurtarılması ya da bir nebe olsun yaşam koşullarının iyileştirilmesi meselesinden daha öte anlam taşımaktadır. Hasta tutsakların hayatı için verilen savaşım, kendi özelliği gereği rejimle ideolojik-politik bir savaşımı da beraberinde

getirmektedir. Bunun farkında olmalı ve bu savaşı burjuva-liberal çevrelerin yapmaya çalıştığı gibi “merhamet, vicdan ve hümanizm” derekesine düşürmemeliyiz. Çünkü sorunun bu düzeyde ele alınması yeni ölümlere de davetiye çıkarmak, ATK'nın yeni makyajına kanmak demektir.

Devrimci tutsakların devletin fermânından ve kendilerini bekleyen kötü sonda korkuları yoktur. Ancak onların tek tek hayatları, rejimin devrimle, devrimcilikle hesaplaşmaya dönüştüğü bu zeminde çok daha önemli bir hale gelmektedir. Dolayısıyla duvarların arkasından kurtaracağımız her bir can, faşizmin surlarında bir gedik olacaktır. Bu geditken halkın kendine güveni ve geleceği yaratma umudunun ışığı sızacaktır.

NEPAL'DE YÜKSELEN MÜCADELE VE SON MK TOPLANTISI

tedir. MK toplantısında iki çizgi mücadelesinin başarıyla sürdürüldüğü ve yeni bir sentezle daha üst düzeyde birliğe ve daha merkezi bir önderliğe ulaşıldığını vurgulayan Yami, gerçiklerin beklediği gibi

Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist)'in 3 hafta süren Merkez Komite toplantısının ardından alınan kararlar henüz ayrıntılarıyla açıklanmasa da parti kaynaklarına yayınlanan yazılarda son MK toplantısının önemi hakkında bilgiler elde edilmektedir.

Bu toplantıda Prachanda yoldaş tarafından sunulan "Günümüz Koşulları ve Proletaryanın Tarihsel Görevi" başlıklı yazı tartışılmış ve parti tarihinin en sert ve yoğun iki çizgi mücadelesi yaşanmıştır. Maoist önderlerden MK üyesi Hisila Yami konu ile ilgili olarak 5 Ağustos'ta yayınladığı makalede bu toplantıyı 2005 döneminde savaş devam ederken Rolpa'da gerçekleşen ve sonucunda barışçıl mücadele taktiklerinin kabul edildiği toplantıyla kıyaslamakta ve o toplantıdan bu yana en önemli toplantı olduğunu ifade etmekte-

bölünme ve zayıflamanın yaşanmadığını ifade etmiştir.

Yami, partinin her zaman aşırılarına karşı çıktığını, savaş sırasında militarizme karşı siyasi komiserlik uygulamasına başvurduklarını, şimdi ise işbirlikçiliğe karşı mücadele ettiklerini belirtmekte ve parti içi demokrasi konusunda sahip oldukları deneyimin üzerinde durmaktadır.

Son MK toplantısında mücadele eden iki görüşü şu şekilde açıklamaktadır: Birinci görüşe göre eski günlerdeki gibi savaşa yeniden başlayıp devrimi hızlı şekilde tamamlamak gerek-

mektedir. Parti önderliği sağa kaymakta ve devrim davasından uzaklaşmaktadır. Parti önderliği içinde lüks yaşam tarzı geliştirmekte ve safılar arasında eşitsizlik derinleşmektedir. Barış sürecine artık son verilmelidir. İkinci görüş ise izlenen taktiklerinin biçimsel olarak bakıldığında sağcı ve reformist olarak değerlendirilebileceğini ancak ülke gerçekliğine bakıldığında özünün devrimci olduğunu savunmaktadır. Nepal devriminin özgün yanları bulunmaktadır ve zıkkaklarla ilerleyecektir.

Hisila Yami iki görüşün de yeni demokratik devrimi tamamlamak konusunda kararlı olduğunu, iki çizginin de şu anki durumdan memnun olmadığını ve devrime doğru ilerlemek gerektiğini savunduğunu ancak zaman ve hız konusunda ayrı düşüklere vurgulamaktadır.

Yami, gericilerin partinin burjuva bir çizgide ilerlemesini arzu ettiğini ve anayasanın yazılmasını, barış sürecinin sürmesini istemediklerini, anlaşma maddelerine uymadıklarını ve NKP (M)'yi hazırlıksız bir anda savaşa zorlamayı arzuladıklarını ifade etmektedir.

MK toplantısında partinin önündeki görevin Federal Halk Cumhuriyeti olduğu kararı alınmış, tüm yurtsever ve demokrat güçlerin birleşmesi çağrısında bulunulmuş, militarizme ve darbeciliğe karşı sivil üstünlüğünü sağlamak ve barış sürecini hızlandırmak için

halk hareketi yaratma çağrısı yapılmış ve 1 aylık bir eylem programı belirlenmiştir. BNKP(M) Başkan Yardımcısı **Shrestra**, şayet talepleri kabul edilmezse 1 aylık eylem programının üçüncü halk ayaklanmasının başlangıcına dönüşebileceğini ilan etmiştir.

MK toplantısında kabul edilen metinde ayrıca emperyalizmin ağır ekonomik krizi nedeniyle yıkım ve emperyalist savaş tehlikesi uyarısında bulunmuş, UML önderliğindeki hükümetin yabancı gericilerin kuklası bir hükümet olduğu tespiti yapılmış ve emperyalizme ve feodalizme karşı çıkan tüm parti ve güçlerle birlik çağrısı yapılmıştır. Ortak cephe, kitle hareketi, Ulusal Federal Halk Cumhuriyeti anayasası ve örgütlenme üzerine planlar kabul edilmiştir. Ayrıca 15 maddelik bir etik kanunu kabul edilerek parti önderlerinin mülkiyet sahibi olması yasaklanmış ve denetim kararı alınmıştır.

Eylemler sürüyor

Nepal'de eylemler de sürmektedir. Özellikle gençlerin eylemleri militan bir karakter almakta ve 12 Ağustos'ta olduğu gibi polisle çatışmalar yaşanmaktadır. Parlamentoda ise Maoist vekillerin eylemleri sürmekte ve parlamentonun çalışması engellenmektedir.

Prachanda'nın görevden aldığı ancak Devlet Başkanının müdahalesiyle

görevde kalan ve hükümetin istifasını neden olan Genelkurmay Başkanı **Katawal** halkın yükselen öfkesi karşısında erken emeklilik talebinde bulunmuş ve azınlık milliyetten **General Gurung** yeni Genelkurmay Başkanı olarak atanmıştır. Ancak hükümetin ve cumhurbaşkanının anayasaya ve anlaşmalara aykırı müdahalesi konusunda geri adım atmadan bu değişimi yapmaları kitlelerin eylemlerinin sona ermesine yetmemiştir.

Maoistler eylemlerle gericileri zorlarken gericiler de Maoistlerin anlaşmalara uymadığını kanıtlayarak derindedir. BNKP(Maoist)'in gençlik kolu YCL'yi (Genç Komünistler Birliği) tasfiye etmemesi ve YCL'nin kitlesele ve militan eylemlerini sürdürmesi gençliğin devrimci mücadelesinden çekinen gericileri rahatsız etmektedir. Bunun yanı sıra 72 bölgede 30 bini aşkın feodalın Halk Savaşı sırasında el konulan mülkiyet ve topraklarının geri verilmesi ve bu topraklarda kolektif üretimin sürmesi Maoistlerin sözlerinde durmadıklarına kanıt olarak gericiler tarafından ileri sürülmektedir. Konuyla ilgili açıklama yapan parlamento gözlem komitesi yalnızca 2 kişinin topraklarının geriye iade edildiğini açıklamıştır.

Nepal'de mücadele yeni ve keskin bir dönüm noktasına doğru ilerlemesini sürdürmektedir.

GÜNEY KORE'DE SSANGONG İŞGALİNE "NİHAİ SALDIRI!"

Güney Kore'deki Ssangong Otomobil Fabrikası işçilerinin, kitlesele işten çıkarmalar karşısında Mayıs ayında bu yana gerçekleştirdikleri fabrika işgaline özel tim polisleri saldırdı.

4 bin polisle gerçekleştirilen saldırıda 100'den fazla işçi yaralanırken, Ssangong işçilerinin bu eylemi işçi sınıfının son yıllarda gerçekleştirdiği en çetin mücadelelerden biri olarak tanımlanıyor.

Kitlesele işten çıkarmaları engellemek için fabrikayı işgal eden bin civarında işçi, polislin kapsamlı saldırısı sırasında son ana kadar polisle çatışmayı sürdürdüğü ve fabrikayı boşaltmayı ret ederek, fabrikaya ait tüm binalarda, barikat barikat çatıştıkları belirtiliyor.

Görgü tanıkları polislin helikopterlerle gerçekleştirdiği saldırılarla birlikte, her yeri alevlerin ve dumanların kapladığını ortadaki adeta bir "alev ve duman cehennemine" dönüştüğünü söylüyorlar. Çok sayıda işçinin yaralandığı çatış-

malarda, birçok işçinin durumunun ağır olduğu, yaralıların ise polis tarafından sü-rüklenerek binadan çıkarılıp, gözaltına alındığı da gelen haberler arasında.

Ayrıca, işçilerle dayanışmak için işgal yerinde bulunan dayanışma komitesi üyelerinin ve de sağlık ekiplerinin de polislin saldırısına uğradığı bildiriliyor.

İşçilerin demir çubuklar ve mançuklarla kendilerini savundukları ve 77 gün boyunca süren fabrika işgali, bu saldırının ardından yapılan anlaşma ile sona erdirilirken, sendika tarafından yapılan açıklamada,

anlaşma kapsamında işçilerin, % 52'sinin işten çıkarılmasının sendika tarafından kabul edildiği, işçilerin % 48'ine ise iş güvencesi verildiği, bu işçilerin ücretsiz izinli sayılacağı belirtiliyor.

İŞÇİLER SOKAKLARI BLOKE ETTİ

Sant Petersburg yakınlarındaki 24 bin nüfuslu bir kasaba olan Pikoljwo'da bulunan alüminyum fabrikasında çalışan 6 bin civarında işçi, 1990 yılında özelleştirilen fabrika, hem ücretlerini uzunca zamandır ödemeyip hem de kapatma kararı alınca, kasabanın ana caddesini işgal etti.

İşçilerin aileleri ile birlikte gerçekleştirdikleri işgal nedeniyle 500 km.lik bir araç kuyruğu oluşurken, caddenin bölgedeki tek ana cadde olduğu bildiriliyor.

Eylemin en önde bebek arabalarıyla birlikte kadınlar yer alırken, Putin'in kendisi bizzat ödeme sözü vermeden eylemlerini bitirmeyeceklerini açıklayan işçiler "Biz de çocuklarımız da yemek istiyor!" diye haykırıyorlar.

İşçilerin bu eylemi tüm ülkede yankı bulmakta gecikmedi. Putin'in aynı gece bölgeye gelerek, hem maaşlarının ödenmesi hem de fabrikanın açılması talimatını vermesi üzerine, işçilerin maaşlarının ödendiği, aynı zamanda da fabrikanın yeniden faaliyete geçtiği bildiriliyor.

✓ MISIR

Yaklaşık üç aydır grevde olan tekstil işçileri, hükümet güdümlü Genel Tekstil İşçileri Sendikası'nın, hiçbir talep karşılanmamasına karşın grevin bitirilmesi kararına tepki gösterdiler. İşçiler sendikanın bu ihanet içindeki tutumuna karşın grevi sürdürüyorlar.

İşçiler tepkilerini ayrıca 10 Ağustos'ta yaptıkları yol kapatma eylemiyle gösterdiler. Fabrika önündeki bекleyişlerini sürdüren işçiler, polis ve patron baskısına rağmen, greve devam etmekte kararlılar. Grev, 2005'te özelleştirilen fabrikanın Suudi patronunun kitlesele işten çıkarmaları gündeme getirmesi üzerine başlatılmıştı.

✓ ÜRDÜN

Ürdün'ün liman kenti Akba'daki liman işçileri Ağustos başından itibaren greve çıktılar. Grev nedeniyle limanda hiçbir faaliyet yapılamazken, daha yüksek ücret talebiyle greve çıkan liman işçilerine polis saldırarak, 80 işçiyi gözaltına aldı.

Polisin bu saldırısı işçilerin öfkelerini daha da artırdı. Bunun üzerine alarmına geçen hükümet, kendi güdümlüdeki sendika ile bir anlaşma yaptı. Anlaşmanın işçilerin hiçbir talebinin kabul edilmemesinin yanı sıra, bir dizi hak gaspını içermesi üzerine, işçiler grevi sürdürme kararı aldılar.

✓ SIRBİSTAN

Sırbistan'daki sendikaların bildirğine göre, ülkede 30 Temmuz'dan bu yana gerçekleştirilen grevlerin sayısı 30'un üzerinde. Bu da, bu süreçte ülkenin hemen tüm kentlerinde greve çıktığı anlamına gelmektedir. Sendikalar, giderek kötüleşen çalışma ve yaşam koşullarından kaynaklı, grevlerin sonbahar aylarında da artarak sürecini belirtiyorlar. Ülkedeki sendika konfederasyonları, hükümetin işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmeye dönük hiçbir adım atmadığını söylüyorlar.

✓ İNGİLTERE

İngiltere Kraliyet Postası çalışanı 25 bin postacı 7 Ağustos'ta greve çıktı. Grevin başlıca nedeni ise, devlete ait olan posta idaresinin işten çıkarmaları gündeme getirmesi. Postaclar işten çıkarma kararı geri alınana kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Bu kapsamda Eylül ayında süresiz bir grevin gündeme gelmesi bekleniyor.

Evrensel Bakış

Geciken her hamle, karşı hamleyi daha da büyütüyor!

Ortadoğu'nun kanayan yarısı olmayı sürdüren Filistin, **El Fetih**'in geçtiğimiz haftalarda yaptığı kongre ile bir kez daha dünyanın dikkatlerini üzerine topladı. Kongre üzerine yapılan yorumlarda ağırlıklı olarak, bunun bir "yol ayrımı kongresi" olduğu ve El Fetih'in bu kongreyle birlikte yeni bir yönelime gireceği üzerinde duruldu.

El Fetih'in 20 yıl aradan sonra topladığı bu kongreyle birlikte oluşan yeni yönetim kademesinin, ağırlıklı olarak genç nesilden oluştuğu açıklandı. Kongre birçok eski El Fetih kadrosunun yönetim dışına itilmesini de beraberinde getirdi. Filistin direnişini kırmaya dönük çabalarını İsrail-ABD işbirliği çerçevesinde sürdüren Mahmut Abbas ise, yerini korudu.

El Fetih'in yeni yönetimine seçilenlerden az sayıda eski kadrolardan biri de halen İsrail hapishanelerinde tutulan, 50 yaşındaki **Mervan Barbuti**. El Fetih'in yeni yönetimine seçilen kadrolar, eski kadroların yönetim dışına itilmesini, "hareketi uzunca yıllardır kutuplaştıran bir önderliğe yönelik darbe" olarak adlandırmaktalar. Batı basını, Filistin sorununda yeni bir dönüm noktası olarak da adlandırılan bu gelişmeye ilişkin, "El Fetih'te artık son sözü, pragmatik siyasetçiler söyleyecek" yorumunda bulunarak, gelişmelerden (batılı emperyalist güçler ve de Siyonistler adına) duyduğu memnuniyeti gizleyemiyor.

Gerçi bunda çok da haksız değil. Çünkü El Fetih yönetimine giren ve "Ortadoğu'da barış umutları yeni-

den yeşerdi" olarak sunulan bu politikacılar, sık sık İsrail hapishanelerinde kalmış olmakla birlikte, aynı zamanda İsrail ile işbirliği yapmakla itham edilen kişiler olma özelliğine de sahiptir.

Bunlardan (yeni MK üyelerinden) **Dahlan**'i ise, bu noktada ayrı bir yere koymak gerekiyor.

Eski Gazze Şeridi sorumlusu Dahlan Hamas'ı öteden beri, İsrail'den daha büyük bir "güvenlik sorunu" olarak görmekte. Kendisi gibi yeni MK'da yer alan kardeşleri ile birlikte Hamas militanlarına karşı uygulanan şiddette, İsrail'den geri kalmadığı da yine bu zamana kadarki pratiklerinden de görülmüştür. Dahlan'a yönelik öteden beri getirilen iddialardan birini de, İsrail'in yanı sıra, birçok ülkenin gizli servisleri ile ilişkili olması oluşturuyor.

Şimdi Filistin sorununu emperyalist-Siyonist çıkarlar doğrultusunda çözmeye çabasındaki tüm güçlerin, yeni yönetimin en büyük beklentileri "eski önderliğin hatalarından kaçınması" ve "ılımlı Filistinlilerin otoritelerini ve ulusal birliği sağlamlaştırarak", Gazze Şeridi üzerinde denetimi yeni-

den ele geçirmesi.

Ancak akılsız düşünebilen ege-men sınıf temsilcileri ve sözcüleri bile, 40 yılı aşkın bir geçmişine sahip olan El Fetih'in artık "ne savaşı sürdürebilecek ne de barış yapacak" bir konumda olduğunu görmekteler.

Bunun en somut kanıtı olarak da, Hamas'ın giderek güçlenmesini göstermektedirler.

El Fetih Kongresine ilişkin tüm bu gelişmelere bakarak örgütün '90'ların başında Oslo barış süreciyle birlikte başlattığı, Filistin halkının mücadelesini tasfiye etme girişimlerinde, yeni bir yol ayrımına geldiğini; bu yol ayrımının ise, tasfiyenin ötesinde artık açık bir ihanete dönüşmüş olduğunu söyleyebiliriz.

Görünen o ki, "genç" ve "ılımlı" olarak sunulan bu yeni yönetimin niteliği, emperyalist-Siyonist beklentileri karşılamaya en uygun seçenek olmasıdır. Kısacası, Abbas'ın son yıllarda geliştirdiği işbirlikçi tutumun, bunları eliyle daha da ileri taşıdığına kesin gözüyle bakmak gerekmektedir. Şu son yıllarda zaten çok açık bir şekilde

görülmektedir ki, Siyonist katliamlara ve vahşete karşı onlarca yıldır intifadılarla direnen Filistin halkına dönük kuşatma, El Fetih eliyle daha da daraltılmak, Filistin halkı **El Fetih'in ihanetçi önderlikleri** aracılığıyla teslim alınmak istenmektedir.

Filistin'in FHKC gibi devrimci örgütlerinin yıllar boyu gerçekleştirilen saldırılarıyla zayıflatılmış olması, önderlerinin gerek katledilerek gerekse tutuklanarak tasfiye edilmesi ise, Filistin'de devrimci önderlik sorununu büyütülmüştür. Bunun içindir ki Hamas, sürece karşı koyabilecek tek güç olarak görülmektedir. Ancak Filistin halkının 60'lı ve 70'li yıllarda dünya devrimci hareketine de ilham olan devrimci mücadelesinin altını boşaltmak için bizzat Siyonistler-emperyalistler eliyle kurulan-güçlendirilen Hamas'ın önmündeki süreçte nasıl bir tutum izleyeceğini kestirmek oldukça zor.

Sonuç olarak; Filistin özgülünde yaşanan son gelişmeler, direnen halkların mücadelesini tasfiye etmeye, halkları istila etmeye dönük yeni bir girişimden öte bir şey değildir.

Buradaki gelişmeler, iddia edildiği gibi Ortadoğu'da barış değil, özünü bölge (dünya) zenginliklerine dönük yağma ve talanı üst seviyelere çıkarmak oluşturan, emperyalist işgal politikalarının daha da yaygınlaştırılmasına hizmet etmektedir.

Filistin'de bu gelişmelerin yaşandığı günlerde, İsrail'in Lübnan sınırına dönük askeri yığınağını artırması, Afganistan'daki işgal batağına daha fazla sayıda işgal askeri gönderilmesi taleplerinin öne çıkması, ABD emperyalizminin Pakistan'a dönük askeri saldırılarında önemli bir artış yaşanması, İran hedefinin daha bir sık dillendiriliyor olması da, bu tespiti doğrular niteliktedir. Böylelikle (mali-siyasal) kriz içinde debelenen emperyalistlerin ve her türden uzantılarının, Ortadoğu halkları başta olmak üzere, dünya ezilen halklarını kuşatma hamleleri de iyice hız kazanmaktadır. Çünkü geciken her hamlenin, karşı hamleleri, yani ezilenlerin ezenleri kuşatma hamlesini büyüttüğünü çok iyi görmekteler. Halkları kuşatma hamlelerinin son sürat sürdürmeleri de bundandır.

2 EYLÜL 1977; İNSANLIK TARİHİNE DÜŞÜLEN ÖNEMLİ BİR NOTTUR!

'70'li yıllar, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de devrim mücadelesinin yükselişine tanıklık ediyordu. Yaşamın hemen her alanında verilen devrim mücadelesi, karşı devrimin kaygılarını büyütüyor, egemen sınıflar bu devrimci ilerleyişi boşa çıkarmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Sınıf çelişkilerinin oldukça keskinleştiği bu süreç, mücadelelerin şiddetine de yansıyor. İşçi ve emekçilerin grev vb. direnişlerine dönüş amansız saldırılar gerçekleştiriliyor, devrimci potansiyelin dağıtılması, sindirilmesi ve yok edilmesi için çok sayıda katliamın altına imza atılıyor.

Ancak karşı devrim güçlerinin bu amansız saldırıları, devrim güçlerinin halkla bütünleşmesini engelleyemiyordu. Çünkü ezilen halk kesimleri, tüm toplumsal muhalefete olduğu gibi, kendilerine karşı da olanca şiddetle süren saldırılarda devrimcileri yanında buluyor, bu da halkın devrim güçlerine olan güvenini ve inancını daha da pekiştiriyordu.

Halkın birçok sorununda onların yanında olan devrimciler, barınma sorununda da onları yalnız bırakmıyordu. Özellikle de Proletarya Partisi'nin faaliyetçileri, büyük kentlerin kenarlarında, olanaksızlıklar içinde yaşamaya mecbur edilen emekçilerin bir parçası olmuşlardı çoktan.

'70'li yıllar aynı zamanda, özelde ağırlıklı olarak Kürt illerinden, genelde ise ülkenin çok sayıda köy ve kasabasında İstanbul'a göçlerini yaşadığı bir dönemdi.

Ancak yoksulluk ve sefaletin İstanbul kıyılarına vurmaktan başka çare bırakmadığı bu emekçiler, "İstanbul'un sahipleri" gibi, İstanbul'un tam orta yerinde yaşayamıyor, "öteki" damgası yiyor ve kentin en kenarlarında yaşam mücadelesi vermek zorunda bırakılıyor.

Böylece İstanbul'un kenarlarını çevreleyen

geniş arazileri kendilerine yaşam alanı yapmaya koyulan "ötekiler", aynı zamanda da kendilerini dışlayan, horlayan, ezen sömürönlere inat, buralarda, insanlığın, paylaşımın, dayanışmanın, komşuluk ilişkilerinin pekişmesine hizmet eden bir yaşam biçimi sergiliyorlardı.

İnsana ve insanlığa dair ne varsa düşman olanları korkutan bu gelişmenin en güzel örneklerinden biri de, Sivas, Kahramanmaraş, Erzincan gibi illerden göç ederek, sonradan adını 1 Mayıs Mahallesi koyacakları bölgeye yerleşenler oluşturuyordu.

Yerleşim alanı olmadan önce, tarlaların ve yeşil arazilerin bulunduğu bu alanın, hemen yakınlarına bir taş ocağı açılmış ve taş ocağında iş girenler, kendilerine bölgede gecekondular olarak tabir edilen evler inşa ederek, böylece barınma sorunlarını da çözmeye dönük adımlar atmışlardı.

Bölgenin '70'lerin ilk yarısından itibaren giderek genişleyen yerleşim alanına dönüşmesi, beraberinde belediye yıkım saldırısını ve arazi mafyasının bölgede yoğunlaşmasını

da getirmişti.

Devrim güçleri, özellikle de Proletarya Partisi, ezilen emekçi yığınlarının birçok sorununa olduğu gibi, bölge halkı açısından giderek yakıcı bir hal alan bu soruna kayıtsız kalmadı/kalamazdı.

'70'lerin sonlarına doğru mahallede ciddi bir devrimci çalışma gerçekleştirilmişti. Oluşturulan halk komiteleri mahallenin her türlü sorunu karşısında, geceli-gündüzlü, tam bir seferberlik haliyle çalışıyordu. Artık ne belediye mahallede yıkıma cesaret edebiliyor, ne de mafya istediği gibi cirritatabiliyordu.

Halkın seçimi ile iş başına gelen halk komitesi, yardım kampanyaları yürütüyor, bu kampanyalar sonucunda toplanan bağışlarla mahallenin su, elektrik gibi sorunları çözülmüyordu. Mahallede yeni gelenlerin konut ihtiyacı olup olmadığı araştırılıyor, ihtiyacın ortaya çıkması durumunda, herkese aynı ölçüde olmak kaydıyla, arazi tahsis ediliyor ve mahalleli hep birlikte dayanışma içinde, yeni gelenlere ev inşa ediliyor.

1977 yılına kadar henüz bir isim konmamış olan ve zaten resmi kayıtlarda da görünmeyen mahallede, 1977 kanlı 1 Mayıs'ında katledilen emekçilere atfen **1 Mayıs Mahallesi** ismi verilmiştir.

1 Mayıs Mahallesi'ndeki bu devrimci gelişme, egemen sınıfları panikletme ve gecikmi-

yordu. Böylece mahalle sakinleri 2 Eylül 1977 sabahı uyandıklarında, karşılarında dozerler ve yüzlerce polisi bulacaklardı. Ancak son günlerde yaşanan bazı gelişmeler, böylesi bir saldırının gerçekleşebileceğine işaret ediyordu zaten. Bunun içindir ki, mahalleli aslında bu saldırıya hazırlıklıydı. Ve halk önceden planladıkları şekliyle, ellerine geçirdikleri sopalarla- taşlarla, yıkıma karşı koymaya başladı. Ortalık bir anda adeta savaş alanına dönmüştü. Mahalleden sadece taş ve sopaların sesleri değil, aynı zamanda da silah sesleri yükseliyordu.

Gecekondular yıkımı olarak yansıyan bu çatışmada, aynı zamanda devrimle, karşı-devrim arasında kıyasıya bir mücadele yaşanıyor.

Çatışmalar sona erdiğinde, 5'i Proletarya Partisi üyesi olmak üzere, toplam 12 kişinin yaşamını yitirdiği ortaya çıkacaktı. Keskin nişancı polisler, mahallenin "eski mahalle" denilen kesimindeki binaların üzerinden, özellikle de çatışmada öne çıkan devrimcilere, hedef gözeterek ateş etmişlerdi. Bunun içindir ki, yaşamını yitirenler arasında tam alınmış ortasından vurulanlar vardı. Ölümünün yanı sıra, 50'ye yakın insanın yaralandığı, 150 civarında kişinin ise gözaltına alındığı karşı devrimin bu saldırısı sonucu, mahalle yerle bir edilmiş, halkın evleri başlarına yıkılmıştı.

2 Eylül 1977 saldırısı, ülke tarihinin en kanlı yıkım saldırısı oluyordu. Ancak gerçekleştirilen ölümüne direnişle birlikte, insanlık tarihinin sayfalarına da önemli bir not olarak düşüyordu.

Burada gerçekleştirilen direnişin gerek halk içinde gerekse de duyarlı kesimlerde yankı bulması kaçınılmaz oldu. Yıkılan evler, toplanan yardımlar ve dört bir yandan gelen

Tarihten kısa kısa...

* 24 Ağustos 1975'te Zonguldak'ta, 10 bin maden işçisi, ikramiyelerinin ve yıllık izin ücretlerinin ödenmeyişini protesto etmek amacıyla ocaklara inmişti.

* 25 Ağustos 1970'te, toplam 18 şeker fabrikasında, 21 bin işçi greve çıktı.

* 26 Ağustos 1997'de, siyanürlü altın çıkarılmasına karşı mücadele veren 250 Bergamalı, Boğaz Köprüsü'nde eylem yaptı.

* 1 Eylül 1987'de, hapishanelerde yaşanan baskıları protesto etmek amacıyla Ankara'ya yürüten tutsak yakınlarına, polis saldırdı. 60 kişi gözaltına alındı. İdamla yargılanan Hasan Şensoy'un ablası, İnsan Hakları Derneği kurucularından Didar Şensoy, polisin darbeleri sonucu yaşamını yitirdi.

* 1 Eylül 1997'de, "**Musa Anter Barış Treni**" Diyarbakır'a sokulmadı. Yapılan eylemle saldıran polis kentte 620 kişiyi gözaltına aldı.

* 4 Eylül 1970'te Şili'de, sosyalist lider Salvador Allende başkan seçildi.

* Vietnam Komünist Partisi'nin (1930) ve Viet-Minh'in (1941) kurucusu, **H. Chi Minh** (19 Mayıs 1890) Vietnam halkının deyişi ile "**Ho amca**" dünya halklarının emperyalizme karşı direnişinin simgeleşen ismi 2 Eylül 1969'da yaşamını kaybetti. Emperyalistlerin Vietnam'ı işgaline karşı Vietnam halkının kurtuluş mücadelesine önderlik eden "**Ho amca**" tüm dünya emekçi halklarının kalbinde direnişin ve umudun adı olmuştur.

devrimciler, duyarlı kesimler ve bölge halkının çabalarıyla, 2 ay içinde tekrar inşa ediliyor, mahalle yoktan var ediliyor.

12 Eylül AFC'si ile birlikte adı "Mustafa Kemal" olarak değiştirilen mahalle, sonraki yıllarda da karşı devrimin hedefi olmaya devam etti. Doğrudan saldırılara, böl-parçalayıcı yönetim politikası eşliğinde gerçekleştirilen, yozlaştırıcı saldırıları eklendi. Egemen sınıflar bu saldırılarını bugün, "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altındaki yağma-talan projesini de ekleyerek, hala hayata geçirme çabasında. Tabii 1 Mayıs Mahallesi halkı "izin verdiği" ölçüde!

Kültür-Sanat

BU, BİR TERKEDİLMİŞLİK ÖYKÜSÜDÜR!

SİZDEN

ÖĞRENDİK

Gökkuşağının renklerini taşıyan

Kızıl karanfiller

Adınızla başlıyoruz

Her yeni doğan şafağa

Çünkü sizden öğrendik

İsyan ateşlerinde yanmayı

Sizden öğrendik kararlılığı

ve mücadeleyi...

Özgürlüğe adım adım

yaklaşmayı

Sizden öğrendik

Gökyüzünde umuda yolculuk

yapmayı

Sizden öğrendik

Korkulara başkaldırmayı

Ve sizden öğrendik

Zafere koşmayı

Pertek'ten bir İK okuru

Merhaba sevgili çocuk,

Sen yoksun, şimdi sokaklar bomboş! İssiz ve karanlık... Evinin önündeki eski ve paslı bisikletin ters çevrili ve pedallarında örümcek ağları duruyor. Kardeşini bindirdiğin ve onu kordudan avaz avaz bağırarak kadar hızlı salladığın o yaşlı ağacın dalına bağlı salıncağın ipi kopmuş. Esen rüzgâr, evinin kırık kapısını gıcırdatıyor. Evine bir sessizlik hâkim şimdi, çocuk! Annen, hayat belirtisi olmayan fersiz gözleriyle ıssız so-

kağı seyrediyor. Sanki seni koşarken görüyor ve yere düştüğünde incittiğin dizindeki acıyı hissediyor. Bak, şimdi de gözlerinden senin gül yüzünle dolu yaşlar süzülüyor. Annen, seni özleyiyor, çocuk! Baban da öyle, kardeşlerin de, evin de, bahçen de... En çok da ıssız bıraktığın ve sen yokken çok çirkinleşen şu sokak!

Şimdi ne yapmaktasın? Ellerindeki taş izi, pas rengi duruyor mu hala! Sakın kaybetme o izleri e mi? Belki, ranzana uzanmış, biraz önce gardiyandan yediğin dayanın acısının geçmesini bekliyorsun şimdi. Gözlerinden yanaklarına sızan damlaların, aslında içinde kinle büyüyen çocuğa ait olduğunu düşünüyorsun belki! Yaralarını saramıyorsun, 13 yıllık yaşam deneyimin 13 aya yenik düşüyor! Ama sakın sen teslim olma e mi, çocuk! Yaşamak güzel, ne olursa olsun insanca yaşamak güzel! Ve sen de öğrendin artık; insanca yaşamak için, insan gibi direnmek gerekiyor. Bunun, şu an senin de yaşadığın gibi, çok ağır bedelleri olsa da sıkıca tutunmak, inadına direnmek lazım!

Diyarbakır'da mısın yoksa Siirt'te mi, Adana'da mı, Mardin'de mi yoksa İstanbul'da mı? Biliyorum, ne gereği var şimdi bu sorunun, diyor-sun! Haklısın, her şehirdeki her hapishane bir-dir senin için. Hepsini de sokağına kavuşmana engel-dir. Hepsini de senin çocuk olduğuna inkâr eden, kalbi ve vicdanı dört duvar arasında kaybolmuş, yüzü insana benzeyen yaratıklarla doludur. Ve hepsi de senin o zarif parmaklarını öpmeyi ve yoksulluktan kararlılıkla yanaklarındaki gül kokusunu içine çekmeyi bilemeyecek kadar sevgi yoksunlardır. O mini minnacık yüreğini hırpalayacak kadar da kararlıdır dilleri. Artık tanyorsun onları, çocuk!

Tekerlek çevirmeni özledim aslında. Top oynamanı, arkadaşlarına çelme takmanı, panzerden kaçışını -bir o kadar da onu kovalamanı-, Newrozlarda alınmış olan ateşi de öyle! Seni sen yapan her şeyi özledim. Şimdi çok ıssızım ve çirkin. Senin o kaygısız adımlarını arıyo-

rum -çünkü insanların hepsi ürkek atıyor adımlarını burada, sen yokken!- Renklerini ve annenden dayak yeme olasılığına rağmen bana kaçırlarını özledim. Ben, sensiz bomboşum, çocuk! İçimde sadece sana duyduğum özlem ve o karanlık ellere duyduğum nefret var!

Sakın onlara benzeme, yok etmeye çalıştıkları çocuğuna mukayyet ol e mi?

Senin Sokağın...

(İstanbul'dan bir İK okuru)

"Cadı Bohçası'ndan dökülen çocukluk"

Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları, 4 Ağustos günü, Rengahenk Sanatevi'nde, bir araya gelerek TMK mağduru çocuk tutsaklar için bir etkinlik düzenlediler. Açılış sunumunu yapan Şebnem Köstem, çocuklara yapılan saldırıların hiçbir vicdana sığmadığını söyleyerek çocuklara "ceza" verirken de onlara "yetişkin" gibi muamele edildiğini belirtti. Ardından çocukların avukatlarından biri olan Kemal Aytaç söz aldı. Aytaç, çocukların yargı tarafından bir çocuk gibi görülmediğini, diğer tutuklulardan daha kötü koşullara mahkûm edildiğini ve aileleri ile dahi doğru düzgün görüşmelerine izin verilmediğini söyledi.

Samandağ Tavla Festivali gerçekleştirildi

Tavla Sosyal Yardımlaşma Derneği'nin 8-9 Ağustos günleri arasında Hatay'ın Samandağ ilçesine bağlı Tavla köyünde düzenlediği festival coşkuyla gerçekleştirildi. Festivalde **Suavi** ve **Cevdet Bağca'nın** yanı sıra yerel gruplar ve

Çocukların ziyaret ederek onların durumunu rapor eden TTB'den Psikiyatr Zerrin Topçu ise koşulları gezerken gördüklerini asla unutmayaacağını söyledi. Topçu, çocukların yaşadıkları yerin, ruhsal durumlarında ciddi sorunlara yol açtığını belirtti.

Etkinlikte son olarak, "ayrımcılıkların kesişiminde, hem transeksüel hem de Kürt olarak şiddete, milliyetçiliğe ve ataerkil değerlere karşı direnen bir feminist" olan **Esmeray**, "**Cadı Bohçası'ndan Dökülen Çocukluk**" adlı oyununu sergiledi. Yaşadığı baskıyı, gördüğü işkenceleri mizahi bir dille anlatıyordu, Esmeray. TMK mağduru çocuklar için yapılabilecek en güzel şeylerden birini yapıyordu. Onlar için, onlardan biri olarak; insanları duyarlılığa davet ediyordu. Yani "güldürüyor, düşündürüyor, hüznülendiriyor"du! (İstanbul)

köy halkının oynadığı skeçler yer aldı. Köyde 3 cenaze olması festivale katılımı olumsuz etkilemesine rağmen katılım yine de iyiydi. Partizan olarak stant açtığımız festivalde sesli ajitasyonlarla gazete dağıtımı yaparak yerel sorunlara değindik. Tavla Sosyal Yardımlaşma Derneği adına yapılan festival tüm aksaklıklara rağmen genel olarak olumlu geçti. (Hatay İK okurları)

TC faşizminin avucundaki TMK mağduru Kürt çocuklarına destek olmalı ve faşizmin karşısında yer alarak dayanışmayı büyütmeliyiz. Yalnız olmadıklarını, yazacağımız mektuplarımızla göstermeli ve onlar için harekete geçmeliyiz. Kitaplar toplayabilir, hediyeler yollayabiliriz. En önemlisi insanlara, bu çocukları anlatabiliriz.

*** Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları'na katılmak için cocukhaklari@gmail.com'a adınızı, soyadınızı, mesleğinizi ve şehrinizi mail atabilirsiniz.**

YANLIŞ ANLAŞILMASIN; ÖZEL ÜNİVERSİTEDE DEĞİLSİNİZ!

tiğimiz günlerde bir açıklama yaptı. Anlaşılan bir süredir devam eden neoliberal politikaların eğitim alanındaki uygulamalarının hız kazanması gerekiyordu. Krizle birlikte te-laşlanan emperyalist ege-menler eğitimin piyasalaş-masına hız vermek istemişlerdi. Bu yüzden eğiti-min satılığa çıkarılmasının en önde gelen araç harç-lara yeni bir zam geliyor.

Yıllardır dirsek çürüttük, yok halimizde tonlarca para döktük, en güzel çağlarımızda sınav stresiyle bunaldık. Test mantığıyla yeteneklerimizi, yaratıcılığımızı aldılar, gericı müfredatlarıyla beyinlerimizi kirlettiler. Bir meslek sahibi olalım diye didindik durduk, sonunda bir üniversiteye girdik. Devlet üniversitesini kazandık, ailemiz emekli olsa da okuyabileceğiz diye sevindik. Ne de olsa "Anayasamızda" yazdığı gibi "sosyal devlet ülkesindeydik". Ne de olsa eğitim hakkı ve bizim ülkemizde de satılmamalıydı.

Oysa üniversiteye adım atar atmaz için gerçeği anlaşılır oluyor. Hemen ilk elden "dur orda bedava eğitim olmaz; harç vereceksin" diyorlar. Öğrencilerin bedava yemek yediği dönemlerin anne-babalarının zamanında kaldığını anlıyoruz. Kö-tü, sağlıksız, sıcak su gelsin diye sıra beklediğimiz yurtların hiç de ucuz olmadığını, öğrenci evlerinin ise ateş pahası olduğunu öğreniyoruz. Döktüğümüz tüm paraların karşılığında hiçbir şey öğrenmeden mezun olacağımızı, mezun olduktan sonra iş bulma ihtimalimizin ne kadar zayıf, hatta yok olduğunu idrak etmek zor değil.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi YÖK geç-

tirmiş olacak ki harçlara (burjuva-feodal medyada sadece en düşük oran verildi ama) % 8 ile % 500 arası değişen fahiş fiyatlarla zamlar yapıyor. Eğitim görmek (tabi gördüğümüze eğitim denebilirse) bir hak olmaktan çıkartılıp bir ayrıcalığa dönüştürülmek isteniyor. Bu noktada bu harçları ödemekte -üstelikte bu kriz döneminde- sıkıntı yaşayacak olanlar tabi ki de emekçiler ve onların çocukları. İşçilere, emekçilere % 4 gibi komik oranlarda zam yapan devletin harçlara % 500'lere varan oranlarda zam yapması üniversitelerin emekçi çocuklarına kapatılmasından başka bir şey değil. En düşük emekli maaşının 620 lira, net asgari ücretin 496 lira olduğu ülkemizde milyarları bulan harç fiyatlarıyla okul hayatımıza devam edemeyeceğimiz açıktır.

Zamlar özel üniversitele-rin yaygınlaşmasına da hizmet ediyor

Emperyalist krizin derinleşmesine paralel olarak bir süredir ülkemizdeki eğitim sisteminin Anglo-sakson eğitim modeline dönüştürülmek istendiğini görüyoruz.

YÖK başkanının ağzından da bolca duyduğumuz üzere, parasız üniversite olmaz anlayışı egemen olmaya başladı. Bitmez tükenmez kâr hırsıyla ülkemizdeki sağlıktan eğitime her alana el atmak isteyenler, üniversite eğitimini de tamamen bir kâr kaynağı haline getirmek istiyorlar. Bu bağlamda özel üniversiteler yaygınlaştırılıyor, üniversitelerin "özerkleştirilmesi" masallıyla eğitimin piyasalaşmasına hız kazandırılıyor. Yapılan bu harç zamları da tabi ki bu sürecin bir halkası. Zaten yapılan bu fahiş fiyatta harç zamları ile birlikte özel üniversite-devlet üniversitesi farkı ortadan kaldırılmak isteniyor. Bir süredir özel üniversitede okumayı bir ayrıcalık olarak göstermeye çalışanlar artık üniversite okumayı bir "ayrıcalık" haline getirerek meseleye daha kökten bir çözüm getiriyorlar.

Yine kandırmaya çalışıyorlar

Bu harç zamlarının en geniş kesimlerde yankı bulması, öğrencilerin tepki göstermesi karşısında ise egemenlerin sözcüleri hemen dalga geçmesine kandırmacalara başladı bile. YÖK başkanının ilk yaptığı "parasını ödeyemeyen varsa gelsin ben ödeyeyim" açıklamasına bizler sadece gülmekle yetindik. Daha sonra yapılan açıklamada ise YÖK bu yıl başvuran herkese harç kredisi verileceğini söyledi. Bu açıklamanın da ancak aylardır söylenen krizin bizi teğet geçtiği masalı kadar inandırıcı olabileceği ortadadır. Harç kredisi ile ilgili bu sözlerin aslı ise şudur: "Tepkilerinizi bastırmak için, sokağa çıkmanızı engellemek için harç ödemiyormuşsunuz hissini uyandıracamız. Borç batağına düşünce nasıl olsa o paralar faiziyle cebimize inecek."

Son söz...

Son olarak üniversiteye gelen, meselenin aslını astarını yeni öğrenecek olan arkadaşlara (morallerini bozmak istemeyiz ama) şunu söyleyelim; üniversiteye girdiğinizde kendinizi özel üniversitede sanabilirsiniz, yanlış geldiğinizi düşünüp, kazandığınız devlet üniversitesini aramaya kalkabilirsiniz. Boşuna aramayın kazandığınız devlet üniversitesindedir; yanlış anlaşılmasın özel üniversitede değilsiniz. "Devletimiz sosyal devlet ülkesi. Eğitim hak ve bu yüzden satılmaz." Buyurun parası olan okusun. (Ankara YDG)

Harçlara Karşı Pes Etmeyeceğiz Pes Ettireceğiz

Yapılan zamlar başta devrimci, demokrat öğrenciler olmak üzere çeşitli kesimlerden yoğun tepkiler aldı. Gelen tepkiler nedeniyle hükümet geçtiğimiz hafta zamlar konusunda geri adım attı ve zam oranı % 8'e düşürüldü.

Öğrenci gençliğin önemli bir kesimi harçları ödemekte zorlanırken kriz koşullarında yapılan bu zammı da kabul etmeyen Genç-Sen 16 Ağustos günü bir eylem gerçekleştirdi. Biz YDG'lilerin de içinde yer aldığı eylem Beyoğlu tünelden başladı. Yoğun bir katılım olduğu yürüyüşe halk da alkışlarıyla destek verdi. Taksim tramvay durağına yapılan açıklamanın ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi. Halk geçliğinin geleceğinin alınması anlamına gelen bu uygulamaya karşı biz YDG'lilerin mücadelesi devam edecektir.

(İstanbul'dan bir YDG'li)

"ADAPSIZ" GENÇLER "İDEOLOJİK" EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR!

Ezenlerin, kendi yarattığı krizden zarar görmekten aksine daha da güçlenerek çıkma çabaları, halk için; işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, zamların artmasından başka bir anlam taşımamaktadır. İşçi ve emekçilerin çocuklarının binbir zorlukla yerleşip okuyabildiği üniversiteler ticarileştirilmeye devam ediyor. Üniversite har(a)çlarına % 8 ile % 500 arası zam yapmayı planlayan hükümet, birçok eylem öğrenciler tarafından protesto edildi. Emekçilerin maaşına % 4 zamını reva gören sistem, yine bu emekçilerin çocuklarının okuduğu üniversitelere astronomik zamlar yaparak, bu ülkede, "parasız olmayan okuma hakkının da" olmadığını göstermiş oluyor. Birçok bölgede üniversite öğrencileri çeşitli eylemlerle zammı protesto ettiler.

10 Ağustos günü Başbakanlık'ta yapılan Bakanlar Kurulu'nda zammın görüşüleceğinin açıklanması üzerine birçok bölgeden Ankara'ya gelen Genç-Sen üyesi öğrenciler, burada yaklaşık 9 saat boyunca oturma eylemi yaptılar. Toplantının ardından açıklama yapan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, oturma eylemi yapan öğrencilerin "yalancı, provokatör, art niyetli" olduklarını söyledi. Tam bu esnada polis eylemcilere coplarla ve gaz bombalarıyla saldırdı.

14 öğrencinin gözaltına alındığı bu faşist saldırı Ankara, İstanbul ve İzmir'de yapılan basın açıklamalarıyla kinandı. Bu öğrencilerle ilgili açıklama yapan biri daha vardı; Erdoğan! Erdoğan, yapılan eylemlerin "ideolojik ve adap dışı" olduğunu söylüyor ve öğrencileri "adaplı" olmaya çağırıyordu. Ancak gözaltına alınan "adapsız" öğrencilerden 10'u kadındı ve gözaltında "ince arama" bahanesiyle tacize uğradılar.

Adaplı olmak, sistem açısından, hak aramamak ve sömürüyü boyun eğmek demektir. Zaten yoksullukla boğuşan halkın cebindeki son kuruşu da, üzerinde hiçbir emeği geçmediği halde, patronların cebine girmesine ses çıkarmamak "adaplı olmanın" baş şartıdır.

1980 AFC'sinin ardından gençlik, apolitikleştirilmiş ve en doğal haklarının gasp edilmesine dahi ses çıkarmaz hale getirilmiştir. Bugün, hükümetin tüm bu pervasızlığı da zaten, sistemin temellerine dinamit döşeme gücüne sahip olan gençlik üzerinde kazandığı zafer sayesinde. Ancak bu, böyle sürüp gitmeyecektir elbet! Gençlerin en ufak hak taleplerine karşı girişilen faşist saldırılar da bu korkunun ifadesidir! (H. Merkezi)

Kamu çalışanlarının ücretlerinin belirleneceği toplu görüşme süreciyle birlikte, memurların "Toplu Görüşme değil, Toplu Sözleşme" talebi de bir kez daha gündeme geldi.

Bu talebi en yoğun olarak gündeme getiren sendikaların başında gelen KESK, görüşme süreci devam ederken, "TİS Yoksa Grev Var" söylemiyle, Ankara'ya yürüme kararı aldı. KESK'in biri İstanbul diğeri ise Diyarbakır olmak üzere, iki koldan başlattığı yürüyüşün İstanbul koluna ise, Gebze'de polis saldırdı.

Yürüyüş kolu Gebze'ye geldiğinde yürüyüşçüleri barikat kurarak "karşılayan" polis güçleri, emekçilerin yürüyüşe devam etmekte ısrar etmeleri üzerine tazyikli su ve gazla saldırmakta tereddüt etmedi.

Saldırıda, Eğitim-Sen Genel Başkanı

Zübeyde Kılıç'ın da aralarında bulunduğu beş kişi yaralandı. Saldırının ardından tekrar bir araya gelen emekçiler, "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya da hiç birimiz!" şeklinde sloganlar atarak, polis saldırısını protesto ettiler. Polis, emekçilerin bu kararlı tutumu üzerine barikatları açmak zorunda

şlandı. Burada açılan "TİS ve grev hakkımızı kullanmak için yürüyoruz/KESK" ve "KESK'li

tutsaklar serbest bırakıl-sın" pankartlarıyla yürüyüşe geçildi. Yolun bir şeridini trafığe kapatarak yürüyen kamu emekçileri "Sadaka değil toplu sözleşme", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek", "KESK'li tutsaklar onurumuzdur", "Devlet güdümlü sendikaya hayır" sloganlarını atıyor. Üzerinde "TİS yoksa grev var" yazılı önlükler giyen emekçiler yürüyüş boyunca halka ajitasyon da çektiler.

Yürüyüş sonunda Orhangazi Parkı'na gelindi. Burada KESK Başkanı Sami Evren bir basın açıklaması yaptı.

TOPLU SÖZLEŞME YOK, TOPLU DAYAK VARI!

kaldı. Kamu emekçilerinin yürüyüşü, KESK Genel Başkanı Sami Evren tarafından yapılan basın açıklamasının ardından devam etti.

Bursa

Saat 12.30'da, İstanbul'dan gelen kamu emekçileri Heykel'deki Kızılay Kan Merkezi önünde kar-

"KARARLIYIZ, KAZANACAĞIZ!"

Sultangazi İlçesi'nin Cebeci Mahallesi'nde bulunan taş ocaklarının çıkardığı kimyasal gazlar mahal-le halkına her geçen gün daha çok zarar vermekte, ocaklardan çıkan toz ve duman bölgede birçok ailenin zehirlenmesine neden olmaktadır.

Bu nedenle 2 Ağustos Pazar günü mahalle halkı Sultancıtlığı Kaymakamlığı'na ve Belediyesine bir yürüyüş gerçekleştirdi. Mahalle merkezinde toplanan kitlenin, "Tozdan ölmek istemiyoruz" yazılı pankart açarak başlattıkları yürüyüşe izin vermeyen polis ekipleri ile kitle arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Arbedenin ardından Belediyenin doğru yürüyüşe geçen kitle tekrar çekik kuvvet ekiplerinin engeli ile karşılaştı. Polis ekipleri kitleye saldırarak gözaltı furcasını başlattı. Bu durumu protesto eden halk, Topkapı-Sultancıtlığı tramvay hattını trafığe kapattı. Uzun süren bekleyişin ardından Sultangazi Belediye Başkanlığı ile bir görüşme gerçekleştirildi. Görüşmelerde tepkileri dile getiren kitle temsilcileri, taleplerin karşılanmasını istedi. (H. Merkezi)

"ÖMRÜMÜ YEDİN KPSS!"

Sınavlar, sınavlar, sınavlar...

Okullara, yoksulluğumuzdan kurtulmak için sınıksız sarılan bir toplumuz! Anne-babalar olarak "çocuğumuzun hayatı kurtulsun" der, daha çok baş eğeriz onurumuzun ve emeğimizin sömürülmesine... Geleceği yok edilen gençler olarak bir kurtuluş olarak görürüz üniversiteyi, sınavlarla geçer ömrü-

müzin en güzel seneleri, anlayamayız bile!

Bu sınavlar arasında, "mesleği eline almadan" önceki son sınav olan KPSS'dir. Bu sınavın mağdurlarının başında da öğretmenler gelmektedir. Eğitim alanında yaşanan ticarileştirme politikalarından biri olan iş güvencesiz ve sözleşmeli öğretmen alımının artması kadro sayısının giderek düşmesine, dolayısıyla birçok öğretmenin açıkta kalmasına neden olmuştur.

Öğretmen olabilmek için en az 16 yıl emek ve milyonlarca lira para harcayan ama KPSS yüzünden bir türlü mesleğini yapamayan öğretmenler, 5 Ağustos günü Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda üç gün süren açık grevi yaptılar. Türkiye'nin bir-

çok yerinden Ankara'ya gelen öğretmenler, 3. günün sonunda Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüdüler. KESK ve Eğitim-Sen'in de destek verdiği eylemde kitle adına açıklama yapan **Serkant Subaşı**, devlet okullarında kadrolu öğretmen sayısının hızla düştüğüne, yerine sözleşmeli alımının arttığına dikkat çekerek binlerce öğretmenin dershanelere köle yapılmaya çalışıldığını söyledi.

Bakanlık ile yapılacak görüşme öncesi, 8 Ağustos'ta İstanbul İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş düzenleyen **Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu** üyeleri, Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yaptılar. Açıklamada; hükümetin uyguladığı politikaların, eğitimdeki sorunları çözmekten uzak olduğu ve bu sorunların yakında bir sosyal patlamaya neden olabileceği belirtildi.

10 Ağustos'ta Nimet Çubukçu ile görüşen öğretmenler, Çubukçu'nun somut şeyler söylememesine, aksine sorunu Maliye Bakanlığı sorunu gibi ortaya koy-

masına tepki gösterdiler. Öğretmenlerin işsiz olduğu bir ülkede nitelikli eğitimin mümkün olmadığını belirten öğretmenler, "bizler atanmak ve onurlu mesleğimizi yerine getirmek istiyoruz" dediler.

"Hamdolsun atamalar bizi teğet geçti!"

Görüşmenin olduğu gün, İzmir'de basın açıklaması düzenleyen **Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu**, eğitim alanında yaşanan kamusalallığın tasfiye sürecinde eğitimin niteliğinin gerilemekte olduğuna dikkat çekti.

11 Ağustos'ta da Mersin'de protestolarını sürdüren platform, yaptığı açıklamada, 250 bin öğretmenin sınava girmesine ve 200 bin de öğretmen olmasına rağmen, hükümetin Şubat'ta 10 bin öğretmen ataması yapmasının sorunu çözmekten çok uzak olduğunu belirtti. Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. (H. Merkezi)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İshani Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İshani Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 537 461 79 64
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşşarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İshani Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

HİNDİSTAN KİTLELERİNİN BAYRAMI: LALGARH İSYANI

ışkence yapmıştır. Narayanpatra'da 7 Temmuz'da Adivasiler Lalgarh'ı örnek olarak başlarına kızıl giysiler giyerek toprak sahiplerinin topraklarına el koymak için harekete geçtiler ve polisle çatıştılar.

Lalgarh: Zorunlu göçe, devlet terörüne ve yok sayılmaya karşı halk öfkесinin yükselen ateşi

Lalgarh halkının sorunları Hindistan'ın diğer bölgelerindeki yoksulların, Adivasilerin, ezilenlerin sorunlarından bağımsız değil. Hatta daha genel bir ölçekte bakılırsa dünya genelinde yoksulların, ezilenlerin sorunlarından da bağımsız değildir. Emperyalist neo-liberal politikalar ekseninde özelleştirme, yağma, yoksulluğu artırma politikalarına ve emperyalist tekel ile komprador uşaklarının yağmasına karşı büyük öfke duyan yoksulların isyanıdır Lalgarh. Ancak esaslı bir fark vardır diğer mücadelelerden. Bu politikalara karşı yoksul kitleler öfkelerini çeşitli vesilelerle göstermektedir. Barışçıl eylemlerin yanı sıra küçük çaplı isyanlar, çatışmalar Hindistan'da alışık olunan görüntülerdir. Ancak Lalgarh'ın farkı kitlelerin gerçek bir komünist partisinin öncülüğünde salt ekonomik taleplerle değil siyasal taleplerle hareket etmesi, bölgede devlet mekanizmasını parçalarken kendi iktidar organlarını oluşturmasıdır. Lalgarh'taki başarı ve direniş artık ülkenin diğer yerlerine de örnek olmaktadır. İşte bu nedenle Hint egemenleri büyük bir panik içindedir; Maoistleri ülkenin

gerici silahlı kuvvetler müdahale edememektedir. Yine Kobralara güvenerek Ramgarh kasabasına polis kuvvetleri girerken kadın gerillalar kobraların arka birliğine saldırı düzenlemiştir. Birçok kasaba merkezine veya köye giren askeri yerleşim biriminde az sayıda yaşlı ve sakatın dışında kimseleri bulamadıklarını ifade etmektedir. Chattisgarh'ta ise taktik gereği askerleri ormanın derinliğine çeken gerillalar ormanın içinde tüm birliği imha etmiştir.

Basına açıklama yapan polisler gerillanın rütbelileri hedeflediğini ve üstlerinin tanınmamak için rütbelilerini söktüklerini ifade etmektedir. Yine eyalet dışından gelen askerler arasında isyan belirtileri çıkmaktadır. Basına konuşan polisler Maoistlerin her yerde olduğunu, onları hissetmedikleri bir anın olmadığını anlatmaktadır. Devletin istihbarat birimleri de sürekli gözlem yapan ve halkla sıkı ilişkileri olan Maoistlerin kendilerinden daha iyi bir istihbarata sahip olduğunu itiraf etmektedir. Askeri kaynaklar yağmur mevsiminin başlamaya üzere olduğunu ve yağmurlar başladığında operasyonun sürmesinin mümkün olamayacağını ifade etmektedir. Bu dönemde Maoistlerin daha da güçlenip örgütlülüklerini sağlamaya çalışacaklarına kesin gözüyle bakılmaktadır.

Haber kaynaklarına göre askeri operasyona karşı Maoistler yeni bölgelere yayılmakta ve komşu yerleşim birimlerinde kontrolü ellerine almaktadır. Merkezi istihbarat raporuna göre yaklaşık 700 silahlı Maoist Bankura ve Purulia gibi komşu bölgelerde faaliyete başlamıştır. Buralarda yeni halk komiteleri kurulmuş, ormanlık alandan dağlık alana yayılmıştır isyan. Bunun yanı sıra şu ana kadar isyan bölgesindeki Maoist önderlerden hiçbirinin yakalanamamış olması ancak Maoist önderlerin bölgeden sürekli açıklamalar yapması ve kitle toplantılarına katılması gerici iktidarı zor durumda bırakmaktadır.

Silahlı mücadele ile kitle hareketi arasındaki ilişkiye en güzel örnek

İsyana ilgili olarak açıklama yapan Maoist önderlerden Kishanji, 30 yıldır revizyonizm tarafından yönetilen Batı Bengal'in gerçek devrimci için bir sınaama yeri olduğunu ve revizyonizmin gerçek yüzünü en iyi gösteren örnek olduğunu ifade etmektedir. "Günümüzde Dandakaranya, Andhra, Bihar, Orissa ve Jharkand da direniş hareketi geliyor. Bu gelişim cephe savaşına doğru ilerliyor. İşte bu dönemde Lalgarh hareketi doğdu" diyen Kishanji, isyanın uzun süre direnebilmesini yılların biriktirdiği öfkeye bağlıyor. Kishanji silahlı mücadele ile kitle hareketi arasındaki ilişkiye en güzel örneklerden birinin Lalgarh hareketi olduğunu da eklemektedir.

Maoistler, isyandan sonra büyük askeri birlikler ve daha önce hiç görmedikleri son teknoloji silahlar bölgeye yayılınca Komite üyelerinin korktuğunu ve ne yapacaklarını bilemediklerini, ancak zaman içinde şoku atlatıp direniş örgütlediklerini belirtiyorlar. 12 Temmuz'da başlayan kitle toplantıları zamanla büyüyerek ve hızlanarak devam etmiş ve direniş bu halk toplantıları ile örgütlenmiştir.

İsyan üzerine hem merkezi hem de eyalet yönetimi birdenbire bölgenin geri kalmışlığını farkına vardılar(!) Çeşitli kurumlardan çok sayıda bürokrat toplantılar yaptı ve bölgeye yönelik kalkınma projeleri hazırladı. 21 maddelik eylem planında çilebilir sudan iş

olanaklarına, sulama tesislerinden temel ihtiyaç maddelerinin teminine kadar çok sayıda plan yer almaktadır. 1947'den beri hiç hizmet görmeyen bölge halkı ancak isyan ederek gündeme gelebildiklerini bir kez daha anladı.

Maoistler devletin giremediği bölgelerde halk mahkemelerinin kurulmasına öncülük etmekte, halk düşmanlarını cezalandırmaktadır. Bununla beraber komitenin öncülüğünde toprak dağıtımı da yapılmaktadır. Halk meclisleri her hafta düzenli olarak toplanmakta ve yaşam koşullarının iyileşmesi için önlemler alınmaktadır. İşgal edilen okulların yerine basit bambu ağaçlarıyla yapılan okullarda eğitim devam etmekte, seyyar hastaneler açılmaktadır. Tarlalarda verimi artırmak için özel çalışmalar yapılmakta, sulama sistemleri geliştirilmektedir. Hindustan Times gazetesi 10 Haziran'da 200 bin insanın Maoistlerin devlet içinde devleti sayesinde 30 yıllık Sol Cephe hükümetinin ardından ilk kez kalkınma amaçlı yatırımlar gördüğünü yazmaktadır.

Lalgarh'ın kızıl kıvılcımları ülkenin her köşesine yayılacak!

Maoistler kadrolarının şehir yaşamının lüks yanlarından koparak ülkenin en geri kalmış bölgelerine geldiğini ve uzun süredir buralarda çalışma yürüttüklerini, halkın günlük her türlü meseleleriyle ilgilendiklerini, bu sayede halkın güvenini kazandıklarını belirtmekte ve halkla sıkı şekilde birleşen Maoistleri tecrit etmenin mümkün olamayacağını ifade etmektedir.

HKP (Maoist) MK da yaptığı açıklamada Lalgarh halkının şanlı mücadelesini sahiplendiklerini belirterek "Sizin kitle ayaklanmanız milyonları etkilemektedir ve Lalgarh'ın kızıl kıvılcımları ülkenin her köşesine yayılacaktır" demektedir. Parti çikardığı dersleri şöyle sıralamaktadır:

Bu ayaklanma gerçek bir silahlı kitle hareketi olduğu için düşmanı söküp atabilmiştir.

Her köyde 5 erkek ve 5 kadından oluşan seçilmiş komitelerle kitle örgütlenmesi yaratarak gerçek bir demokratik örgüt inşa edilmiş, geniş kitleler bu sayede seferber edilmiştir.

Salt ekonomik taleplerle değil siyasal haklar ve öz yönetim için siyasal bir ayaklanmaya imza atılmıştır.

Kitlelerin tüm kesimlerinin ve tüm demokratik güçlerin birleşik cephesinin doğru şekilde nasıl inşa edilebileceğinin örneği verilmiştir.

HKP (Maoist) Siyasi Büro üyesi Bimal da yaptığı açıklamada 9 eyalette ciddi kitle temellerinin olduğunu, ekonomik krizin de etkisiyle daha hızlı ve etkili şekilde gelişeceklerini belirtmektedir. Chattisgarh, Jharkand ve Orissa'nın Hint siyasetinde yeni fırtına merkezleri olacağını, Chattisgarh'ta milis kuvvetlerinin 100 binden fazla olduğunu söyleyen Bimal 400-500 kişilik gerilla kuvvetlerini toparlayıp yüzlerce polisi ve karakolu sarabildiklerini ve onların kökünü o bölgeden sökebildiklerini de vurgulamaktadır.

Bimal özellikle kadınların kurtuluşuna büyük önem verdiklerini, faaliyet yürüttükleri alanda ailesinden baskı gören kadınlarla özel ilgilendiklerini, devrim için kadınları örgütlemenin ve kadınların kurtuluşunun vazgeçilemez olduğunu da ifade etmektedir. Gerilla mücadelesinin verildiği alanlarda saflarında örgütlü kadınların oranının % 50-60 arası olduğunu ancak Batı Bengal'de bu oranın % 30 olduğunu, bu nedenle Bengal'de de bu yönde özel adımlar atacaklarını vurgulamaktadır.

Hindistan devrimi yoluna büyük adımlarla devam ediyor!

rek HKP (Maoist)'i oluşturmuş ve devrimci savaş büyük adımlarla ilerlemeye başlamıştır. Bugün Lalgarh'daki isyan uzun yıllardır halkın içinde çalışma yapan Maoistlerin öncülüğünde halkın siyasal taleplerle harekete geçmesi ve kendi iktidarının nüvelerini oluşturması sebebiyle hem içerik olarak hem de kapsam açısından Naksalbari'den daha ileri bir konuma hak etmektedir.

Uzun yıllardır sömürü ve baskı altında, yoksulluk içinde yaşayan, 1947'de iktidar transferi ile "Bağımsız Hindistan" kuruluheri hizmet alamayan, yeraltı ve yer üstü kaynakları Özel Ekonomik Bölgeler adı altında emperyalist tekelere peşkeş çekilen Batı Bengal halkı barışçıl mücadele ile bir sonuca varamayacağını polis baskısı ve işkencesi sonucunda yaşayarak öğrenmiştir. Buna karşı Polis Mezalimine Karşı Halk Komitesi içinde örgütlenerek isyanı örgütlemiştir. Kasım 2008'den beri halkın sürdürdüğü mü-

cadelenin sonucunda eyalet yönetimi halkın taleplerini kabul ettiğini bildirmiş ancak halk barikatları kaldırmaya karşı saldırıya geçmiş, bunun üzerine 14 Haziran'da halk isyanı başlamış, 15 Haziran'da polis güçleri şehri terk etmek zorunda kalınca halk büyük bir coşkuyla, bir festival havasında kutlamalar yapmış, yıllardır kanlarını emen toprak ağalarının evlerini, kendilerine işkence yapan polislerin karakollarını ve yönetimdeki sosyal faşist HKP (Marksist)'in liderlerinin mülklerini yakmıştır. Bölgedeki isyana öncelik eden Maoist önderlerden Bikaş ise bu dönemde AK 47 silahıyla TV'lerin karşısına çıkıp bu büyük bayrama öncülüğünü yaptıklarını ilan etmiştir.

Devlet büyük bir saldırı ile bu isyana cevap vermiş, büyük askeri güçler bölgeye yığılmış, günler-haftalar süren operasyonlar yapılmış ancak Hint devleti başarıya ulaşamamıştır. Devlet askeri baskının yanı sıra HKP (Maoist)'i ülke çapında yasaklayıp terörist örgüt olarak ilan etmiş ve HKP (Maoist)'in Batı Bengal sözcüsü olan 60 yaşındaki Chacravati yoldaşı tutuklayıp 2 hafta

iç güvenliğine en büyük tehdit olarak ilan etmekle kalmamakta, deneyimli birliklerin olduğu Keşmir'den Maoistlerin hakimiyetindeki bölgelere asker kaydırmaktadır.

Ordu ve polis için Maoistleri yok ederek isyanı bastırmak kolay bir görev değildir. Ülkemizdeki özel hareket polisi ile JITEM'e denk düşen jawanlar düşmanlarının görünmez olduğunu, köylüyle Maoist'i ayıramadıklarını basına açıklamaktadır. Çaresizce Maoistleri bulmak için "son teknoloji"den yararlanma uğraşı içindedir. Gerillaların kaldığını düşündükleri ormanlık alanlara helikopterlerle 1 yıl çıkmayan boya döken ordu boya sayesinde Maoistleri deşifre edebileceği inancındadır.

Ancak bu çabalar henüz bir işe yaramamıştır. Öyle ki Lalgarh polis karakolunun yalnızca 8 km ötesinde, komite, 25 Haziran günü 8 bin kişinin katıldığı bir toplantı düzenlemiştir. Komite karakollara bir taş atımlık mesafelerde dahi toplantı olarak bölgede iktidarın kendisinde olduğunu kanıtlamakta,

Lalgarh: İkinci Naksalbari

Hindistan devriminde devrimci harekete uzun yıllar hakim olan suskunluğun ve tasfiyeciliğin yıkılmasında 1967'de Naksalbari köylülerinin büyük isyanı devrimci bir kıvılcım niteliğinde olmuştur. Bu, Charu Mazumdar gibi dönemin genç Maoist önderlerinin bilincinde silahlı devrimci mücadeleyi başlatma doğrultusunda bir sıçramaya sebep olmuş ve gerçek komünist partiler kurularak mücadele ileriye taşınmıştır. Ardından uzun süre devrimci mücadelede gerileme olmuş, 80'li yıllarla birlikte HKP (ML) Halk Savaşı ve Hindistan Maoist Komünist Merkez gerilla mücadelesini bünyümte doğrultusunda adımlar atmış, 21 Eylül 2004'de bu iki komünist parti birleş-